HANS DOMINIK

Moarta celului

ROMAN

EDITURA GORJAN BUCUREȘTI

HANS DOMINIK
FORŢA CERULUI

ROMAN

Traducere de TOMA BLĂNARU

EDITURA GORJAN
BUCUREŞTI
1942

1

Un automobil trecea în goana mare pe şosea. Se îndrepta spre vest, într-o dimineaţă însorită de Mai. Deoparte şi de alta a şoselei se întindea o câmpie netedă, fără sfârşit, întreruptă ici colo de pini singurateci şi de mesteacăni.

În maşină, se afla un tânăr de vreo 25—30 ani, care şedea la volan şi scotea din când în când o hartă pentru a o consulta, cu toate că a te rătăci în acest ţinut era aproape cu neputinţă. Încetini mersul maşinii, conducând numai cu o mână, în timp ce degetele celeilalte se plimbau încoace şi încolo pe hartă. În sfârşit i se păru că a găsit ceeace căuta, şi opri vehiculul într-un loc, de unde se bifurca din şosea, spre stânga înspre livadă, un drum vicinal lat.

Era un drum obicinuit, cam mult umblat, care îţi atrăgea privirea numai printr-un semn de circulaţie, ce-l închidea pentru orice fel de vehicul. Un altul s-ar fi mirat poate de această tăbliţă, care sta pe un câmp ce deabia oferea oilor o păşune sărăcăcioasă. Cel care se afla în automobil însă, Domnul Henry Tumer din Kansas City, U. S. A., părea, dimpotrivă, că se aştepta şi chiar căuta aşa ceva. Mal întâi conduse maşina câteva suite de metri mai

departe, pentru a nu sta tocmai în această parte a drumului însemnată în acest mod cu totul deosebit. Opri apoi din nou şi examină minuţios ţinutul din stânga şoselei, uitându-se adesea în sus, ca şi când ar fi pândit ceva pe cer.

Norii răzleţi, pe care vântul primăverii îi gonea pe firmament, părură a-i întrerupe un moment observarea, dar îndată ce se retraseră, el îşi continuă cercetarea luând acum ca ajutor un bun telescop şi apoi chiar un teodolit şi se uită mult, scriind în acelaşi timp nişte cifre pe un carnet. Numai nişte ochi deosebit de pătrunzători ar fi putut să descopere fără lunetă, obiectele cari îi atrăgeau atenţia şi pe care voia să le măsoare călătorul singuratec. Erau nişte punctuleţe mărunte, argintii, sclipitoare, care se desenau pe firmament spre Sud, când acoperite de nori, când dispărând în aerul strălucitor şi de găsit numai cu cea mai mare atenţie.

Un zgomott îndepărtat de motor întrerupse liniştea câmpiei. Pentru Mister Tumer era prilejul să-şi pună automobilul iar în mişcare şi să plece încet mai departe. Din anumite cauze nu voia să aibă spectatori la observaţiile şi cercetările sale. În zadar aşteptă însă vreun vehicul, care să-l întâmpine sau să-l întreacă. O fi fost vreun tractor agricol, care lucra pe undeva pe câmp şi pricinuia acel sgomot, se gândi el.

Tuimer pomi mai departe într-un ritm accelerat, dar mereu îi venea să întoarcă capul la stânga şi – lucru la care ar fi renunţat mal bine – să se uite în sus, căci mai înainte de a-şi fi dat seama, maşina se ciocni cu Toată dreaptă din, faţă de o piatră, făcu o săritură scurtă într-o parte şi căzu într-un şanţ adânc.

În afară de o lovitură puternică în stomac, pe oare Mister Tumer o primi de la volan, nu se întâmplase nimic

serios. Atât conducătorul cât şi maşina au scăpat teferi; dar în ceea ce privea înaintarea nu era lucru uşor, căci a urca panta şanţului, cu propria-i maşină, părea o încercare fără sorţi de izbândă. Americanul încercă de câteva ori, dar în zadar; roţile se învârteau pe loc în şanţul alunecos şi mocirlos, înfundându-se mereu mai mult, fără ca vehiculul să se urnească. Deprimat, opri din nou motorul şi tocmai se pregătea să iasă din maşină căţărându-se pe mal, când zări pe şosea un bărbat, care venea spre el.

Desigur un om de prin partea locului, gândi Turner, în timp ce îşi îndrepta privirea mai stăruitor asupra celui ce se apropia. Acesta trebuie să-mi procure vreun ţăran cu o pereche de cai, care să-mi scoată tărăboanţa din şanţ. Îmbrăcămintea şi înfăţişarea străinului părură că îndreptăţesc bănuiala lui Tumer. Purta o manta veche dintr-o stofă roasă, care. Poate odată, de mult, o fi lest verde; o pălărie de pâslă, pe care de-asemeni se vedeau urmele timpului. Avea un obraz brăzdat şi o barbă mare, căruntă, sub sprâncenele stufoase, o pereche de ochi iscoditor.. E vreun cioban poate, care-şi păzeşte oile pe aici pe undeva, îi trecut lui Tumer prin cap, când bătrânul se opri în faţa lui şi privind situaţia, clătină din cap. Turner deschise gura să spună ceva, dar celălalt îi tăie cuvântul.

„Cum aţi păţit aceasta, domnule? Drumul este destul de lat pe aci. Ei, trebuie să vă ajutăm să ieşiţi”

Voi aduce un „bulldog” din câmpul învecinat. Va dura zece. Minut a; atât trebuie să aveţi răbdare".

Americanul se aşează pe marginea şanţului şi se uită după bătrân, care o apucă la dreapta peste câmpie. Fără să vrea, îi venea mereu în minte acest om şi căuta să controleze impresia ce şi-o făcuse despre el în câteva

momente... Să fie vreun cioban bătrân, sau era un ţăran? Poate, aşa se părea chiar după îmbrăcăminte... dar ochii aceia deosebit de strălucitori, trăsăturile feţei, nu se prea potriveau cu această presupunere şi Mister Tumer avea experienţă în astfel de lucruri. Datorită ocupaţiei sale, a avut dea face cu mulţi oameni şi pentru el era de o importanţă capitală să-i cunoască de la început şi să-i aprecieze la justa lor valoare... Felul de a vorbi? Omul i se adresase în limba germană aşa cum se vorbeşte la Nord, dar cu un oarecare accent de dialect din Sud, care se obişnuia în ţinut. Cu toate acestea... nu prea îi venea a crede că bătrânul, toată viaţa sa, să fi mers numai în urma plugului sau să fi păzit oile...

Un ticăit de motor întrerupse firul gândurilor lui Tumer; se auzi mereu mai tare, apoi se văzu apărând. Tumer ieşi din şanţ pe şosea şi văzu un tractor, care se apropia cu sgomot. Aha, la aceasta s-a gândit bătrânul, când a vorbit despre „bulldog”. El nu înţelesese bine mai înainte. Era un puternic tractor agricol, căruia îi va fi uşor să scoată automobilul din şanţ. Tractorul se opri lângă maşină, aproape de tot.

„Ei iată-ne ajunşi, domnule Zacharias”, spuse tânărul, care şedea la volanul tractorului, în timp ce bătrânul cobora de pe scaunul dinapoi.

„Daţi-ne funia, domnule” se adresă el lui Tumer.. Acesta se duse la lada cu unelte de la maşina sa, scotoci un moment înăuntru, apoi se întoarse dând din umeri.

„Proastă afacere, Sir, n-am funia la mine”.

„Ce să, facem, domnule Zacharias?” întrebă conducătorul tractorului, scărpinându-se gânditor după ureche. Ceeace-i răspunse bătrânul într-un dialect perfect al ţinutului, rămase pentru Mister Tumer neînţeles, dar îi întări şi mai mult prima părere, că are

dea face cu un curat „băştinaş din bărăgan” un „genuine native”, cum l-ar numi pe limba sa şi îi venea aproape să-l ia drept un bădăran. Acesta căuta liniştit în buzunarul mantalei, caşi cum ar fi putut găsi acolo, ceva bun pentru momentul de faţă... Şi scoase în sfârşit un ghem; mic, pe care începu să-l desfăşoare cu atenţie. La prima vedere lui Tumer i se păru că are o sfoară obicinuită. Numai după ceo privi cu atenţie, observă că este o liţă formată din mai multe sârme subţiri, răsucite. Dar la ce le-ar putea folosi aceasta? După părerea lui Tumer, ar fi trebuit o sârmă de oţel, cel puţin de grosimea unui deget, ca să-i tragă maşina peste panta iute a şanţului.

„Nonsense, Sir!” bâigui el ca pentru sine, în timp ce bătrânul agăţa laţul, făcut din împletitura subţire, la cârligul gros al tractorului. „Omule, ce vrei să faci? N-are niciun rost!” strigă el, când bătrânul se coborî în şanţ şi legă celălalt capăt al sârmei de partea dinainte a automobilului.

„Aşteptaţi, domnule”, spuse Zacharias aşezându-se la volanul maşinii. „Ei, Herrarmn...” strigă el conductorului celeilalte maşini. Motorul acesteia zurui, se smuci şi sârma subţire se întinse... mai-mai să se rupă, cum i se părea lui Tumer. El sări câţiva paşi în lături, pentru a nu fi cumva lovit de capetele, care ar sări. Stătu apoi şi privi înmărmurit la ceeace urmă.

Automobilul său, tras de sârmuliţa ridiculă se puse în mişcare şi înaintă puţin pe fundul şanţului. Apoi sări şi motorul maşinii. Abil, bătrânul la volan,: băgă în viteza a treia. Motorul tractorului ticăi un moment mai tare şi puţin după aceea automobilul americanului sta iar teafăr pe şosea. Bătrânul părăsi locul de la volan, scoase miraculoasa sârmă de la ambele vehicule şi se pregătea s-o înfăşoare din nou.

„Îţi mulţumesc! Poţi să pleci, Hermann!” strigă el conducătorului tractorului, în timp ce Tumer nu ştia cum să se comporte cu el. Trebuia, să-i dea un bacşiş pentru ajutorul dat? Un cioban bătrân l-ar fi primit de sigur cu multă bucurie; mai rămânea însă întrebarea, dacă omul nu era totuşi altcineva. Felul cum mânuise motorul şi schimbase viteza automobilului, trăda fără îndoială, că ştia bine rostul cârmei unui vehicul.

Şi apoi ciudata sârmă, cu care a tras din şanţ maşina americanului, care nu era nici de cum uşoară! Aceasta mai ales îl interesa pe Mister Tumer, despre aceasta trebuia el să afle umărul. Dar dacă ţinea cu orice preţ, nu trebuia să-l lase să plece acum cu un simplu „Mulţumesc!”.

„Vă sunt foarte obligat, domnule... domnule...” începu el.

„Mă numesc Zacharias”, răspunse celălalt.

„Numele meu e Tumer” se prezentă americanul. „Sunt foarte bucuros să te cunosc; fără ajutorul d-tale puteam să mai. Stau mult şi bine în şanţ. Vrei, poate, să te conduc o bucată cu automobilul meu?”.

După o scurtă privire asupra americanului şi a maşinii sale, Zacharias primi invitaţia.

„Mă puteţi conduce până în satul învecinat”, spuse el luând loc, „dar” – un surâs uşor îi flutură pe obrazul brăzdat – „dacă e cu putinţă n-o mai luaţi prin şanţ. Mi se pare că adineaori v-aţi uitat puţin, cam prea mult la stânga”.

Tumer îşi muşcă buzele şi simţi spre amărăciunea lui, că roşise. Oare îl observase bătrânul mai de mult şi văzuse ceva din manipulaţiile sale cam suspecte? Nu prea era probabil.

„Presupunerea d-tale nu prea este neîntemeiată, domnule Zacharias”, spuse el cât se poate de calm. „Pe partea stângă a şoselei se află o uzină electrică atmosferică. Aceasta, de sigur mă interesează. Avem şi la noi în Kansas un post de încercare”.

„Atunci înţeleg interesul d-voastră, domnule Turner”, râse bătrânul pe sub mustaţă, „dar cred că n-aţi. Prea putut vedea mult! A fost construită dinadins în mijlocul bărăganului pustiu. Sunt prea mulţi curioşi...”.

Tumer se hotărî să meargă drept la ţintă. „Totuşi am văzut ceva”, spuse el, „cel puţin baloanele care susţin reţeaua de acumulare. Bănuiesc că această plasă stă la o înălţime de opt mii de metri deasupra pământului. Măreaţă operă, domnule Zacharias! Noi nu suntem încă aşa departe. Suntem mulţumiţi dacă: putem s-o ţinem la trei mii de metri înălţime...”.

Primele case ale satului apărură între timp, şi acum automobilul mergea pe caldarâmul şoselei.

„Suntem aproape de casă. La primul colţ voi coborî”, spuse bătrânul.

„Bine înţeles, cum doreşti” răspunse Tumer, dar aceste vorbe nu exprimau adevăratul lui gând. Ardea de dorinţa de a prelungi convorbirea cu noua sa cunoştinţă, pentru a afla cât mai mult despre lucrurile ce-l interesau.

„E tocmai prânzul, domnule Zacharias”, spuse el aruncându-şi ochii la ceasornicul maşinii. „Poate putem căpăta aci o gustare. Te invit”.

„Pentru masă este puţin cam devreme pentru mine, domnule Turner”, răspunse Zacharias după ce se gândi puţin. „Deci vă voi însoţi cu plăcere, să luăm o jumătate de litru de cidru. Avem aci în sat o cârciumă unde găseşti de toate, şi poţi căpăta mâncare foarte bună. Vedeţi casa aceea din faţă? Acolo este”.

În timp ce automobilul parcurgea mica distanţă până la cârciumă, toate gândurile americanului se concentrară asupra ghemuleţului de sârmă, pe care vecinul său îl băgase nepăsător în buzunar. Voia, cu orice preţ, să-l aibă în stăpânire ga... Dar cum nu ştia încă, şi totuşi spera că va găsi un mod, când vor fi împreună la masă.

„Am sosit!" îi întrerupse bătrânul gândirea. „Azi e mai frumos în grădină decât înăuntru. Veniţi. Cu mine domnule Turner, ştiu eu rostul aci".

Luară loc la o masă rotundă sub un tei bătrân şi Turner văzu imediat că însoţitorul său nu exagerase cu nimic; mâncarea era bună şi vinul de asemenea.

„Nu este nicio modalitate sa examinez uzina-AE?" întrebă americanul, când isprăvi de mâncat.

Interlocutorul său dădu tacticos din cap. „Nu cred, domnule Tumer. Conducătorii uzinei se feresc de priviri indiscrete. Serviciul de siguranţă este foarte sever".

Turner se posomori. „Păcat domnule Zacharias; aş fi vizitat-o cu plăcere. Tocmai pentru că eu cunosc postul american, mă interesează".

În timp ce vorbea, Turner îşi aprinse o ţigaretă şi printre degetele mâinii pe care o ţinea în sus, inspecta cu atenţie figura însoţitorului său. O linie enigmatică părea că se desenează în jurul ochilor şi buzelor lui, se accentuă din ce în ce şi apoi se ivi un surâs.

„Trebuie să vă procuraţi o autorizaţie din Berlin, domnule Turner", spuse el, apucându-şi paharul.

„Nu va fi, probabil, prea simplu", răspunse Tumer.

„Sigur că nu, domnule Tumer. Cei de acolo se interesează de-aproape asupra persoanelor. Au făcut unele experienţe rele".

Turner trase supărat din ţigaretă şi mormăi ceva de neînţeles, ca pentru sine. Bănuia că bătrânul, care sta în

faţa lui înfăşurat în mantaua de stofă roasă, ştia mai mult despre uzina aceea germană, decât lăsa să se vadă. Să-i divulge el oare, interesul locuitorilor din Kansas, sau e mai bine, să nu dea cărţile pe faţă? Se hotărî să dea deocamdată, oi altă întorsătură convorbirii.

„Ce fel de sârmă era aceea, domnule Zacharias, cu care ai scos maşina din şanţ?” întrebă el.

Bătrânul băgă mâna în buzunar şi scoase iar ghe mul. „Vorbiţi despre aceasta, domnule Turner? O sârmă... este din aluminiu sau ceva asemănător...”. Îi întinse ghemul peste masă şi în timp ce Tumer îl luă cu lăcomie, i se păru că observă din nou ciudata expresie schimbătoare a feţii lui Zacharias, pe care o mai văzuse odată. El începu să desfăşoare încet ghemui, lăsând sârma să i se strecoare printre degete. Din ce în ce i se părea mai enigmatic, cum această sârmă metalică subţire a putut suporta forţa puternică a tractorului.

„Curios lucru, domnule Zacharias!” începu el, dând din cap. Aş vrea să ştiu de unde o ai?".

„Am găsit-o acum câteva zile când mergeam pe bărăgan...”.

„A... ai găsit-o?”.

„Da, domnule Tumer. În apropierea locului unde a fost accidentul. Pe drumul care pleacă din şosea”.

„Hm! Aşa... foarte interesant...” Tumer murmură iar ceva neînţeles, ca pentru sine, strângând sârma cu amândoi pumnii şi făcând o mişcare, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă cu putere.

Bătrânul râse. „Nu vă mai osteniţi degeaba, domnule Tumer! Ceeace n-a putut face tractorul, n-o să vă reuşească d-voastră acum. Sârma... aşa am auzit spunându-se... ar avea o lungime de rupere de o sută de kilometri”.

Tumer se întristă. Ultimele cuvinte ale interlocutorului său îi tăiară vorba. Ce fel de om era acesta, care avea înfăţişarea unui bătrân cioban şi care vorbea ca un inginer, despre lungimea de rupere? Şi mai ales, ce fel de metal era acela, care întrunea într-un mod atât de minunat, minimum de greutate cu maximum de rezistenţă? Voia cu orice preţ să obţină acel ghem, chiar dacă ar fi trebuit să-l răpună pe bătrân. Ocazia era prielnică; o scurtă privire îl convinse, că erau singuri în grădină. Muşchii braţului drept se şi încordară când celălalt continuă:

„Dacă vă interesează domnule Turner, puteţi să păstraţi acest obiect. Pentru mine n-are nicio valoare. Luaţi-l cu d-voastră ca amintire, în America”.

Americanul se împotrivi puţin, de formă, dar luă ghemul şi mulţumind îl băgă în buzunarul de la haină. Apoi aruncându-şi ochii pe cadranul ceasornicului băgă de seamă, că ar fi timpul să plece mai departe. Îşi luă deci rămas bun.

În timp ce automobilul domnului Tumer dispărea la cotitura străzii satului, Johannes Zacharias sta în faţa cârciumii şi se uita după el gânditor. „Cred că i-o va da lui James Headstone”, murmură el apoi.

*

„All right, Sir!” Inginerul prim John Fosdick de la postul de încercare american, rosti aceste cuvinte la telefon, apoi puse receptorul la loc, în timp ce expresia feţei sale trăda că lucrurile erau cu totul altfel decât all right.

Mai stătu un moment la birou, cu capul rezemat în mâini, cu ochii închişi, ca să reflecteze încă odată asupra convorbirii ce avusese. Sări apoi deodată, ca şi cum nu mai avea loc în cameră şi ieşi afară. Trecu printr-un

coridor scurt, intră în camera principală a postului şi trânti uşa cu putere după el.

George Cowper, al doilea inginer, care sta în faţa unui tablou de distribuţie plin cu tot felul de aparate electrice de măsurat, se întoarse mirat die zgomotul asurzitor.

„Allo, Fosdick, ce s-a întâmplat de eşti aşa plouat?”.

„Am motiv destul de serios, Cowper”, mormăi Fosdick indispus. „James Headstone şi Directorul Brooker ne vor face io vizită!”.

Cowper şuieră printre dinţi. „Frumoasă surpriză! Şi când ne vor face această plăcere?”.

„În curând, Cowper! Sunt în mlaştină, pe drum. Headstone mi-a telefonat de la o staţie de benzină. Peste un sfert de oră pot fi aci. Ce spui de asta?”.

Cowper dădu din umeri. „N-am nimic de spus, Fosdick. Afară de aceasta, în astfel de ocaziuni Mister Headstone însuşi are cuvântul. Pentru noi principalul este, să avem! postul în ordine”. În timp ce vorbea, inginerul se întoarse iar la tabloul de distribuţie indicând instrumentele de măsurat. „Iată puterea postului, Fosdick, şase sute de mii de volţi şi zece amperi şi chiar de s-ar da Domnul Headstone de zece ori peste cap, mai mult nu s-ar putea produce cu reţeaua noastră de acumulare şi cu colectorul de raze”.

Inginerul Fosdick făcu o mişcare de nemulţumire.

„Mi-e teamă, Cooper”, începu el ezitând, „că Headstone va găsi iar tot felul de cusururi. Când am vorbit cu el, am avut impresia că a® fi căpătat noi informaţiuni asupra postului german”.

Cowper dădu din cap. „E foarte posibil. Cu orice ocazie, ne dă ca exemplu instalaţiunea germană. De ce dracu, nu-şi procură prin agenţii săi planurile colectorilor de raze germani? Ştim doar, că ai lor sunt

mai buni ca ai noştri. Asta ar fi în orice caz mult mai cu judecată, decât să...".

Clac sonul unui automobil îi întrerupse ultimele cuvinte. Vizitatorii nepoftiţi erau la uşă. Fosdick ieşi repede să-i primească.

Într-un automobil mare, care opri la scară, şedeau doi domni. Unul dintre ei, Directorul Brooker, uscăţiv şi înalt, de vreo 60 de ani, făcu semn inginerului Fosdick să se apropie.

„Allo, Mister Fosdick, urcă-te şi d-ta. Vrem, mâi întâi, să trecem peste câmp".

Celălalt, James Headstone, salută pe Fosdick dând uşor din cap. Era mai tânăr decât Brooker cu vreo 20 de ani. Avea un corp puţin cam scund şi un cap voluminos ale cărui trăsături trădau energie şi inteligenţă. James Headstone era acela, care pentru prima dată, a dat ideea unei uzine atmosferice şi a făcut-o acceptabilă capitaliştilor societăţii „United Electric" şi care a obţinut înfiinţarea unui post de încercare. De multe luni, consacra o activitate fără margini pentru progresul acestei instalaţiuni şi rareori inginerii puteau să-i intre în voie.

Deabia luase loc Fosdick în maşină, când Headstone fără altă introducere, deschise discuţia.

„Cât de mare e producţia postului?". Fosdick spuse fără ezitare cifrele. „Şase sute de mii volţi, zece amperi, Mister Headstone".

„Ai auzit, Brooker?" se adresă Headstone către director, „numai şase sute de mii de volţi! Dacă am avea reţeaua de acumulare la opt kilometri înălţime, am putea strânge 1,6 milioane din atmosferă".

Brooker se mărgini să dea din cap aprobând, pe când Fosdick îşi făcu curaj să răspundă. „Este absolut

imposibil, Mister Headstone. Trei kilometri este maximum, ce putem pretinde sârmelor noastre ce susţin baloanele”.

Între timp, automobilul parcursese o bucată bună şi acum opri la locul de ancorare. Dintr-un enorm bloc de beton implântat în pământ, se înălţa o sârmă ghimpată aproape verticală. Cel din maşină trebuiră să-şi aplece capul mult pe spate, pentru a putea vedea, sus, pe cerul albastru, un minuscul balon argintiu, ce părea de mărimea unui măr. De jos, însă, nu se putea observa, că de fapt era un balon enorm, legat de o sârmă groasă, ce împreună cu alte şase baloane captive, de aceeaşi mărime, susţinea reţeaua metalică de acumulare la trei mii de metri înălţime, pentru electricitatea din atmosferă.

„Nu trei, ci opt kilometri trebuie să atingem, Mister Fosdick”. Cuvintele lui Headstone rostite scurt şi aspru, sunară ca un ordin, contra căruia nu admitea nicio replică. Totuşi Fosdick riscă un răspuns:

„Sârmele noastre au numai opt kilometri lungime de rupere. La opt kilometri înălţime, s-ar rupe numai din propria lor greutate”.

În timp ce Fosdick vorbea, Headstone băgă mâna în buzunarul mantalei, apoi o scoase, ţinând un ghemuleţ între degete.

„Cum îţi explici, Fosdick”, întrebă el, când inginerul îşi termină obiecţiunea, „că germanii şi-au ancorat reţeaua la o înălţime de opt kilometri?”.

Fosdick făcu Oi mişcare de nehotărâre. „Aproape că nu-mi vine să cred că germanii au reţeaua...”.

„Ştiu sigur că aşa este!” îi tăie Headstone aspru cuvântul.

„Atunci, inginerii germani trebuie să întrebuinţeze cu totul altă sârmă, de o lungime de rupere mult mai mare. Mister Headstone”.

„Ia priveşte!” Headstone îi aruncă ghemul, care acum patrusprezece zile era în mâinile agentului Turner, într-o cârciumă depe bărăganul german. „O sută de mii de metri lungime de rupere! Cu aceasta lucrează germanii! Ce spui de asta Fosdick?”.

Inginerul prinse ghemul şi-l cântări în mâini. Desfăşură apoi puţin din liţă, smunci, trase cu putere de fiecare fir în parte. Ele rezistară sforţărilor sale.

„Daţi-ne şi nouă astfel de sârmă. Mister Headstone şi vă vom îndeplini dorinţa”, spuse el, când văzu că osteneala-i fusese zadarnică. Headstone păru mulţumit cu acest răspuns.

„Îţi voi procura sârma cât de curând posibil, Fosdick”, spuse el cu un ton mal prietenos. Întreprinderea „Aluminium Corporation” a căpătat, acum opt zile, o bucată ca probă. Sper, că tehnicienii noştri îi vor dezvălui repede secretul".

În timp ce Headstone vorbea. Directorul Brooker luă câteva notiţe. „Crezi, Headstone, că postul nostru ar furniza şaisprezece mii de kilowaţi, dacă am putea să ancorăm reţeaua la opt mii de metri înălţime?” întrebă el acum.

„Da, fără îndoială, Brooker. Fiecare metru mai sus, dă două sute de volţi în plus”, replică Headstone la întrebare.

„Hm, hm!” Brooker socotea mai departe în carnetul său, dând din cap tot mai des.

„Nu eşti mulţumit de rezultat, Brooker?” îl întrebă Headstone nerăbdător.

Directorul lăsă carnetul jos. „Ca să vorbim deschis.

Nu! Costul instalaţiei noastre este prea mare în comparaţie cu producţiunea. Ar trebui să scoatem din reţeaua de acumulare un curent de trei ori mai mare, ca să putem lucra mai ieftin decât o uzină, care funcţionează cu cărbuni. N-ai putut afla nimic mai precis despre producţia postului german, Headstone?".

Headstone făcu o mutră acră. „Din păcate, nu Mister Brooker. Oamenii mei au încercat în zadar. Germanii s-au închis ermetic. Puţin mai lipsea, şi omul cel mai bun ar fi căzut în mâinile serviciului lor de siguranţă... Vrei să întrebi ceva, Fosdick?” se adresă el inginerului, care se mişca neliniştit pe scaun.

„Colectorii de raze germani”, izbucni cel întrebat. „Am găsit o scurtă dare de seamă asupra lor în „Electric Engineer „. Dacă cifrele indicate sunt juste, atunci ai lor sunt aproximativ de trei ori mai productivi decât ai noştri...”.

„În „Electric Engineer „? Ai revista aci, Fosdick”.

„O am la oficiu, Mister Headstone”.

Headstone dete ordin şoferului, să întoarcă la post. Iu timpul drumului nu rosti niciun cuvânt; obiecţiunile lui Brooker şi ultimele comunicări ale lui Fosdick, îl puseră pe gânduri.

Când automobilul opri iar în faţa clădirii postului, Headstone vedea limpede ce trebuie să facă. Cea mai bună sârmă germană o avea de la Tumer, omul său de încredere, cu calităţi strălucite şi care ar trebui să capete ulterior un supliment de onorariu pentru ceeace făcuse. Dar ar risca orice, numai să afle şi secretul celor mai buni colectori de raze germani! Ceeace a izbutit redactorul revistei „Electric Engineer”, trebuie să reuşească un om ca Tumer, mai bine şi mal complet.

Oare obstacolele nu sunt făcute ca să fie învinse la sfârşit?

Şi fără să vrea, Headstone îşi reaminti de lunile trecute cu muncă şi decepţie. Cum au făcut o încercare aci, mai întâi cu o simplă sârmă ghimpată, la o înălţime mică, cum au ridicat, din ce în ce reţeaua puţin mai sus spire cer, până când inginerii au refuzat să-şi ia răspunderea pentru o înălţime mai mare; cum au procedat apoi cu reţeaua de acumulare. Mai întâi au început cu lămpi de sudat şi apoi au îmbunătăţit din săptămână în săptămână becurile albastre până ce însfârşit au ajuns la instalaţia actuală.

În scurt timp, au realizat un progres destul de mare. Dar germanii erau încă mult superiori şi aceasta părea lui Headstone lucrul cel mai important pentru moment. Directorul Brooker nu era mulţumit, având răspundere faţă de omul care pusese la dispoziţie banii pentru toate încercările şi trebuia să acorde încă alte sume, dacă încercările ar fi conduse mai departe cu energie.

Când se dădu jos din automobil, James Headstone îşi şi stabilise planul de lucru. El pătrunse în post. Se duse cu Fosdick în oficiu şi luă exemplarul revistei „Electric Engineer”. Citi cu mare grije, cuvânt cu cuvânt, articolul asupra instalaţiei germane. Era o scurtă dare de seamă în câteva rânduri, dar cifrele indicate interesau în mod deosebit pe Mister Headstone. Dacă erau exacte, instalaţia germană putea, într-adevăr, să producă mai mult şi mai bine decât cea americană. Dar erau oare exacte? Asupra acestui punct se frământa Headstone. De unde avea colaboratorul de la „Electric Engineer” comunicarea de faţă?

Să fi intrat în uzina germană şi, să-şi fi luat informaţiunile de acolo, i se păru lui Headstone, – după

propria sa experienţă, – lucru imposibil. Atunci, cum a putut reporterul să dea o indicaţie exactă asupra efectului colectorilor de raze germani. Lucrul acesta trebuia clarificat. Headstone tăie articolul din ziar. Înainte de a-l băga în buzunar, îl reciti. Articolul era semnat cu iniţialele J. Z. Poate că la redacţia revistei „Electric Engineer” ar putea căpăta lămuriri asupra celui ce se ascunde sub cele două litere.

Tocmai era pe cale să se ridice de la locul său, când un sgomot de bubuituri şi pocnituri, care venea de afară, îl făcu atent.

„Ce se aude. Mister Fosdick?” întrebă el pe inginer.

„Este linia de apărare de scântei, care lucrează afară. Mister Headstone. Atmosfera este supraîncărcată. Energia electrică ce prisoseşte se scurge direct în pământ”.

Headstone îşi aruncă ochii pe fereastră. Cerul, care puţin înainte era de un albastru strălucitor, se schimbase. Devenise de o culoare gălbuie deosebită; nori răzleţi veneau în goana mare şi se strângeau făcând, ici şi colo, grupuri mai mari. Headstone putea zări pe fereastră una din sârmele ancorei. Se clătina tare într-o parte şi -n alta, semn că în straturile mai înalte ale atmosferei vântul se întărise considerabil. Privind cele ce se petreceau, îşi dădu seama că reproşurile făcute inginerilor cu vreo câteva săptămâni înainte, pentru frica lor, fuseseră nedrepte. Îi părea bine acum, că au luat totdeauna măsuri de mare precauţiune.

Afară, pocniturile liniei de scântei deveniră, în scurtă vreme, din ce în ce mai tari. Energia electrică os prisosea şi pe care n-o mai putea acumula postul se scurgea în pământ, prin fulgere cenuşii, lungi.

Urmat de Fosdick, Headstone părăsi oficiul şi se duse în camera postului. Găsiră acolo pe directorul Brooker şi pe Oowper, care stăteau în faţa tabloului de distribuţie şi priveau cu teamă indicatorul tensiunii. Arătătorul se urcase peste normal, adică peste şase sute de mii de volţi şi acum se apropia de un milion.

Headstone stătu puţin lângă ceilalţi doi, apoi trecu la una din ferestrele mari şi privi afară.

Constată cu îngrijorare că furia furtunii crescuse mult, între timp. Nori grei de nisip sburau peste câmpia îndepărtată, cu o repeziciune greu de apreciat. Sârmele se smuceau sălbatec încoace şi încolo; atât putea să vadă, prin nisipul vânturat. Turbarea devenea din ce în ce mai mare, în timp ce trosnetele şi tunetele continue ale liniei de scântei acopereau orice zgomot. Şi ceeace urmă, îi amorţi lui Headstone sângele în vine. A doua sârmă de susţinere, care cu puţin înainte stătea verticală, îşi pierdu stabilitatea, desprinsă de puterea vântului de la o mare înălţime, se prăbuşi la pământ şi se izbi cu putere de acoperişul postului.

În acelaşi moment amuţiră şi pocniturile şi bubuiturile liniei de scântei. Numai şuieratul furtunii se mai auzea.

Şapte baloane susţineau reţeaua de acumulare a postului american. Şase dintre ele alcătuiau colţurile unui exagon regulat. Al şaptelea sta în mijloc. Reţeaua mergea în formă de rază de la el, la cele şase din afară, iar sârma de oţel a acestui balon mai mare, din mijloc, servea în acelaşi timp la conducerea, către postul de jos, a energiei electrice acumulată de reţeaua din atmosferă. Acum sârma era ruptă şi postul fără curent.

Sus, dezastrul Continua. Aveai impresia că sârmele metalice exercitau o putere de atracţie secretă asupra trombei uriaşe, care se întindea din nori până jos la

pământ. Una după alta, fură înhăţate şi rupte de furia furtunii. Una după alta se strâmbau, pentru câteva secunde, în încolăcituri sălbatece, în oier, pentru ca apoi să cadă la pământ izbindu-se cu putere... Urmă a şasea – şi acum şi a şaptea, ultima!

Palid, scrâşnind din dinţi, James Headstone sta la fereastră şi urmărea cele ce se întâmplau. Printr-un spaţiu liber dintre nori, zări, doar un moment, la o înălţime mare, ceva sclipitor, strălucitor, care se îndrepta spre vest cu repeziciune. Era reţeaua de acumulare. Liberată de greutatea sârmelor de susţinere, trasă de baloane şi ridicată la o înălţime mai mare, era mânată de furtună spre vest, către munţii stâncoşi.

Apoi furia furtunii se potoli, aproape tot atât de repede, cum se dezlănţuise. Cerul era senin, albastru şi limpede. Soarele apăru iar şi razele sale jucau pe întinsul câmpiei. Ele luminau tabloul dezastrului; pomi dezrădăcinaţi, stâlpi doborâţi şi resturile sârmelor de susţinere rupte, acopereau pământul într-o încurcătură sălbatecă.

James Headstone îşi mai veni în fire şi zări pe Brooker, care sta de mult acolo, fără să-l fi observat. Headstone îşi trecu mâna peste obraz, ca şi cum ar fi vrut să alunge un vis urât.

„Ce este de făcut acum, Brooker?”. Vorbele-i răsunară trist. Brooker deschise gura ca să vorbească. „S-a terminat totul, Headstone!” – El prevedea un astfel de răspuns şi avu impresia că-l şi auzi rostit când Brooker însfârşit începu să vorbească.

„Trebuie să scoatem postul din ţinutul vânturilor Tornado, Headstone, departe de aci, poate spre Florida sau California. Vom mai vorbi despre aceasta, când vom avea sârmele cele noi”.

„Vor costa milioane, Brooker!”.

„Milioanele le vom avea, Headstone! Ai grije numai de sârmă şi colectori mai buni!”.

„Voi pleca pentru aceasta în Germania, dacă altfel nu se poate, Brooker”.

Directorul Brooker dădu din cap afirmativ. „Poţi pleca, Headstone! Caută însă mai întâi de clarifică situaţia cu „Aluminium Corporation „. Şi acum să ne întoarcem. Aci nu mai avem nimic de făcut”.

*

„Vezi, profesorale, acesta este bătrânul nostru Zacharias; aşa trăieşte el acum”.

„Într-adevăr, domnule consilier, şi cu câtă dragoste se. Ocupă de florile sale. Aproape că e de invidiat!”.

Aceste cuvinte fură schimbate între doi oameni, după o tufă deasă de soc, lângă gardul unei grădini de la ţară, ei vorbeau despre un bătrân care se ocupa cu zel de altoirea unui trandafir sălbatec.

Timp îndelungat observară amândoi, ascunşi după tufa de soc, cum bătrânul, plin de dragoste şi grije, vâra un altoi după altul sub coaja trandafirului sălbatec şi apoi dădea cu ceară şi lega.

„Sunt totuşi, nedumerit”, – întrerupse însfârşit profesorul, tăcerea, – „Zacharias este puţin mai bătrân ca d-ta, domnule consilier. Ar mai putea să fie şi azi director general al concernului nostru. Să părăseşti deodată totul şi să te retragi aci la ţară în singurătate! Nu găsesc nicio explicaţie plauzibilă”.

„Dar, vă rog, domnule profesor Livanius”, răspunse celălalt, „explicaţia a dat-o Zacharias însuşi, clar şi precis, înainte de a-şi da demisia. Ne-a spus doar atunci, că nu i-ar plăcea să moară în slujbă, ci ar dori să-şi

petreacă ultimele zile ale vieţii fără griji, după bunul său plac”.

„Se poate să fie şi aşa”, spuse profesorul Livonius, dând din cap. „Gustul meu n-ar fi să-mi petrec bătrâneţea aci, printre ţăranii bărăganului”.

Consilierul Bergmann râse. „Asupra gusturilor, nu se discută, iubitul meu profesor, dar nu trebuie să credeţi că bătrânul Zacharias e în pericol de a deveni ţăran. Urmăreşte chestiunile ştiinţifice ale concernului nostru, cu acelaşi viu interes ca mai înainte. Numai cu ramura comercială, s-a exprimat odată faţă de mine, nu mai voia să aibă de a face”.

„Aşa interes ştiinţifici”. Profesorul Livonius se dădu un pas înapoi de la gard. „Aceasta e, desigur, în legătură cu doctorul misterios?”.

Consilierul Bergmann aprobă. „Aveţi dreptate, domnule profesor. Doctorul Frank ieste descoperirea lui personală. Este mândru de aceasta şi cred că are anumite cauze. Gândiţi-vă numai la sârma de susţinere, pe care o datorăm doctorului şi, indirect, prietenului nostru Zacharias. În niciun loc din lume, nu s-a ajuns la o stare atât de perfectă”.

Între timp, bătrânul din grădină îşi terminase lucrul. El strânse firele de tei şi ceara şi se pregătea să intre în casă. Consilierul Bergmann ieşi de după soc şi strigă peste gard: „Allo, Johannes, am sosit!”.

„Bună ziua, Franz! Bună ziua, profesorule!” răspunse cel chemat şi le făcu cu mâna. „Poftiţi, la dreapta, domnii mei! Aici a făcut dulgherul o poartă la gard”.

Râzând, consilierul Franz Bergmann şi profesorul Livonius urmară indicaţia şi intrară în grădină. Încă odată se salutară cordial, strângându-şi mâna cu putere,

apoi intrară cu bătrânul Zacharias sub o boltă luminoasă de fag şi se aşezară comod pe o bancă rotundă.

„Am primit ieri după amiază scrisoarea ta şi de aceea am plecat imediat azi dimineaţă cu Livonius”, deschise discuţia consilierul Bergmann.

„Şi eu am primit azi dimineaţă telegrama. Doctorul este înştiinţat. Nu trebuie să zăbovim mult aci; dacă vrei, putem merge chiar acum”. Voi să se ridice, dar Bergmann îl reţinu.

„Stal! încă un moment numai! întâi trebuie să ştiu; i-a reuşit?”.

Zacharias aprobă. „Este aşa cum ţi-am scris. O avem”.

„Adevărat, Johannes?”.

„Adevărat, zău Franz! Catodul rece s-a făcut”.

Profesorul Livonius îşi clătină, gânditor, capul de savant. Vorbele-i veniră încet pe buze: „Catodul rece – de mai bine de un veac, au lucrat cei mai mari savanţi ai tuturor popoarelor la realizarea lui, nici unuia nu i-a reuşit până acum...”. Apoi continuă cu vioiciune: „Vom putea vedea cum l-a făcut, domnule Zacharias?”.

Bătrânul îl privi un moment şi vocea-i sună sever când spuse: „N-avem taine faţă de d-voastră. Vreau numai să vă amintesc obligaţia de a păstra tăcere absolută; ştiţi singur foarte bine, domnule profesor, ce importanţă are păstrarea secretului, până ce luăm brevetele. Un singur cuvânt neprecaut, rostit înainte de timp, ar putea strica mult”.

Profesiunii Livonius îi întinse mâna.

„Vă dau cuvântul meu, că nu voi spune nimic!”.

Zacharias întinse mâna, consilierul Bergmiann puse şi el mâna deasupra. „Un nou jurământ Ruth”, încercă el să glumească. „Dar ai dreptate, Johannes. Suntem obligaţi să păstrăm tăcere absolută. Afară de noi doi, nu va şti

nimeni din concern despre acest lucru. Livonius însuşi va face formalităţile pentru obţinerea brevetului, după cum îi va indica doctorul”.

„Bine, dragă Franz”, îl aprobă Zacharias. „Şi acum să mergem la el”.

„Neam lăsat automobilul în faţa cârciumei” spuse Bergmann, când ieşiră din grădină pe câmp.

„Poate să rămână acolo”, răspunse Zacharias; „cinci minute, putem merge pe jos”.

El o luă înainte şi ceilalţi doi rămaseră câţiva paşi mai în urmă. „Este doctorul Frank aşa de bogat, ca să poată face faţă cheltuielilor tuturor cercetărilor prin propriile sale mijloace?” întrebă încet Livonius pe consilier. Acesta dădu din umeri.

„Nu ştiu, profesorale. Poate a contribuit şi prietenul Zacharias. Nu m-ar mira deloc; de altfel, fapta aceasta ar corespunde cu întreaga lui mentalitate!”.

„Sunt curios de cele ce vom vedea”, continuă pe şoptite Livonius.

„Nu-ţi mai frământa capul, profesorale, lasă mai bine să ai o surpriză”, adăugă Bergmann. „Iată, de altfel, casa în care locuieşte şi lucrează doctorul, se şi vede”.

După o bucată de drum, pătrunseră într-o clădire ce sta în mijlocul bărăganului, înconjurată fiind numai de un gard de sârmă. Întreaga formă a construcţiei şi executarea ei din mase de beton se deosebeau enorm de uzinele obicinuite şi impresia că era ridicată de curând se întări mai mult, când vizitatorii intrară într-un spaţios vestibul sclipitor, în care-i aştepta Dr. Frank.

Consilierul salută pe doctor, ca pe un cunoscut. Profesorul Livonius, care-l văzu pentru prima oară, fu fermecat de înfăţişarea sa şi chiar puţin surprins. Vârsta, îi era greu de ghicit. Îi puteai da aproape treizeci de ani,

dar tot aşa de bine şi patruzeci. Pe un obraz uscăţiv şi osos, a cărui culoare. Semăna cu un pergament îngălbenit, deasupra unui nas cu linii aspre, stau doi ochi mari, arzători, de un negru întunecat.

Doi ochi, pe care nu-l uiţi niciodată, se gândea Livonius strângând mâna doctorului. Ochii unui om îndrăcit, gândi el mai departe, urmând pe ceilalţi doi. Când intrară apoi în camera de lucru, rămase înmărmurit. Nu era un laborator de dimensiuni modeste, obicinuite, ci sală enormă, a cărei instalaţie electrică singură trebuie să fi costat o avere destul de apreciabilă, abstracţie făcând de diferitele substanţe chimice şi aparate ce se mai aflau acolo.

În mijlocul încăperii, doctorul Franck construise un dispozitiv pentru cercetări. O sârmă lucioasă, susţinută de puternici izolatori lungi de 1/2 metru, se în tindea din fund până acolo. De celălalt capăt, era suspendat un corp metalic, de forma unei lămpi mici. Era unul dintre colectorii de raze, cu care lucra acum uzina germană-AE şi pentru care James Headstone arătase cândva un interes atât de viu.

Dr. Frank aprinse un chibrit şi puse în funcţiune colectorul; în acelaşi moment, se ivi o flacără vâjâitoare, cu o lumină albastră, de forma unui pieptene. Profesorul Livonius dezamăgit, făcu semn consilierului Bergmann. „De ce ne arată vechiul colector de flăcări?” şopti el. Înainte ca Bergmann să fi putut da un răspuns, se auzi vocea doctorului:

„Vă înfăţişez încă odată acest colector de flăcări, pentru o mal bună comparaţie. Observaţi, vă rog, indicele, în timp ce dau drumul unui curent de cinci sute de mii de Volţi”.

Spunând acestea, se duse la peretele din fundul sălii şi mişcă un întrerupător. Se auzi zuruitul înăbuşit al unui transformator şi o pârâitură uşoară a sârmii lucitoare. În acelaşi timp, indicele, începu să urce încet.

„Zece miliamperi... doisprezece miliamperi... cincisprezece miliamperi...” citi Bergmann încet. La cincisprezece, indicele se opri. În timp ce consilierul Bergmann se uita la flacăra, care vibra într-un mod deosebit, sub acţiunea tensiunii înalte a curentului, doctorul Frank continuă:

„Puterea flăcării albastre de a respinge electronii este mărginită. După sute de îmbunătăţiri şi şicane, suntem mulţumiţi de a fi obţinut ca un bec să producă cincisprezece miliamperi. Mai mult n-am putut căpăta, cu toate străduinţele. Ar trebui să punem şaizeci şi şase de colectori în reţeaua de acumulare, pentru a obţine tăria unui curent de un singur amper... *.

Livonius şi Bergmann aprobară, căci le era cunoscut ceeace doctorul Frank lămurise. Se împlinea un an, de când randamentul colectorilor de raze sta la această valoare şi nu s-a reuşit s-a depăşească nici cu o fracţiune dintr-o miime de amper.

Dr. Frank se duse iar în fund, întrerupse circuitul şi se întoarse, ţinând în mână o sferă metalică de mărimea unui măr. Cu câteva mişcări, deşurubă becul albastru şi puse sfera în locul lui.

„Acum vă voi arăta valoarea catodului rece”, lămuri el mai departe. „Vedeţi că e o simplă sferă metalică rece. Dau iar drumul curentului. Fiţi atenţi, vă rog, la aparatul de măsurat!”. Din nou se auzi zuruitul transformatorului, dar Bergmann şi Livonius aproape nu-l mai băgau în seamă. Erau fascinaţi, cu ochii aţintiţi asupra arătătorului instrumentului, care se urca repede, ajunse

la o sută, trecu de io. Sută cincizeci şi se opri numai când ajunse la două sute.

„Două sute de miliamperi?” izbucni Livonius...

„Două sute de miliamperi?” şopti şi Bergmann.

„Două sute de miliamperi, domnilor”, repetă doctorul Frank pentru a treia oară. „Cinci sfere asemănătoare produc un amper. Cred că vom putea instala vreo două sute în actuala reţea...”.

„De ce nu mai mult?” întrebă Livonius.

„În număr mai mare, s-ar turbura reciproc”, răspunse doctorul Frank. „Trebuie să aveţi în vedere. Încărcarea spaţiului electric, care se formează în mod normal în jurul fiecărei sfere”.

Doctorul continuă cu vioiciune: „Am reuşit în două moduri: Mai întâi, am găsit un aliaj deosebit, care opune ieşirii electronilor în spaţiu o rezistenţă mult mai mică decât opuneau cele cunoscute până acum, şi al doilea, am reuşit să (micşorez această rezistenţă printr-o prelucrare electrică a aliajului. Rezultatul îl vedeţi; această mică sferă rece radiază un curent de electroni de treisprezece ori mai mare decât flacăra caldă a becului albastru. Dar”, – doctorul făcu un gest ironic, – „asupra electronilor care sunt radiaţi din sferă în spaţiu nu mai am, din nenorocire, nicio influenţă. Ei trebuie să-şi găsească în spaţiu şi modalitatea de a se răspândi în atmosferă şi de aceea nu trebuie să aşezăm pe reţea sferele prea dese, adică în număr prea mare”.

„Aţi spus, în număr de două sute de bucăţi, domnule doctor?” întrebă Bergmann.

„Exact, domnule consilier”.

„Atunci...”, Bergmann socoti şi continuă: „cu aceştia am realiza totuşi patruzeci de amperi, 1,6 milion de volţi avem, aceasta ar face şaizeci şi patru de mii de kilowaţi”.

„Cred”, se adresă el lui Livonus, „că am putea fi mulţumiţi”.

„Ei vezi, Franz! Ţi-am făgăduit eu mai mult?” Zacharias strălucea de bucurie, spunând cele de mai sus lui Bergmann.

„Nu, adevărat că nu, Johannes! Ceeace ne-a arătat doctorul Frank, a întrecut prevederile mele cele mai îndrăzneţe. Pentru istoria electrotehnicii, ziua de azi e o zi mare. De la descoperirea conductelor de electroni, n-am mat avut un caz asemănător. Nu exagerez, dragă prietene, afirmând că ziua de azi marchează

O eră nouă în tehnica energiei". În timp ce consilierul Bergmann îşi manifesta în acest mod entuziasmul pentru cele ce văzuse, profesorul Livonius discuta cu doctorul.

„Aş vrea să vorbesc cu doctorul Frank imediat despre cele necesare pentru brevete,” spuse acum Livenius lui Bergmann. „Cam cât trebuie să aşteptăm?” întrebă el apoi pe doctor.

„Am pregătit totul în ordine,” răspunse acesta, „cu toate că vom avea încă o oră de lucru!”

Bergmann se uită la ceas. „Bine, profesorale, puneţi totul la punct şi apoi veniţi şi mă luaţi de la Zacharias”. „Hai” continuă el, luând de braţ pe bătrânul său prieten, „să-i lăsăm să lucreze, iar noi să stăm puţin în grădină şi să ne bucurăm inimile bătrâne de frumoasa primăvară!”.

Amândoi o luară încet înapoi pe câmp, discutând.

„Plin de haz, Johannes,” strigă deodată consilierul oprindu-se şi râzând din toată inima, „cu sârma lui Frank ai scos pe american din şanţ?”.,

„Desigur, Franz. O ocazie mai bună, nici nu puteam să găsesc pentru a momi pe trimisul lui Headstone.” Amintindu-şi întâmplarea, începu şi Zacharias să râdă. „Era foarte comic, Franz,” începu el, ne-am aşezat, după

aceea la cârciumă. Ca se mişca şi se învârtea şmecherul de Yankeu, pragmatic găsi ocazia să aducă iar vorba despre săritură, am scos-o din buzunar, mă pândea ca un hoţ. În momentul acela, cred că ar fi fost papat de orice, numai s-o capete! Şi apoi, mutra lui zăpăcit, când i-am dat-o!...

Zacharias nu mai putea să se reţie şi izbucni iar în. Râs.

„Pe Tumer mi-e cam închipui," spuse Bergmann surâzând. „Dar mi-ar fi plăcut mai mult să-l văd pe Headstone, când a primit-o."

„Ai veşti din America?" întrebă Zacharias.

„Nimic hotărât, Johannes. Ştiu sigur însă că Headstone a primit proba de sârmă şi s-a dus cu ea la „Aluminium Corporation „. Evident, va mai dura câtva timp până ce oamenii se vor convinge că nu şi-o pot procura singuri şi că trebuie să vină la noi. Dar de venit, vor veni; de asta să n-ai nicio grije".

„Şi ce ai de gând să faci, Franz dacă vor veni?"

„Nu sunt încă decis. Am putea, foarte simplu, să le livrăm sârma... am putea de asemenea să încheiem cu ei un contract... Apoi ar trebui negreşit să le facem cunoscută metoda de producţie – dar acestea sunt chestiuni comerciale, care pe tine nu te mai interesează.

„În acest caz, Franz, ascultă-mi sfatul. Dă-le sârma, dar părăseşte ideea de a divulga metoda. Am eu anumite motive," continuă el, observând mirarea lui Bergmann.;, Crede-mă, mai târziu îmi vei da dreptate."

„Cum doreşti, Johannes," spuse consilierul, când treceau prin grădină. „Deocamdată, n-am ajuns aşa departe; când va fi timpul, îţi voi urma sfatul."

Un minut mai târziu, ei şedeau sub boltă şi ascultau cântecul mieriei şi al piţigoiului, dar gândurile lui Bergmann sburau mereu în America.

„Ce părere ai despre Headstone?” întrebă el fără înconjur.

„Un om capabil, dar nu se poate lăsa de furat.”

Bergmann îşi reţinu un surâs. „Verdictul nu-i prea măgulitor pentru el, dar cred că l-ai apreciat just. Modul cum îşi pune agenţii să spioneze, cu dibaciul Mr. Tumer în frunte, în jurul uzinei-AE, trece peste îngăduinţa noastră. Nu ştiu dacă totuşi, odată nu vom pune mâna pe ei, ca să. Terminăm cu afacerea asta.”

Zacharias îl dezaprobă. „Ar fi cu totul pe dos, Franz. Pe aceşti oameni îi cunoaştem. Dacă îl faci să dispară, Headstone va trimite alţii, ou care de-abia va trebui să facem cunoştinţă. Mai bine să mai râdem puţin de cei vechi. Eu îmi înfăţişez cam astfel...” Şi Zacharias îi vorbi lui Bergmann timp îndelungat, încetişor.

Câteodată, consilierul făcea obiecţiuni: „Nu desconsidera pe Headstone şi nici pe Tumer, dragă Johannes. Sunt de zece ori mai dibaci şi mai rafinaţi decât crezi tu. Numaidecât simt chiar cea mai mică imprudenţă.”

„Nicio grije l” îl linişti Zacharias. „Şi eu am oamenii mei şi ar trebui să-şi bage dracul coada, ca Mister Tumer să nu-mi mai cadă înc-odată în cursă.”

„Cât despre mine”, spuse Bergmann ca încheiere, „fă cum crezi că e mai bine; – de altfel se întoarce şi Livonius. Ne vom lua rămas bun şi vom pleca.”

Un surâs vesel, aproape ştrengăresc, se vedea pe faţa bătrânului Zacharias, când îşi luă rămas bun de la amândoi.

2

La institutul de cercetări „Aluminium Corporation” din Buffalo, avea loc o şedinţă La birou, sta James Headstone, iar lângă el luaseră loc profesorul Curtis şi Dr. Jefferson de la Corporation.

În faţa lor, pe biurou se afla ghemul care pricinuia de săptămâni întregi nelinişte şi muncă intensă în America, de când ajunsese odată în Germania, în mâinile lui Turner. Alături, se aflau alte sârme, în număr considerabil. Erau noi şi lucitoare şi sclipeau în toate tonurile metalelor, de la galbenul închis al bronzului până la albul argintului şi aluminiului curat. Era uşor de recunoscut că ieşiseră de curând din fabrică, dar domnii de la „Coaporation” ar fi renunţat bucuros la orice strălucire şi sclipire, dacă produsele lor ar fi avut calităţile mostrei germane.

James Headstone asculta de câtva timp demonstraţiile şi lămuririle celorlalţi doi, cu o nerăbdare crescândă. Se lăsă apoi cu o mişcare bruscă pe spatele scaunului şi, enervat, izbucni:

„Vă învârtiţi în jurul punctului esenţial şi vă codiţi, gentlemeni. Spuneţi-mi, vă rog, scurt şi cuprinzător, la ce rezultat aţi ajuns?”

După ce tuşi uşor, profesorul Curtis răspunse: „Am analizat aliajul mostrei d-voastră până la o sutime şi l-am reprodus. Dar...”

„Aha, acum vine acel dar. Mă aşteptam eu”, izbucni Headstone supărat.

„E vorba de structura moleculară, Mister Headstone”, interveni Jefferson în ajutorul colegului săli. La mostra d-voastră, moleculele formează în toată lungimea sârmei – nu pot spune cristale, dar o formaţie analoagă specială, şi aceasta probabil dă mostrei germane rezistenţa deosebit de mare, neatinsă până acum."

Headstone făcu un gest hotărât cu mâna. „Scurt, gentlemen; sârma d-voastră nu e încă aşa de tare ca cea germană?” Profesorul Curtis dădu din cap, fără a rosti un cuvânt.

„Ce lungime de rupere aţi atins”, continuă Headstone.

„Treizeci şi trei de kilometri, Mister Headstone, „răspunse Curtis. Are deci o rezistenţă de două ori mai mare decât a celei mai bune sârme de oţel ce se cunoaşte până acum."

„Dar de trei ori mai mică decât mostra germană”, mormăi Headstone, mânios. „Aveţi măcar nădejdea de a îmbunătăţi produsul, ca întrucâtva cel puţin să-l apropiaţi de cel german?”

Domnii de la „Corporation” se priviră întrebător. Profesorul Curtis dădu din umeri, Dr. Jefferson luă cuvântul:

„Nu cunoaştem metoda prin care mostra germană a căpătat structura moleculară. Trebuie să fie o metodă cu tortul nouă. Am încercat toate procedeele cunoscute, Mister Headstone, dar n-am ajuns la niciun rezultat.”

„Hm... Hm.” Headstone articulă câteva sunete de neînţeles. „Asta înseamnă că n-aveţi nicio speranţă de a ajunge la mostra germană!”

„Vom continua să lucrăm, Mister Headstone,” se apără Curtis. „Nu voim părăsi cercetările, până când nu Vom afla taina nemţilor”. Profesorul se însufleţi: „Este în joc onoarea Corporaţiei. Lucrează în acest scop cele mai destoinice personalităţi de ştiinţă, încercăm toate metodele de tratare imaginabile, şi nu ne vom da bătuţi, până nu vom reuşi. Aveţi cuvântul meu de onoare, în numele Corporaţiei.”

Headstone făcu iar un gest de nerăbdare. „Pentru când îmi făgăduiţi, profesorule? Peste o lună... peste şase

luni... peste un an? Nu pot aştepta aşa mult, mă voi adresa germanilor.”

„S-ar putea urgenta chestiunea, Mister Headstone”, se amestecă Dr. Jefferson cu precauţiune, „dacă ne-aţi putea numi uzina germană de unde provine sârma d-voastră. Am putea, cred...” Dr. Jefferson tuşi, „pcate că prin... Mă înţelegi, Mister Headstone... prin reprezentanţii noştri din Germania, să aflăm ceva despre noul procedeu, pe care...”

Observând înfăţişarea curioasă a lui Headstone, tăcu. Acesta se îndreptă pe scaun şi-l privi fix.

„Stimate domnule Doctor, atât de deştept sunt şi eu. Dacă aş fi cunoscut numele uzinei, aş fi însărcinat de mult pe... d-voastră i-aţi numit, „reprezentanţii „— din Germania pentru a afla amănunte asupra acestui lucru. Dar nu e aşa de simplu, Dr. Jefferson. Până acum ştim numai că postul german AE întrebuinţează astfel de sârmă pentru ancorarea reţelei. Nici aceasta nu o ştim în mod absolut sigur, ci o presupunem cu multă probabilitate.”

„Uzina-AE este o întreprindere a concernului Bergmann, dacă nu mă înşel...”, se amestecă profesorul Curtis. „S-ar putea presupune că sârma provine din fabrica de cabluri a acestui concern. Poate, că acolo... “

Headstone dezaprobă energic: „Nu, domnule profesor, acolo au şi cercetat oamenii mei. Nu de acolo este livrată sârma pentru uzina germană AE.”

Headstone crezu că nu e nevoe să spună ceeace ştia în această privinţă; anume că fabrica de cabluri a concernului Bergmann a livrat şi ea înainte sârmă de susţinere pentru uzina AE, dar numai o sârmă de oţel de o rezistenţă cu mult mai mică.

„Livrarea s-a efectuat dintr-un loc”, continuă el, „care mai înainte nici nu se ocupa cu fabricarea sârmei uşoare de metal, după cum se pare. Dacă reprezentanţii d-voastră vor să întreprindă ceva pe baze atât de puţin sigure, atunci să încerce, domnule profesor. Oamenii mei sunt la limita artei lor, v-o spun aici, deschis.”

„Este puţin, mai puţin decât puţin”, murmură Di. Jefferson pentru sine. Headstone se sculă.

„Faceţi, domnule profesor, ce puteţi”, spuse el la despărţire. „Dacă reuşiţi să rezolvaţi problema, să nu aveţi nicio grije de debuşeul produsului d-voastră. Vor fi întrebuinţate multe mii de kilometri numai în America. Veţi avea comenzi în cantitate considerabilă, de lungimea cablului transatlantic.”

Headstone părăsi casa „Aluminium Corporation”, pentru a pleca la aerodrom. În drum, opri automobilul în faţa poştei centrale şi dădu o lungă cablogramă, adresată lui Mister Henry Tumer, actualmente în Braunschweig, Germania.

Peste puţin timp. Mister Tumer ţinea telegrama lui Headstone în mână şi citea cu speranţă şi dubiu. Să găsesc locul de producţie al ştiutei sârme! Uşor de spus, dar greu de realizat, mormăi priceputul agent al lui Headstone, citind şi recitind a doua şi a treia oară cuvintele telegramei. Ce mândru şi mulţumit de sine trimisese el în America acel ghem, oa mostră fără valoare. Acum, – după câteva săptămâni – ajunsese aşa de departe, încât blestema ora în care i-o dăduse acel cioban bătrân.

Să mai încerc încă odată la uzinele Bergmann? Pe cât de repede îi veni această idee, pe atât de iute o înlătură. Faptul că uzinele Bergmann erau un loc foarte periculos pentru agenţii străini, nu-l înspăimânta în definitiv pe un

om ca Henry Turner. Dar rapoartele celorlalţi „reprezentanţi” nu mai lăsau nici a îndoială, că de-acolo nu puteai afla absolut nimic.

Turner reflectă îndelung. Cablograma trimisă de Headstone după amiază din Buffalo fu primită de el, din cauza diferenţei de ore, deabia seara târziu. Avea deci noaptea la îndemână, pentru a stabili un plan. Pe la miezul nopţii, îi veni o nouă idee. Trebuia să se pună iar în legătură cu ciudatul bătrân care-i dăduse blestematul obiect – dar al zeiţei Danae – îl numi Mister Turner, amintindu-şi fugitiv de orele îndepărtate de şcoală. De aci, în adevăratul sens al cuvântului, trebuia să reia firul cercetărilor şi să vadă încotro îl va duce.

Evident, va trebui să nu bată la ochi. Să pară o simplă întâmplare, şi să-l caute pe bătrân într-un chip care să înlăture dinainte orice bănuială. Mister Turner, ca om încercat într-o meserie cam dubioasă, era hotărât asupra acestui punct. Voia ca a doua zi să-şi pună planul în aplicare.

A doua zi, agentul o pomi din zori la drum. Automobilul îl ducea iute prin bărăganul german. Pe la ora zece dimineaţa opri ân faţa aceluiaşi birt, unde fusese acum o lună împreună cu bătrânul. Câteva autocamioane mari, cari opriseră în faţa birtului, îi atraseră atenţia când coborî din maşină.

De astădată preferă localul în locul grădinii şi intră în birt. Nu era singur în încăpere; la o masă de lângă fereastră, şedeau patru bătrâni îmbrăcaţi cu mantale de piele, cari era cu siguranţă cu autocamioanele de afară. Mâncau felii de pâine unsă, de mărime apreciabilă şi beau cafea. Şi Turner comandă cafea şi începu să-şi stabilească planul de lucru. Ce) mai nimerit ar fi, dacă mai întâi ar încerca să Intre în conversaţie cu birtaşul,

pentru a putea avea lămuriri asupra bătrânului – îşi reamintea că se numea Zacharias.

În timp ce se gândea la aceasta, de la masa cealaltă auzi câteva crâmpee de frază.

„Ţii minte, Hinrich, când aveam cursele cele grase pentru uzina-AE?” întrebă unul dintre şoferi.

La auzul cuvintelor; „uzina AE”, Turner îşi ascuţi urechile.

„Da, da, Klasen!” răspunse un altul, cu gura plină. „Pe atunci veneam de cinci ori de la Düren până aci. De fiecare dată încărcăm câte zece roate de cablu; erau timpuri bune.”

Henry Turner îşi lăsă cafeaua să se răcească. Sub masă, ţinea un carnet pe genunchi şi nota cu zel ceeace povesteau şoferii de la masa alăturată... Duceau zece tone de cablu de la Düron pentru uzina germană AE. Am dat de o urmă mai bună decât speram azi dimineaţă. Şi în tăcere se felicită de ideea fericită ce-a avut, de a se întoarce la cârciuma izolată din sat.

Între timp, şoferii de alături îşi terminară mâncarea.

„Aşteptaţi-mă, Tod, Hinrich!” spuse unul dintre cei pentru şoferi de la masă. „Trebuie să pornim.. Se sculă şi chemă pe birtaş să-i facă socoteala. Plătiră şi ceilalţi. Toţi patru părăsiră birtul şi îndată se auzi de afară pufăitul şi zarva produsă de maşinile uriaşe, puse iar în mişcare.

Tumer rămase singur în birt. Ceeace aflase, printr-o Întâmplare fericită, valora, după părerea lui, o ceaşcă de cafea. Mai merita să continue să stea ici? Mai avea rost să iscodească pe birtaş? N-ar fi mai nimerit să plece chiar acum la Düren? Va trebui s-o ia spre vest. Şi autocamioanele au pornit spre vest. Poate că în drum ar putea să se mai întâlnească odată cu şoferii în vreun alt

birt şi cu această ocazie să afle mai multe. În definitiv, ce ar putea afla de la bătrân? Găsise ghemul undeva pe câmp şi mai mult n-ar putea nici acum, să spun.

Agentul se pregătea să cheme pe cârciumar, pentru a-i plăti cafeaua.

Când Mister Tumer cobora din maşină la cârciuma din bărăgan, Zacharias se afla la Dr. Frank. Ei se găseau în altă cameră decât aceea în care, cu câteva zile mai înainte arătaseră consilierului Bergmann şi profesorului Livonius, catodul rece. Era o încăpere ce măsura zece metri pe zece, iar înălţimea era dublă.

Pe pereţii de curând făcuţi, se vedeau urmele scândurilor care la construire folosiseră drept cadru pentru bătătorirea betonului. Pe un perete era tabloul de distribuţie cu instrumente de măsurat şi întrerupătoare la distanţă. În afară de acestea, se mai afla im piston de sticlă de formă tabulară al cărui volum respectabil umplea sala, aşa încât ea nu părea goală. Întregul corp de sticlă strălucea într-o lumină particulară nedefinită. Zacharias privea un instrument de măsurat, al cărui indice se urca încet de la zece la doisprezece.

„Douăsprezece milioane de volţi, domnule doctor”.. Vorbea încet, întorcându-şi privirea din nou asupra tubului. „Cred că în nici un alt laborator din lume nu a atins acest curent.”

„Este curentul care cauzează transformarea materiei”, răspunse Dr. Frank. „Vedeţi aliajul pe partea de jos a tubului. Din cauza izbirii electronilor – ei lovesc materia cu un procent de nouăzeci şi patru la sută din iuţeala luminii – dar nu numai că o izbesc şi o schimbă în vapori, ci acolo are loc şi transformarea dorită, ce dă naştere materiei pentru catodul rece.”

Bătrânul stătu câtva timp cufundat în meditaţii în faţa tubului strălucitor. „Aţi stabilit teoria procedeelor, domnule doctor?” întrebă el după o lungă tăcere.

Dr. Frank dădu din cap afirmând. „Am pregătit o ipoteză, dar... — un surâs uşor i se ivi pe buze, – „Ştiţi d-voastră ce înseamnă astfel de teorii; trebuiesc mai întâi întărite prin practică. Sper că peste câteva săptămâni voi reuşi să fac cercetările necesare".

„Desigur, domnule doctor, îmi închipui. Deocamdată, practica şi teoria se unesc într-un mod admirabil în lucrările d-voastră. Aţi reuşit să înlăturaţi această...”. Zacharias căută cuvântul ca să continue, „această inexplicabilă rezistenţă a suprafeţei, care fu calculele electricienilor noştri apare mereu, ca acea faimoasă limită integrală de suprafaţă. Electronii ies din cotorul rece mai uşor şi mai liber ca din. Metalele încălzite la maximum.”

„Adevărat, domnule Zacharias. După presupunerile mele, aşa trebuie să fie. Dar ar fi cu totul altfel dacă s-ar dubla curentul din tub. Atunci materia, după teoria mea, ar trebui să sufere schimbări, care pentru proporţiile noastre pământeşti, sunt aproape de neînchipuit...

În ultimele cuvinte ale doctorului Frank se amestecă sunetul telefonului.

„Sunteţi chemat, domnule Zacharias”, spuse el, după ce luă receptorul. Acoperi microfonul cu mâna şi vorbi încet bătrânului: „după voce, este cârciumarul Horn.”

Zacharias luă aparatul şi auzi ceeace se spunea din partea cealaltă a firului.

„Bine, Horn, în cinci minute sunt acolo. Ai grije, ca domnul să mai stea atât” răspunse el şi puse receptorul la loc. „Americanul e iar la cârciuma din bărăgan”, se

adresă el apoi doctorului Frank. „Credeţi că e o simplă întâmplare?”

Dr. Frank dădu din umeri.

„Iau bicicleta d-voastră, domnule doctor. O voi lăsa în drum la fierarul Haspe,” spuse Zacharias şi plecă în grabă.

„Bagă de seamă, domnule Zacharias! Americanul e şmecher”, strigă după el doctorul.

La cârciumă, Mister Turner voia să-şi plătească consumaţia şi se uita după birtaş. Acesta nu se zărea nicăeri. După tejghea sta un băieţandru, care-i răspunse la întrebare într-un dialect ce nu era uşor de înţeles.

„Domnul Horn e în pivniţă. Destupă un alt butoi; va veni îndată.”

Henry Turner se aşează iar pe scaun, în definitiv, câteva minute întârziere nu contau. Cu automobilul Bău uşor, va putea totuşi să ajungă autocamioanele cele grele. Poate că era chiar mai bine să mai rămână puţin.

Mai grăbit părea un client de afară din grădină, care bătea tare cu bastonul în masă, chemând pe birtaş. Mr. Turner îl auzi şi în acelaşi moment tresări. Vocea i se părea cunoscută. Nu era a bătrânului pentru care venise el azi dimineaţă aci pe bărăgan? Când auzi strigând a doua oară, îndoiala se risipii. Era absolut sigur. Se duse cu băgare de seamă la uşa cu geam, pe unde putea vedea în grădină şi holbă ochii.

Exact: bătrânul sta iar acolo. Banca de sub tei părea a-i fi locul de predilecţie. Ţinea în mână un obiect cam de mărimea unui pumn, după cât putea observa, pe care-l freca şi curăţa puternic cu batista. În zadar Mister Tumer strânse ochii, pentru a pătrunde cu privirea; nu putea deosebi ce fel de obiect era acela pe care bătrânul

îl lustruia. În timp ce el se ostenea zadarnic, birtaşul apăru din fundul pivniţei.

„M-aţi chemat, domnule?” întrebă el pe american.

Turner băgă în buzunar banii pe care-i avea în mână pregătiţi. Între timp, îşi luase seama.

„Da, domnule birtaş”, spuse el, „aş mai vrea ceva de băut. Îmi puteţi da o sticlă de apă minerală?”

„Da, domnule, apa noastră e minunată. Se bea şi la Berlin. Vă servesc imediat, un moment...” îşi întoarse capul spre grădină, unde singuratecul client atrăgea atenţiunea din nou. „Trebuie mai întâi să văd repede, ce vrea bădăranul de-afară.”

În timp ce birtaşul deschise uşa, se sculă şi Turner şi-l urmă O bucată. Din vorbele ce birtaşul strigă bătrânului încă de la uşă, nu putu înţelege, cu toată buna lui voinţă, decât câteva frânturi. Cel puţin observă mai bine ceeace făcea bătrânul. Freca obiectul de metal, după cât i se părea lui Tumer, dar când observă pe birtaş şi un alt străin în spatele lui, îl băgă repede în buzunar şi apoi discută însufleţit cu birtaşul. Turner nu înţelese mai nimic, cu toate că-şi închipuia că vorbeşte ca un german.

„Aşi dori să stau şi eu în grădină”, spuse el, când se întoarse birtaşul, păşind spre tei.

„Ah, domnul Zacharias, dacă nu mă înşel”, spuse apropiindu-se. „Am avut plăcerea să te cunosc. E o lună de atunci! Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti... “!

Sunt 27 de zile, pungăşiile, gândi Johannes Zacharias, examinând pe Turner şi frecându-şi fruntea ca Pentru a-şi aduce aminte.

„A, da... îmi amintesc...” începu el după ce se gândi. „M-aţi condus atunci o bucată cu maşina. Între timp, aţi văzut multe la noi în Germania? Vă place ţara noastră?”.

„Da, foarte mult”, se grăbi să răspundă Mr. Turner. „Dacă nu te deranjez, am să iau loc lângă d-ta. Afară este mai plăcut decât înăuntru în cameră”.

În timp ce Tumer se aşeza lângă Zacharias, veni şi birtaşul şi aduse cele comandate. Bătrânul duse paharul la gură, reflectând şi combinând, tot atât de repede şi hotărât ca vicleanul agent al lui Mister Headstone

Gândul i se învârtea în jurul unui singur punct: cum să ajungă colectorul de raze în mâinile Yankeului? „Să-l scot aci pe masă şi să continui a-l curăţa? Desigur, mă va întreba de proveniența lui. Aş putea să-i spun iar că l-am găsit pe câmp. Că aş putea, eventual, să i-l vând pentru câţiva bani... Numai de n-ar bănui ceva!... Ar trebui să încerc în alt mod. Să pui obiectul în aşa fel, încât să-i vie pofta să-l ia... fără să ceară voie. Imputare morală?... De asta nu se sinchiseşte vrednicul agent al lui Mr. Headstone”.

Printr-o întâmplări» – rămâne nehotărât cine a cauzat-o – Tumer şedea tocmai lângă buzunarul cu pricina, în care bătrânul băgase obiectul de metal şi batista cu pătrăţele albastre cu care îl curăţase. Când Zacharias se hotărî, lăsă paharul jos, scoase batista din buzunar, îşi şterse barba cu ea şi o băgă în alt buzunar. Şi iar se întâmplă ca buzunarul mantalei să rămână mult căscat, după ce scoase batista, aşa încât Mr. Turner putea să vadă uşor înăuntru. După părerea lui, se vedea un carp rotund într-o parte, iar de cealaltă cilindric. Părea că stătuse câteva zile şi nopţi afară în ploaie, dar în locurile frecate de bătrân, se cunoştea strălucind un metal asemănător bronzului.

Curiozitatea americanului creştea din ce în ce mai mult. Ce uşor ar putea o mână dibace să se strecoare în buzunar... şi mâinile lui Turner erau destul de pricepute.

Ce simplu ar fi să tragă obiectul şi – deabia atunci ar începe greutatea – să dispară cu el neobservat.!

„Frumos e la d-voastră în Germania, Mister Zacharias”, deschise Tumer discuţia, arătând bărăganul care strălucea de un verde timpuriu de vară. „Cine ştie de-mi va mai plăcea în America”.

Bătrânul îşi luă iar paharul. „Poţi să mai stai şi pe la noi puţin, gândi el, ducându-şi paharul la gură. Mai avem multe de făcut cu tine, băietei Poate că însuşi Mister Headstone ne va face onoarea să ne viziteze, după ce mai întâi va studia îndeajuns colectorul de raze”.

„Da, da, domnule!” continuă el tare. „Se poate trăi bine, la noi în Germania. Dincolo, la d-voastră, trebuie să fie îngrozitor câteodată, după cum am citit în ziare. Furtuni de nisip... inundaţii... Tornados... Am citit de curând, că din cauza furtunii de nisip, s-au prăpădit peste trei milioane de oi şi cu această ocazie au pierit şi câţiva ciobani”.

Mister Tumer se mişca pe scaun încoace şi-ncolo. Nu acesta îi era interesul, să discute cu bătrânul despre clima din America. În timp ce-şi făcea de lucru cu paharul, se gândea cum să dea convorbirii o altă întorsătură, pentru a putea aduce iar vorba despre blestemata sârmă.

„Îţi mai aduci aminte, cum m-ai scos atunci din şanţ?”, începu el.

„Nu era mare lucru”, spuse Zacharias. „Hinrich cu buldogul său ne-a salvat”.

„Dar am avut mare noroc că ai avut sârma aceea nimerită, d-le Zacharias”.

Bătrânul, stăpânindu-şi de abla râsul, se mai apropie încă puţin de Mister Tumer. Atât de aproape, încât

buzunarul întredeschis cu obiectul de metal, sta pe bancă aproape lipit de mâna dreaptă a lui Turner.

„Ah, Dumnezeule!” vorbi el mai departe, „un bătrân ca mine, care cutreieră bărăganul, are buzunarele pline cu tot felul de năzbâtii. Găseşti pe câmp odată una, altădată alta – ei, şi lumea spune pe aici: ţiganul şi ciobanul nu lasă nimic pe jos” – În timp ce vorbea, băgă mâna în buzunarul care era de partea cealaltă a lui Tumer şi scoase o bucată mică de metal, de formă curioasă.

„Pliveşte puţin acest obiect, d-le Tumer”, spuse el, punându-l pe masă. „L^am găsit azi pe câmp, aproape de uzina AE. Cu siguranţă că l-au pierdut zidarii pe acolo. II tot car cu mine şi-mi rupe buzunarele cu muchiile lui”.

Turner învârtea obiectul în mână, cu mare interes. După aprecierea lui, părea un clopoţel dublu, destinat fixării unui obiect mai mare la o sârmă sau la un cablu.

„Şi ce ai de gând să faci cu el, d-le. Zacharias?” întrebă Tumer. „Lucrul cel mai simplu ar fi să-l înapoiezi zidarilor”. „Ştiţi, cei de la zidărie ar fi nepoliticos dacă li l-aş înapoia”, spuse Zacharias râzând. Nu le-ar place să li se amintească neglijenţa".

„Atunci ce vrei să faci?” întrebă Turner nerăbdător.

„Poate, îl voi arunca în primul şanţ” răspunse bătrânul cu Indiferenţă.

— „Păcat”

— „Nu merită nici doi fenigi.. Dacă vă face plăcere, îl puteţi reţine”. Şi dădu obiectul lui Tumer.

Dacă nu-mi şterpeleşte colectorul din buzunar, voi fi nevoit să i-l dăruiesc şi pe acesta, se gândi el cam supărat.

„O, Doamne”, spuse el, „trebuie să plec imediat!”. Bătu taxe cu bastonul în masă, strigând spre curte: „Allo, Klas, plata, plata”!

În timp ce plătea birtaşului câţiva fenigi pentru consumaţie, dorinţa i se îndeplini. Mister Turner nu mai putu rezista ocaziei favorabile ce i se oferea. Băgă încetişor mâna în buzunarul vecinului. Într-o clipă scoase colectorul şi-l băgă sub haină, cu o iuţeală care trăda un anumit exerciţiu...

Chiar în clipa următoare, bătrânul se sculă, salută făcându-i cu mâna şi plecă.

Cum dispăru, Tumer luă bucata cucerită şi o băgă în buzunarul hainei de dedesubt. Chiar când va observa că-i lipseşte, nu va bănui că l-am luat eu, se consolă agentul. Aşa grăbit cum a pornit... ar fi putut să-i cadă de la sine din buzunar.

După această întâmplare, Mr. Tumer nu mai avea nimic de făcut la cârciumă. Plecă spre vest. Mai întâi, la Düren avea multe de făcut şi al doilea... poate că o întâmplare fericită îl va pune în prezenţa şoferilor de mai înainte şi poate, cu această ocazie, va mai afla multe. Ziua de azi pare a fi rodnică pentru mine, gândea Mister Tumer, punând în mişcare motorul automobilului.

*

Când postul de cercetare american se nimici, în urma năprasnicei dezlănţuiri a vântului Tornado, Headstone zări la o mare înălţime, ceva strălucitor gonind spre vest.

Pe la ora prânzului, într-o zi foarte călduroasă de Iunie, Fosdick şi Cowper şedeau în faţa unei cârciumi făcută de curând din tablă şi scânduri nedate la rindea şi-şi dregeau gustul lunchului cu whisky căldicel.

Înfăţişarea celor doi ingineri se schimbase mult, din ziua aceea nenorocită din Kansas. Nu mai purtau, oa

atunci, când Headstone şi Brooker Îi vizitase la post, halate dei laborator albe şi curate, ci nişte overalls, acele haine tipice ale lucrătorilor americani, care-i acoperă de la tălpi până La gât, ţesute dintr-o bucată, din pânză albastră groasă.

„Blestemată întâmplare!” înjură Cowper înfulecând o bucată de came aţoasă cu o înghiţitură de whisky. „Acum opt zile, nici prin gând nu-mi trecea că ne vom afla în binecuvântatul stat Colorado!”.

Fosdick îi făcu semn să tacă. „Lasă, Cowper. A fost încă foarte frumos din partea patronului că nu ne-a dat drumul. E greu al dracului să găseşti azi în America un job suportabil. De altfel, să ne căţărăm aci pe munţi, pentru noi e ceva nou. În orice caz, mai amuzant decât activitatea de la afurisitul acela de post. Dumnezeu să-l ierte! Amin!”.

Fostul inginer şef Fosdick, după ce sfârşi de vorbit, bău o înghiţitură bună de whisky şi se scutură.

„Proastă băutură, Cooper”.

„Din fericire, am descoperit reţeaua blestemată”, continuă Cowper convorbirea. „Sunt curios să aflu ce ne va răspunde bătrânul la telegramă”.

„Pot să-ţi spun eu de pe acum”, răspunde celălalt. „Desigur, va trebui s-o aducem jos de la locul unde s-a încurcat în stânci şi s-o transportăm într-un loc potrivit. Trebuie s-o salvăm, Cowper! Asta înseamnă să coborâm la şes întreaga reţea cu toate angaralele, de la două mii de metri înălţime, înţelegi? Cu fiecare baion, cu fiecare colector, care atârnă de ea. O muncă tare plăcută, pot să te asigur de pe acum”.

La fiecare cuvânt al lui Fosdick, Cowper se înfunda mai mult în scăunelul pe care sta. Se grăbi apoi să răspundă: „Singuri, e imposibil s-o transportăm; cântăreşti câteva

tone şi va trebui cu siguranţă să angajăm cel puţin doisprezece oameni şi mai mulţi catâri. Va fi o muncă grea. Locuitorii de aci sunt leneşi. Dracu ştie, dacă o vom scoate la capăt!”.

Fosdick privi şiret pe tovarăşul său.

„Ia spune-mi Cowper, nu-ţi dă prin cap de ce nu ne-a gonit atunci bătrânul?”

Cowper îşi frecă fruntea. „N-am idee, Fosdick. Într-adevăr nu ştiu de ce ne-a reţinut Headstone”.

„Şi încă cu acelaşi salariu de mai înainte, Cowper. Minunat, nu-i aşa? Poate îl consideri pe Headstone un filantrop şi un binefăcător al omenirii?!.”

Cowper, dădu din cap nedumerit.

. Îţi voi explica", continuă Fosdick. „Îi trebuie ingineri pentru coborârea reţelei. Îi trebuie oameni care o cunosc bine şi o pot coborî la vale cu cât mal puţine stricăciuni. Asta e singura cauză pentru care ne-a reţinut şi ne-a încredinţat nouă lucrul. Acum ai înţeles, Cowper?"

După înfăţişare, se vedea că e tot nedumerit.

„Da, de fapt...” începu el nesigur, „de fapt am fi putut să-i cerem şi mai mult, Fosdick. Unde ar mai putea găsi oameni care să îndeplinească toate condiţiile?”.

„Am fi putut, nu înseamnă că putem”, îi tăie vorba Fosdick. „Acum nu mai putem schimba nimic. În calitatea noastră de ingineri, trebuie să ne gândim bine cum să începem lucrul. Cu ocazia ultimelor expediţii în munţi, am constatat că multe dintre baloane au rămas nevătămate şi şi-au păstrat o mare parte din forţa de susţinere; ţinând seama de aceasta, întreaga problemă va putea fi rezolvată, poate, mult mai uşor decât ni se pare acum”.

Cowper reflectă aproape zece minute asupra celor auzite, în timp ce – fie din cauza frământării intense a

creierului, fie din cauza căldurii zdrobitoare din acea zi – de pe frunte îi picurau broboane mari ca nişte perle. Apoi, deodată, ideea lui Fosdick i re păru plauzibilă.

„Minunat, omule!” strigă el bătând în masă, încât sticlele şi paharele se clătinară. „Cum nu mi-a venit şi mie în minte această idee?! Natural! Noi avem doar baloanele, care cred că nu s-au stricat mult. Dacă avem noroc, putem să coborâm reţeaua împreună cu toate angarelele numai cu câţiva catâri”.

Fosdick dădu din cap, desenând cu degetul pe masă tot felul de figuri dintr-o picătură de apă.

„Nu te încălzi aşa, Cowper!” spuse el însfârşit. „Principalul, deocamdată, e că am găsit reţeaua şi că şeful a primit telegrama. Cu salvarea, să nu re pripim. De altfel...” – îşi propti capul în mână – „să nu-ţi închipui că e aşa de simplu! Şi d-ta însuţi al văzut că reţeaua e agăţată de nişte colţuri scârboase. Ne va da mult de lucru, va fi greu să ne căţărăm până acolo ca s-o liberăm şi deabia atunci va trebui să lucrăm cu cea mai mare atenţie; altfel, s-ar mai putea întâmpla incidente neplăcute”.

„Cum?” zise Cooper, privind pe Fosdick întrebător.

„Aşteaptă, dragă Cowper. Deocamdată n-are niciun rost să ne frământăm capul cu asta”.

Headstone primise telegrama lui Fosdick şi afara de aceasta şi o scrisoare de la Tumer. Sta la biroul lui din New-York, unde avea a lungă convorbire cu directorul Brooker. În ceeace priveşte discuţia asupra banilor, au căzut relativ repede de acord.

„N-avea grije, Headstone, de câteva sute de mii de dolari”, spuse dispreţuitor Brooker. „Suma o vom trece în contul cheltuielilor de instalare. Banii îi vom recăpăta înzecit la prima emitere a acţiunilor. Important este să

avansăm cu lucrarea în sine. De asta depinde totul. Cred ca mă înţelegi. Nu trebuie să ce mai întâmple ca mai înainte, ca la un moment dat Germanii să dea publicităţii un lucru gata realizat, în timp ce noi în America să fim deabia la început. Trebuie să se lucreze mai departe intens, după planurile pe care le-am stabilit împreună”.

„E foarte frumos în teorie, dragă Brooker, dar în practică nu-i aşa simplu de executat”, insinuă Headstone. Brooker privi o bucată de hârtie scrisă, de pe birou şi continuă:

„Ai în vedere, te rog, Mr. Headstone, următoarele puncte:

În primul rând, nu mai trebuie să aşezăm noul post într-un loc neprielnic din punct de vedere al alimentului; unde bântuie Tornades, Ciclonul sau Dumnezeu mai ştie cel Va trebui să te pui în legătură au experţii Institutului Meteorologic din Washington, înainte de a stabili locul noului post. În al doilea rând, trebuie. Să avem neapărat acea sârmă, din care ne-a pro curat o mostră vrednicul d-tale agent".

Headstone voi să obiecteze ceva, dar Brooker îi tăie vorba, cu un gest.

„De unde o vei procura, este egal. Headstone. Desigur, ar fi mai bine să ne-o poată livra oamenii noştri de la „Aluminium-Corporation „. Dar, dacă ei nu pot, o vom lua din Germania. E un lucru, la care Mr. Turner ar putea fi de mare folos...”.

„Am primit o cablogramă de la el, în care-mi spune că ar avea o urmă sigură”, întrerupse Headstone.

„Cu atât mai bine. În al treilea rând, trebuie să ne procurăm noii colectori de raze, germani. Aceasta trebuie realizat, în orice caz; pune totul în joc în acest scop... De altfel, mă cam îndoiesc dacă mai merită să se

alerge după reţeaua cea veche. Probabil că salvarea ei va costa mai mult decât procurarea alteia nouă”.

„îmi dai voie, Mister Brooker” întrerupse Headstone. „Oamenii mei au şi descoperit-o în Rocky Mountains. În curând o vom! avea”.

„Cât despre mine, Headstone, poţi face cum crezi. Colectorii de raze rămân punctul cel mal important”.

În sfârşit, veni şi rândul lui Headstone să joace ultima carte. Băgă mâna în buzunar şi puse pe birou, în faţa lui Brooker, un obiect de metal. Semăna întrucâtva cu a lampă de sudat, iar partea de sus era un adaus în formă de pieptene, dar cu totul diferit.

„Acesta e colectorul de raze, german”, spuse el împingându-l pe birou în faţa lui Brooker. Neaşteptata apariţie îi opri pentru un moment puterea de a vorbi. Luă aparatul, încercă să-l învârtească şi observă că partea superioară se putea deşuruba.

„Bagă de seama, Mr. Brooker! Să nu strici ceva. Este un obiect foarte delicat”, încercă Headstone să-l reţie. Dar Brooker îl şi desfăcuse şi ţinea într-o mână partea superioară, în cealaltă pe cea inferioară şi din ele căzu un bilet scris mărunt. Brooker îşi aruncă ochii pe el, apoi îl dete lui Headstone. „Pare a fi pe nemţeşte, Mr. Headstone. Înţelegi mai bine ca mine această limbă. Te rog, citeşte d-ta”.

Headstone apropie hârtia mult de ochi, luă şi o lupă ca să descifreze semnele şi cu cât citea mai mult, faţa i se lumina.

„Un noroc orb, Brooker”, strigă el, când termină lectura. „Este îndrumarea completă a întrebuinţării colectorului. Totul stă scris precis... Aşezarea fiecărui jigler, chiar şi înălţimea flăcărilor exact pe milimetru... by Jove, Mr. Brooker, de deda asta iar a lucrat Tumer ca

un adevărat maestru”. Din cauza surexcitării, nu putea sta pe loc, sări în sus şi începu să alerge în cameră încoace şi încolo.

„Costă scump, băiatul, dar merită”, spuse Brooker, dându-şi osteneala să unească iar cele două părţi ale colectorului.

„Tare aş dori să ştiu cum a reuşit să şterpelească piesa nemţilor. Ei îşi păzesc tainele, al naibii de bine”.

„Dragă Brooker, calitatea rămâne calitate. Henry Turner est un om de valoare”. Headstone spunea aceste vorbe cu un aer aşa de mândru, ca şi cum el personal ar fi cucerit colectorul german. „Pe Tumer l-am crescut eu însumi şi sunt mândru de el”.

„Dar cum o fi pus mâna pe colector?” repetă Brooker întrebarea.

„Agenţii îşi păstrează trucurile pentru ei, Mr. Brooker, dar de data aceasta, în scrisoare, Turner tot a răsuflat ceva. Ştii cum a procedat?” Headstone se aplecă peste birou şi vorbi în şoaptă, ca şi când ar fi ascultat cineva la uşă: „Inchipuieşte-ţi, Mr. Brooker, într-un saloon german – un restaurant, înţelegi”, ultimele cuvinte le suflă numai, „l-a escamotat din buzunarul unui inginer de la uzina germană AE.”.

La auzul acestor cuvinte, Brooker se dădu un pas înapoi. „Dar în cele din urmă, tot va observa celălalt şi agentul va fi bănuit”, izbucni el. „Nu ştiu Headstone, dar după părerea mea, un agent iscusit nu trebuie să lucreze în acest mod”.

Headstone surâse viclean. „Nu-l dispreţui pe Turner. Ştie el pe cine-şi alege să-l scotocească în buzunar. Lămureşte în scrisoare că – înţelegi – respectivul băuse binişor înainte. Cum dracu mai putea să ştie, unde şi cum i-a dispărut colectorul!”.

Brooker aprobă plin de înţeles. „Hm, hm, intoxicaţie, înţeleg, Headstone, un bun truc din partea agentului. Acum ne mai trebuie sârma şi putem începe lucrul cu mare nădejde”.

3

Povestea cu intoxicaţia – pe româneşte: beţie – era a calomnie la adresa bravului bătrân Zacharias. După ce-şi băuse paharul cu bere, plecase lucid de la cârciumă şi se plimba încetinel dea lungul străzii satului. Numai după ce văzu automobilul lui Tumer pornind şi dispărând la celălalt capăt al satului, se opri şi se întoarse încet spre cârciumă. Puse tot felul de întrebări birtaşului asupra celor ce-l interesau şi primi unele răspunsuri. De exemplu, cine a mai fost la birt, în afară de american. I se răspunse repede: numai doi şoferi de autocamioane, cu ajutoarele lor; Krischan Jürgen din Hildeshelan şi Hannes Schulte din Niienburg. De mulţi ani făceau ei curse între Berlin şi ţara Rinului şi obicinuiau, dacă era posibil, să poposească La cârciuma din bărăgan.

Zacharias voia să ştie încotro au plecat. Birtaşul nu-i putea răspunde exact. I se pare că a auzit: spre Düren sau Aachen. Şi apoi – birtaşul ţinea mult să fie pe placul bătrânului – îi dădu un sfat.

„De obicei, prânzesc la Strămen, când fac cursa. Peste două sau trei ore, cred că s-ar putea vorbi cu el la telefon”.

Maşina lui Tumer mergea în goană spre vest, pe şoseaua lată şi netedă ca oglinda. Deseori era ispitit să apese cu piciorul pe pedala de accelerare şi câteva secunde aparatul de viteză arăta chiar peste o sută de kilometri – dar îndată şi-l retrăgea. N-avea niciun sens să gonească aşa, dacă voia să găsească pe şoferii autocamioanelor la popasul următor. Aceştia făceau, cu

maşinile lor grele, cel mult şaizeci de kilometri pe oră, deci era indicat să |ie şi – el la aceeaşi Viteză, ca să-şi execute raţional planul, şi mai ales neobservat.

Automobilul trecea atât de repede, încât pomii de pe marginea şoselei vâjâiau, iar stâlpii de telegraf răsunau.

Dacă Mr. Turner ar fi avut idee de ceeace se petrece în firele strălucitoare de sus de pe izolatorii albi, ar fi fost poate mai puţin sigur de izbândă. La întreaga dibăcie a lui Turner, mai lipsea şi ceva material tehnic pentru meseria sa. Dacă ar fi avut, de exemplu, o pereche de cârlige de căţărat pe stâlpii de telegraf şi un mic aparat telefonic, care se poate purta cu uşurinţă în buzunar, i-ar fi fost în acest moment de mare folos. Ar fi putut cu uşurinţă să se pună în legătură cu firele din drum şi să audă ceeace discutau tocmai atunci domnul Hom, birtaşul cârciumii de pe bărăgan, cu birtaşul din Strômen, şi fără îndoială, s-ar cam Ü mirat.

„Ascultă, Krischan!” vorbea Klas Horn în acest moment din cârciuma sa şi credincios, curentul electric ducea graiul la o sută cincizeci de kilometri depărtare spre vest. „Cam pe la ora trei vor veni cei doi şoferi ai autocamioanelor – ştii, cel gras şi cel înalt – să ia masa la tine. Cheamă-mă, când sosesc!”.

„S-a făcut, Klass”, spuse birtaşul din Strômen şi agăţă receptorul.

Mister Tumer nu putea, din cauzele arătate, să audă nimic din această convorbire. El îşi continuară drumul spre vest cu o viteză care era, pentru maşina lui mică, prea exagerată, până ce după câtva timp apăru turnul bisericii din Strômen. Apucă pe străzi înguste şi întortochiate. Poate că, oamenii pe care-i căuta, au făcut haltă aci. Şi de fapt n-a trebuit să caute prea mult. În faţa singurei biserici din târg, era o piaţă şi acolo

staţionau mai multe vehicule. Unde ar fi găsit ocazia să mănânce, decât în acest orăşel bogat? Lângă piaţă, se afla un han vechi. „La Coroana”, sta scris pe firmă, iar jos se vedea şi desenul emblemei,

Să încerc aci, se gândi Tumer oprind maşina lângă celelalte şi intră în local.

Bănuiala nu-l înşelase. Cei patru prieteni, pe care-i căuta, şedeau la o masă lungă împreună cu alţii de aceeaşi meserie. Probabil că cei patru din urma intraseră de puţin timp în birt, căci nu aveau încă nici băutură pe masă, pe când ceilalţi mâncau. Mr. Turner se aşează aproape de ei, căutând să prindă câte un cuvânt şi aştepta ocazia să se amestece şi el în vorbă.

Prea mult n-a aşteptat. Cei de la masa vecină începură să vorbească despre cârciuma din bărăgan. Era o bună ocazie pentru Mr. Tumer să intre în discuţie şi să laude, cât nu merita, cârciuma de care era vorba. Ceilalţi nu erau însă de aceeaşi părere şi făceau tot felul de obiecţiuni asupra cafelei de acolo. Veni vorba apoi despre alte localuri şi Mr. Tumer căuta să aducă vorba pe nebăgate de seamă în aşa fel, ca să apuce spre vest în Rheinland. După Essen şi Kăln, ajunseră încetişor la Düren, căci acolo voia Mr. Tumer, după cum le explica, să pornească imediat pentru a vizita un prieten vechi.

Despre acest oraş, şoferii putură să-i dea multe indicaţii. Düren e destul de frumos şi se grăbiră a-i da sfaturi în ceeace priveşte birturile şi hotelurile. Chiar şi şoferii veniţi mai de vreme ce amestecară cu voioşie în această conversaţie.

Poate le făcea plăcere să fie de folos lui Mr. Turner, pe care l-au recunoscut după accent că e străin.

Dar agentul domnului Headstone insistă mai puţin asupra birturilor decât asupra uzinelor şi chiar află

despre ele ceva care i se părea de mare folos şi de mare importanţă. Nu putea să-şi noteze, căci prea era-n văzul celorlalţi, dar îşi întipări bine în minte. Mai ales despre marea uzină metalurgică, de unde unul dintre şoferi adusese cabluri la uzina-AE. Când auzi acest nume, ştiu despre ce e verb a. Era aceeaşi uzină care furniza materiale de construcţie, dintr-un anumit aliaj de aluminium, pentru dirijabilele germane.

Numai asupra unui singur lucru nu putea el să se lămurească. Oamenii nu plecaseră încărcaţi cu cablu numai de la Düren spre bărăgan, ci mai târziu l-au transportat înapoi. Turner tocmai căuta să mai capete ceva lămuriri asupra acestui lucru, când birtaşul apăru şi chemă pe unul dintre şoferi: „Hinrich, vino la telefon!”

„Lua-o-ar dracu de societate”, mormăi supărat cel chemat. „Ar trebui să ne căutăm altă cârciumă, ca să mâncăm nederanjaţi”.

Spunând acestea, dispăru într-o cameră din fund, unde era telefonul, convins fiind că societatea voia să-i dea vreo însărcinare pentru luarea în primire a noului transport.

Dar nu societatea îl chemase.

În locul ei, auzi vocea cunoscută a bătrânului Zacharias şi ceeace-i spuse îl puse pe gânduri.

„Ei, ce vrea şeful?” îl întrebă ajutorul său, când se întoarse la masă.

„Proastă afacere! Desigur, iar vreun transport greu. Trebuie să schimbăm direcţia”, răspunse ol supărat. „Da, Peter, trebuie să-ţi explic exact”. Cu aceste cuvinte îl trase spre fereastră şi-i şuşoti câteva minute. Când se întoarseră la masă, ajutorul spuse vecinului său câteva fraze într-un dialect pur, din care Mr. Turner nu înţelese nici un singur cuvânt.

Acela transmise vestea celui de lângă el şi din acel moment, discuţia fu pentru Mr. Turner fără nicio valoare.

Nu că s-ar fi întrerupt. Dimpotrivă, comesenii îşi dădeau toată silinţa să dea sfaturi pentru găsirea unui adăpost şi îngrijire şi trebuie recunoscut că se pricepeau în acest domeniu, ca oameni de specialitate.

Numai în privinţa uzinelor, Turner nu mai putu afla nimic. Toată osteneala sa se irosea şi chiar când prindea câte ceva, putea singur să-şi dea seama că era de mică valoare sau de niciun folos.

Mr. Turner îndeplinea de prea mult timp actuala funcţiune, ca să nu-şi dea seama că situaţia se schimbase. Cauza era probabil convorbirea telefonică, dar acum nu se mai putea schimba nimic. În tot cazul, şi cele ce auzise înainte de convorbire meritau popasul la birt. Mai luă parte la convorbirea generală câteva minute, apoi salută şi se urcă în automobil. Düren era acum ţinta călătoriei lui. Până seara, putea să ajungă, cu o viteză mare. Ziua următoare, voia să-şi continue cercetările.

Pe biroul domnului Headstone din New-York, flutura o scrisoare cu ştampila poştei: „Crippel-Creek, Colorado”. Răspunsul, came conţinea consimţământul lui Headstone la propunerile lui Fosdick şi pe deasupra un cec respectabil, se înapoie la Colorado şi în consecinţă Mr. Fosdick luă măsurile necesare.

A salva reţeaua găsită în Rocky Mountains, *ie pălea* la prima vedere foarte simplu. Cine însă a fost martor ocular al dezastrului produs de o sârmă de oţel, liberată şi lăsată în voia ei fără nicio piedică, acela va vedea problema cu alţi ochi. Faptul că o astfel de sârmă se strâmba în cele mai nebune încolăcituri şi curbe ca un

turbat şarpe uriaş, este poate cel mai inofensiv punct al dezastrului. În cazul de faţă, ţinutul unde a aterizat reţeaua zburătoare, a contribuit şi el ca factor distructiv. La o altitudine de două mii de metri, avea colţuri şi vârfuri stâncoase de forme fantastice şi unde, pe alocurea, se afla un loc drept, era acoperit cu tufişuri de pini piperniciţi, cari şi ei contribuiau la nimicirea reţelei, odată atât de frumoasă şi de regulată.

După puţină oboseală, Mr. Fosdick găsi un neamţ sare de mult era fără lucru şi care în lipsă de ceva mai bun, se angaja Ia acest job[1]. Omul se numise înainte Schmidt; acum se chema desigur Smith, era de profesiune fierar, deci se potrivea într-o oarecare măsură la munca ce trebuia să îndeplinească aci. În afară de el, trupa lui Fosdick se compunea din doi oameni corciţi care erau cel puţin obicinuiţi cu frigul, căci voinţa de lucru era cam îndoielnică şi în sfârşit mai aparţineau expediţiei încă şase mulatri puternici, care treceau drept oamenii cei mai muncitori ai trupei.

„Hotărât, nu (veţi putea aduce reţeaua la vale, într-o bucată” susţinea Mr. Smith energic, când fu iniţiat în amănuntele lucrării. „Va trebui să tăiem împletitura de sârmă în bucăţi potrivite şi să le transportăm pe câte un catâr.”

După sfatul lui, se aprovizionară cu foarfece mari de tablă şi alte unelte de lucru a căror utilitate o recunoşteau şi Fosdick şi Cowper. Au plecat astfel echipaţi şi au urcat dealurile, relativ uşor. Unul dintre catâri ducea echipamentul, iar pe ceilalţi cinci călăreau membrii expediţiei; nu trebuia să cunoşti în mod deosebit arta de a călări, pentru a te menţine în şea.

Mai greu fu a patra zi, când ajunseră pe adevăraţii munţi înalţi. De fapt, catârii mergeau şi aci destul de

sigur în pasul lor legănat, dar priveliştea prăpăstiilor lipite de poteca îngustă era, pentru oamenii din şes, puţin plăcută şi domnii Fosdick şi Cowper vedeau verde şi albastru înaintea ochilor. Ei preferară să continue drumul pe jos şi să lase animalele libere, să-i urmeze.

Urmă o noapte petrecută sub cerul liber, la înălţime de două mii de metri, când cei doi ingineri, cu toate că aveau pături de lână, au făcut un foc mare, pe care l-au ţinut toată noaptea, şi tot au degerat îngrozitor.

A doua zi, după câteva ore de urcuş, văzură însfârşit reţeaua strălucind în apropiere, dar starea în care se găsea era foarte puţin îmbucurătoare.

Ecsdick şi Cowper o descoperiseră acum câteva săptămâni, când au trimis telegrama domnului Headstone. Dar atunci o zăriseră de la o depărtare de mulţi kilometri printr-un binoclu bun. Acum o aveau în faţă şi puteau să-şi dea seama că era într-o stare de plâns, cu partea de jos foarte încurcată. Chiar munţii aceştia înalţi trebuie să fi fost bântuiţi de vânturi vijelioase, căci altfel nu se putea explica cum atât resturile scurte ale sârmei de susţinere, atârnate încă de baloane, se încolăciseră de zeci de ori în jurul vârfurilor stâncoase, cât şi reţeaua însăşi se răsucise în multe locuri şi forma cu tufişul o încurcătură de nedesfăcut.

Mister Smith băgă mâna în buzunar şi căută foarfecele. „Lucrurile sunt aşa cum am prevăzut, gentlemen, vom putea coborî reţeaua numai dacă o tăiem în bucăţi mici”, spuse el privind cele dinaintea ochilor. „Patronul d-voastră – care se numeşte Headstone, după câte ştiu – pare a fi un neghiob, care nu cred că se va bucura de aceste bucăţi pe care le vom putea salva, în cel mai bun caz. Dar principalul e să căpătăm punctual cecul nostru săptămânal. Şi acum Bă

ne apucăm de lucru. Să scoatem reţeaua din blestematele tufe de pini şi s-o tăiem în bucăţi potrivite, pentru a putea fi apoi încărcate pe catâri. O să ne facem mâini frumoase! Sunt răşinoşi şi înţeapă cam neplăcut, dacă nu umbli cu băgare de seamă.

— Stai, neghiobule!"

Mister Smith dădu un ghiont corcitului, care se întinse, cât era de lung. „Bagă de seamă, omule, cu foarfecele astea poţi să-ţi tai degetele mai repede decât crezi! Uită-te mai întâi la noi cum lucrăm”. Zicând acestea, Mr. Smith se trânti la pământ şi începu să taie reţeaua de sârmă, în lung, retezând cu foarfecele şi tufişul care-i stătea în cale.

„După părerea mea, gentlemen,” spuse el, „o sută pe sută de metri, ar fi povara potrivită pentru un catâr”.

Fosdick şi Colwper stăteau deocamdată şi nu luau parte la lucru.

Smith îşi da toată osteneala să înveţe pe cei doi corciţi cum să întrebuinţeze foarfecele. Deseori. Era gata să-i lovească peste degete, atât de neglijent lucrau cu periculoasele unelte.

„Acum, gentlemen, la lucru!” se adresă ol celor doi ingineri. „Dacă voiţi să trimitem la vale şase catâri încărcaţi, până nu se întunecă, trebuie să ie străduim puţin!”

Fără îndoială, planul lui Smith era bun, dar el nu avea în vedere baloanele de susţinere. Trei dintre ele se sfâşiaseră în ciocnirea cu stâncile ascuţite şi nu mai erau decât sfărâmături nefolositoare. Celelalte patru însă, erau pline în aer şi ideea pe care o dezbăteau cu zel Fosdick şi Cowper, ca anume cu ajutorul lor să tragă direct la şes o parte mai mare din reţea, nu era fără judecată. Rămânea numai să se stabilească o anumită

parte din reţea a cărei greutate să echivaleze cu puterea de susţinere a baloanelor. Numai în acest caz ar putea să reuşească lucrarea şi ei să coboare veseli în trap pe catâri, trăgând după ei prin aer partea mai mare a instalaţiei naufragiate.

Fosdick înclina mai mult pentru planul lui Smith. El se mai gândea să golească baloanele rămase nevătămate şi să coboare întreaga reţea cu toate angaralele pe spatele catârilor. Cowper ţinea la ideea cealaltă şi pentru că era alpinist dibaci, se căţără el mai întâi pe muchia colţuroasă, de care se prinseseră baloanele cu resturile sârmelor.

În zadar striga Smith după el prevenindu-l; sfaturile-i se pierdură în vânt.

Cowper ajunse la muchia stâncii şi încerca să descurce sârma baloanelor învârtită în jurul crestelor. Curând, recunoscu însă că lucrul nu era aşa de uşor cum şi-i închipuise. Trebui să ia foarfecele şi să taie fir cu fir din sârma cea groasă.

Era un lucru mai mult decât greu în poziţia incomodă în care trebuia să stea căţărat pe stânca primejdioasă. Sudoarea-i curgea şiroaie, chiar şi câteva picături de sânge din cauza neobişnuinţei de a mânui foarfecele cele grele, dar însfârşit reuşi. Liberă primul balon, oare ridica cu el o parte din reţeaua din tufiş.

Smith, care între timp tăiase fără răgaz cu cei doi corciţi pătrate mari de reţea, îl privea cu grije şi striga din toate puterile spre stânca crestată peste prăpastia ce-i despărţea, dar ca şi prima dată sfaturile-i rămaseră neauzite. Fosdick era în dilemă. Ideea lui Cowper începu să-i placă şi lui. Dacă problema se putea astfel rezolva, anume să târască netăiată o mure parte din reţea împreună cu baloanele, era mult mai de preferat decât

procedeul lui Smith, care era mai sigur, dar şi mai migălos. Rămânea întrebarea, dacă forţa celor patru baloane bune echivala cu greutatea părţilor de reţea ce mai atârna de ele. Aceasta îl îngrijora şi de aceea strigă şi el lui Cowper sfaturi, cari fură nimicite însă din cauza vântului, ca şi înjurăturile lui Smith.

Cu furia unui îndrăcit, Cowper lucra fără întrerupere. Îşi închipuia, plin de mândrie, cum va merge vesel în trap, la vale, cu cele patru baloane şi cu partea nu prea mare a reţelei, care după îmbucătăţirea lui Smith, mâi atârna încă de baloane. Se şi observa lămurit, cum baloanele liberau de pe pământ, una după alta, părţi întregi de reţea. Ceeace lucra Smith cu trudă, tăind şi smulgând împreună cu ceilalţi doi, înfăptuia aci forţa baloanelor ce devenea de la sine din ce în ce mai mare. Ele eliberaseră şi ridicaseră din tufiş aproape o mie de metri pătraţi de reţea, până la locul unde lucra Smith cu ceilalţi – când deodată se întâmplă ceva, înainte ca Fosdick şi Smith să priceapă anume ce.

Ultimele tăieturi, pe care le executaseră cei doi ajutori, în încurcătura firelor, trebuie să fi fost cauza. Cele patru balcame se ridicaseră drept în sus la o înălţime mare, trăgând după ele o bună bucată de reţea în ale cărei ochiuri mari, sta pipernicit ca un păianjen, Mister Cowper. Se înălţară aproximativ cinci sute de metri, apoi o apucară repede spre vest, mânate de vârtejul unui vânt răcoros. Baloanele deveneau din minut în minut mai mici. Oowper se mai vedea numai ca un punct lipit de reţeaua care sbura în aer.

Fosdick sta cu gura căscată şi urmărea spectacolul amuţit de spaimă. Se temea să nu vadă pe Cowper prăbuşindu-se din plasă şi sfărâmându-se de stânci. În realitate, teama nu-i era întemeiată, căci ochiurile tari

ale reţelei fostului post de cercetare american din Kansas, erau destuii de tari... Cowper îşi băgase fiecare picior în câte un ochi, sta relativ în echilibru şi se uita încremenit la munţii de sub el, care deveneau din ce în ce mai mici.

Smith îşi aruncă uneltele şi sări în sus, înjurând în gura mare, toate înjurăturile din repertoriul său german şi englez. Trebuie să adăugăm că s-ar fi putut nota, spre ştiinţa generaţiilor viitoare, toate expresiile grosolane ce debita el în acel moment, dar accidentului de faţă din Rocky Mountains nu putea să-i ajute întru nimic.

Reţeaua devenea din ce în ce mai mică, era aproape invizibilă şi baloanele se mai vedeau în atmosferă doar ca nişte punctuleţe.

Colwper, care făcea fără voie acest voiaj atmosferic, nu se mai vedea, apoi şi ultimele urme ale ansamblului nu se mai desluşiră şi dispărură pe serul albastru.

Deabia acum încetă Smith cu înjurăturile şi însfârşit Fosdick îşi recăpătă şi el graiul. Ceeace exprimă el în engleza Yankeilor, s-ar putea traduce prin aceste două fraze: „Am făcut-o fiartă! Ce ne facem acum, Mr. Smith?”

Acesta se liniştise, relativ.

„Dacă Mister Cowper se susţine în reţea – şi după părerea mea va reuşi – va scăpa teafăr. Principalul e să scape până trece de crestele lui Rocky Mountains. Dacă izbuteşte, va ateriza probabil la câteva sute de mile mai departe spre vest şi se va alege din această aventură cel mult cu câteva zgârieturi. Nu putem să-l ajutăm cu nimic în momentul de faţă, Mr. Fosdick. Eu v-aş propune să începem iar lucrul şi să preparăm înainte de a se însera, cât mai multe poveri pentru animale. Sau doriţi să mai petrecem încă ouată noaptea aci?”

Numai la gândul acestei posibilităţi, Fosdick începu să dârdâie.

„Ai dreptate, Smith, vom continua cu râvnă”, spuse el, şi în minutul următor patru foarfece erau iar în lucru, îmbucătăţind plasa naufragiată.

*

Mr. Turner îşi puse planul în aplicare. Încă în seara aceleiaşi zile, în care aflase la hanul „La Cote ana” unele lucruri importante, ajunse la Düren, iar în dimineaţa următoare se prezentă la domnul Kâmpf, directorul uzinelor metalurgice. Americanul se bucura de favoarea de a putea prezenta valoroase scrisori de recomandaţie: o scrisoare de la Mr. Headstone şi alta de la directorul Brooker. Aceste două nume erau cunoscute în lumea industrială internaţională şi celor ce le prezentau li se deschidea orice uşă.

Că directorul Kâmpf mai primise o scrisoare cu 24 de ore înainte de la consilierul Bergmann, care scrisoare se ocupa tocmai de persoana domnului Turner, era o afacere absolut particulară despre care americanul nu ştia nimic şi despre care directorul se ferea să vorbească, din motive bine determinate...

Primirea fu destul de prietenoasă, aşa cum se cuvenea unui om bine văzut; şi Kămpf deveni şi mai amabil, când Tumer îi comunică intenţia de a face o cumpărătură mai mare de la uzina metalurgică.

„Desigur, Mr. Tumer, cu cea mai mare plăcere”, se grăbi directorul să răspundă, şi peste câteva minute biroul la care şedeau era acoperit de mostre de tot felul de funii şi sârme. Dar Turner începu să le găsească cusururi. Odată nu-i convenea una, apoi alta. Aceasta avea greutatea specifică a aliajului sârmei prea mare şi la aceea făcea tot felul de obiecţiuni asupra rezistenţei.

Directorul admitea toate obiecţiunile. Cu o bună dispoziţiune fără margini, aducea mereu alte mostre şi probe, dar ca şi mai înainte, Turner nu era mulţumit. „Totul e frumos şi bun, Mr. Kâmpf”, spuse el însfârşit, „dar nu este ceeace caut eu!”.

Directorul Kâmpf se aplecă un moment peste birou, ca să nu i se vadă faţa. După explicaţiile lui Bergmann ştia precis ce căuta americanul, dar nu voia să dea de bănuit, pentru a nu uşura sarcina clientului său.

„Dar, pentru Dumnezeu, ce căutaţi d-voastră, Mr. Turner?” întrebă el însfârşit, când expresia figurii sale redeveni normală. Turner se hotărî să dea cărţile pe faţă.

„Well, Mister Kămpf”, izbucni el imediat, „caut o sârmă metalică uşoară, cu o lungime de rupere de o sută de kilometri”.

„O sută de kilometri?! Cred că greşiţi, Mr. Turner”. Directorul se lăsă brusc pe spatele scaunului şi părea într-adevăr înmărmurit.

„În niciun caz, nu sunt în eroare”, continuă Turner. „îmi dau seama că este vorba de o lungime de rupere neobişnuită – dar ştiu, domnule director, că aţi fabricat şi aţi livrat astfel de sârmă. În felul acesta caut, tocmai pe aceasta o cer de la d-voastră. Plătesc cu bani ghiaţă, Mr. Kămpf!” şi făcu gestul plăţii banilor.

Directorul Kămpf se făcu că reflectează îndelung, trecându-şi degetele prin păr şi deranjându-şi cărarea. Deabia după câteva minute i se păru că a găsit soluţia.

„într-adevăr, Mister Turner, pentru că susţineţi acum cu atâta fermitate, îmi reamintesc şi eu. Aveţi dreptate; am livrat acum câtva timp o astfel de sârmă, dar...”

„Vă rog, niciun dar!” îi tăie cuvântul Mister Turner.

Directorul Kămpf se sucea şi se învârtea ca un ţipar. „Da, stimate Mr. Tumer, din păcate trebuie să vă spun:

aceea a fost o întâmplare fericită. De atunci n-am mai reuşit să producem sârmă de o calitate asemănătoare. Evident, oamenii noştri lucrează cu febrilitate în laboratoare, dar până acum fără succes”.

Turner îşi ascundea cu greu necazul. Deabia se aşezase fericit la izvor şi acum i se părea să izvorul secase.

„Nu mai aveţi deci nimic în depozit?” întrebă el, fără speranţă.

Directorul Kâmpf apăsă pe butonul unei sonerii şi ceru registrele depozitului. Pe birou se înşirară vrafuri mari şi el însuşi căuta cu zel, cu toate că de fapt ar fi putut îndeplini acest lucru funcţionarul respectiv al depozitului, în locul directorului uzinei.

În sfârşit, găsi ceeace căuta. Opri degetul la o însemnare, adresându-se vizitatorului:

„Într-adevăr, Mister Turner! mai avem în depozit o cantitate din acest fabricat. Dar nu ştiu”, continuă el, ezitând, „dacă e în conformitate cu principiile uzinei noastre să vi se cedeze acest rest!”

Oricine ar fi cunoscut scrisoarea consilierului Bergmann adresată directorului Kampf, ar fi trebuit să elibereze celui din urmă o diplomă de artist eminent, atât de bine expresia figurii se prefăcea că ezită, că se apără şi totuşi că doreşte să încheie afacerea.

„Dacă nu aveţi nevoe de o cantitate prea mare din acest material, Mr. Tumer...” începu el cu precauţiune după câteva ezitări.

„Cât mai aveţi în depozit, Mr. Kămpf?” răspunse Turner printr-o întrebare. Directorul se uită iar în registru, ca şi cum ar fi trebuit să se încredinţeze exact, apoi răspunse:

„Mai sunt trei mii – nu, două mii nouă sute patruzeci şi cinci de metri, Mr. Turner”.

„Din sârma cu lungimea de rupere de o sută kilometri, domnule director, – este cel puţin sigur?”

Directorul Kämpf aprobă. „Absolut sigur, Mister Turner. Datele sunt trecute aci în registrul depozitului. Voiţi să vă convingeţi personal?”.

Turner trase registrul la el şi privi ţintă cifrele; aceleaşi cifre, care de săptămâni întregi se puteau ceti şi în corespondenţa lui cu Headstone. Aceste cifre pe care şi în somn le-ar fi putut repeta exact, le vedea acolo negru pe alb.

„Iau întreaga cantitate, Mister Kämpf. Cât co, stă?” izbucni Tumer.

Directorul Kämpf se uită iar în registru, notă preţul la suta de metri, făcu o scurta înmulţire şi însfârşit spuse totalul, pe care Turner îl admise fără obiecţiuni.

„Afacerea e încheiată, domnule director Kämpf!”, strigă el întinzându-i mâna.

Celălalt îi strânse mâna, adăogând: „Mister Turner, preţul se înţelege franco uzină. Ambalajul, transportul şi taxele vennale vă privesc pe d-voastră”.

„S-a făcut!” aprobă Turner.

„îmi pare bine că v-am putut fi de folos”, spuse vicleanul director. „Ştim să apreciem un client ca „United Electric".

Făcu un gest, spre a se ridica depe scaun, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că vizita luase sfârşit, dar Turner încă nu terminase. Contrariu lui Kämpf, se *aşează* mai comod pe scaun, ca şi cum adevărata discuţie deabia de acum avea să înceapă.

„îmi trebuie încă o cantitate foarte mare din această sârmă, domnule director”, reluă el convorbirea. „În total aş avea nevoe de aproximativ şaizeci de kilometri”.

Directorul Kămpf îşi dădu osteneala să pară surprins. Consilierul Bergmann îi şi menţionase în scrisoare această cifră şi stabilise şi preţul cu care s-ar putea livra americanului dorita cantitate în decursul următoarelor patru luni.

„Vom face ce ne va sta în putinţă, Mr. Turner”. Replică directorul Kămpf, în dorinţa de a-l servi, „cu singura rezervă: dacă reuşim să găsim în laborator cauzele care au determinat realizarea acestei fabricaţiuni”.”

„Am speranţa că veţi reuşi”, spuse Turner. Ştiinţa germană e renumită în toată lumea. Nu cred să-şi vâre dracul coada şi să nu reuşiţi".

„Şi eu sper, Mister Tumer”, se grăbi să răspundă Kămpf. „De câteva zile am chiar motive serioase să aştept cu oarecare siguranţă. În ultimele săptămâni am făcut progrese, care ne dau dreptul la cele mai frumoase speranţe. Dar aceasta va mai dura, vrând-nevrând va trebui să acceptaţi termenul de furnizare cam peste patru, cinci luni”.

Turner se bătu supărat peste genunchiu.

„Al dracului de târziu, Mr. Kămpf! Nu s-ar puteai grăbi furnizarea?”

Kămpf dădu din umeri. „E o lucrare ştiinţifică foarte subtilă. Ştiţi şi d-voastră Mr. Turner, că cere timp. Nu trebuie să forţăm lucrurile. Ar putea mal mult dăunător decât folositor. V-am dat termenul la care cred cu siguranţă că vom putea furniza ceea ce doriţi”.

„Preţul la kilometru va fi cel stabilit azi?” întrebă Turner mai departe. Kâmpf dădu iar din umeri.

„Aceasta nu v-o pot spune de pe acum, cu cea mai mare bunăvoinţă, prea stimatul meu domn. Va trebui să calculăm din nou, să adăogăm cel puţin în parte, durata efectuării lucrului, dar vă rog să fiţi convins ca vom face tot posibilul spre a servi societatea „United Electric „.”

Cu toată osteneala, mai mult nu putea să scoată de la director, vrednicul Turner. Dar că. Acesta-i spusese cai verzi pe pereţi şi preţul pentru livrarea viitoare era notat în scrisoarea consilierului Bergmann, de aceasta habar n-avea. Îşi luă însfârşit rămas bun, aproape neîmpăcat. Bilanţul rezultatelor obţinute făcut în timp ce cobora treptele casei de administraţie, îl satisfăcu numai în parte. De fapt reuşise să capete o bucată respectabilă din acel cablu minunat, cu un preţ potrivit; cât despre restul livrării, era încă destul de nesigur.

Când străbătu curtea uzinei spre automobilul său, zări un autocamion mare, încărcat cu cablu. Nu cunoştea şoferul, care sta lângă maşină, nici acesta nu ştia nimic despre Mr. Turner şi nici că trebuie să fie foarte precaut în toate direcţiile faţă de el.

„Dar încotro?” întrebă Mister Turner, făcându-se că se ocupă de maşina sa.

„Afară, spre Est. Iar spre Lüneburgl” răspunse şoferul.

„Drum bun, Mister” îi ură Turner, punând în mişcare motorul şi pornind la drum.

Deabia în timpul călătoriei i se clarifică în minte tot ceeace văzuse şi auzise în ultimul timp. Cablul din autocamion era înfăşurat numai cu o sârmă foarte subţire. Pentru a produce un fabricat de vânzare din această sârmă, trebuia după părerea lui Turner – americanul se pricepea puţin la tehnică – să fie împletită mai întâi în sârme mai groase în maşinile de cablu, care erau destul de numeroase aci la uzina metalurgică. De ce

se cărau aceste fire subţiri sute de kilometri, până la Lüneburg?

În timp ce Mr. Turner îşi bătea capul cu această. Întrebare, îşi aduse aminte de o altă indicaţie, trasă cu urechea, de la masa şoferilor la „Coroana”, înainte de a interveni avertismentul telefonic. Nu pomenise un şofer de acolo, că ducea adesea roate de fire subţiri de la Est spre Düren?

Cum se împăcau aceste două lucruri? Să se ducă sârma – foarte probabil liţă subţire – mai întâi de la vest la est, apoi să se aducă înapoi la vest, unde deabia se împletesc firele pentru a forma sârma? Vrednicul american aflase desigur între timp că sârma de susţinere a postului german era furnizată la Düren. Dar la ce bun mai întâi această plimbare încoace şi încolo a materialului semifabricat? Un procedeu care, fără îndoială, contribuia la scumpirea produsului final!

Cu cât Mr. Turner reflecta mai mult asupra observaţiilor sale, cu atât vedea mai clar că la mijloc era o taină şi că dezlegarea acestei taine trebuia căutată pe bărăgan. Când ajunse la această concluzie, acceleră viteza maşinii, luând direcţia spre Est. În acel moment n-avea un plan bine determinat. II vedea numai în linii mari şi destuii de vagi. Voia mai întâi să poposească la cârciuma din bărăgan şi de acolo să înceapă ancheta.

*

Era aproape ora trei după amiază, când Mr. Turner ajunse la acest punct al combinaţiilor şi reflecţiilor sale. La New-York, ceasornicele arătau în acest timp era nouă dimineaţa, când deabia începea fă ia avânt viaţa comercială şi mişcarea uriaşului oraş. Aşa se explică de ce Mr. Headstone intrând în redacţia revistei „Electric Engineer”, la ora nouă fix, nu găsi încă pe redactorul şef;

această întâmplare îi strică şi mai mult dispoziţia, care de altfel nu era prea bună. Al doilea redactor, Mr. Walker, îşi da toată osteneala să îndeplinească dorinţele temutului vizitator, ca să evite toate neplăcerile, căci Mr. Walker ştia prea bine ce valoare avea personalitatea lui Mr. Headstone pentru revista lor: informaţiile economice din departamentele de cercetare ale atotputernicului „United Electric", care pentru secţia redacţiei erau de nepreţuit şi afară de aceasta, – ştia precis Mr. Walker, cu toate că fiecare se temea să se pronunţe pe faţă – pagini de publicitate, care măreau simţitor fondurile revistei. Ce căuta Mr. Headstone la redacţia revistei „Electric Engineer" la o oră atât de matinală? Cauza era un articol scos dintr-un număr anterior al acestei reviste, acum destul de mototolit şi urât la vedere, pe care Headstone, chiar de la începutul vizitei sale, îl scoase şi-l întinse sub nasul redactorului confuz. El întrebă, pe un ton aproape arogant, cine ar putea fi acela care trimisese revistei articolul de faţă. Păstrarea secretelor redacţiei era absolut imposibilă faţă de un om ca Headstone, aşa că Mr. Walker îşi da osteneala să scoată tot felul de registre şi liste, în care erau trecute iniţialele şi pseudonimele diferiţilor colaboratori ai revistei. Dar răsfoi în zadar de la A la Z, iniţialele J. Z., cu care era semnat acel mic articol, nu erau trecute.

Headstone devenea din ce în ce mai roşu şi e. A cât pe aci sa explodeze, când, din fericire, apăru Mr. O'Brien, redactorul şef al revistei şi lua asupra lui continuarea discuţiei. El îşi aminti repede de amănuntele cazului de faţă. Anunţul pomenit aparţinea unui colaborator permanent al revistei, al cărui nume se bucura de o aleasă reputaţie în cercurile ştiinţifice. În general, obicinuia să semneze articolele mai scurte cu iniţialele Z. V.

La ce bun ar fi semnat acest articol cu alte iniţiale, dorea să ştie Mr. Headstone şi era gata să izbucnească de mânie, când observă atitudinea jenată a redactorului şef.

Numai după multe ezitări, acesta scoase adevărul la lumină. Articolul îi păru autorului atât de important, din punct de vedere ştiinţific, încât nu voise să-l treacă cu vederea, dar pe de altă parte, părea atât de neverosimil, încât refuzase sa semneze cu iniţialele lui atât de cunoscute în cercurile de specialitate. În sfârşit a căzut de acord cu Mr. O'Brien să semneze cu iniţialele acelui german de la care avea aceste date. Aşa se făcea că articolul fusese semnat cu literele J. Z.

Pe la apusul soarelui, sta în faţa lui Voucher, în camera de lucru şi începu convorbirea, care pentru profesorul Voucher era mai mult un interogatoriu neplăcut decât o simplă discuţie. Avea în faţa lui, pe birou, acel articol de rău augur, tăiat acum câteva săptămâni în Kansas din revista „Electric Engineer" de către temutul conducător al societăţii „United Electric" şi afară de acesta, un carnet unde nota tot ce era mai important din cele ce aflase de la profesor.

Headstone mai voia să ştie dacă Voucher a văzut minunata sârmă.

Profesorul negă.

„Dacă aş fi văzut-o, Mr. Headstone, nu aş fi avut niciun motiv să nu semnez articolul cu iniţialele mele”, încercă el să. Se scuze.

„Hm, aşa”, mormăi Headstone supărat. „Atunci eu ştiu mai multe decât d-voastră. Am avut chiar sârma în mână. Priviţi-o. O puteţi examina.”

Cu aceste cuvinte, băgă mâna în buzunar şi aruncă pe birou, cu o mişcare bruscă, acel mic ghem care de multe săptămâni producea necazuri şi muncă, de amândouă părţile Atlanticului.

Obiectul îl interesă pe profesorul Voucher în cel mai înalt grad. II apucă şi începu să-l desfăşoare, trase de el, aduse o lupă bună şi era gata să se adâncească în domeniul ştiinţific.

Dar Headstone nu-l lăsă să meargă aşa departe, căci dorinţa lui era de altă natură. Voia acum să ştie de la cine a căpătat profesorul informaţiile asupra sârmei şi ştiu să respingă cu energie orice şovăire din partea acestuia. Chiar şi aci, la institutul Carnegie, numele lui Headstone avea valoare, încât nu-i mai rămase încercatului profesor decât să spună adevărul.

El povesti cum, ultima dată când a fost în Europa, a întâlnit pe bărăganul din nordul Germaniei un om… De la auzul primelor cuvinte, Headstone îşi ascuţi urechile. Iar era vorba de acel bărăgan german, unde agentul său Tumer găsise sârma minunată şi unde se învârtea iar de săptămâni întregi, fără a putea motiva cauza.

Profesorul Voucher continuă povestea şi cu cât înainta cu atât i se părea lui Headstone mai încurcată această istorie. Ce curios om, ca să nu spunem ţicnit, trebuie să fie acela cu care se întâlnise profesorul şi de la care luase informaţiile!

Un om care, după înfăţişare, părea ţăran sau un cioban bătrân şi care se comporta ca atare, un bătrân căruia i-ai fi putut da eventual cinci centi ca să scapi de el. Întâmplător, profesorul Voucher îi ceruse să-i arate drumul, într-o germană proastă, iar omul îi răspunse într-o curată şi frumoasă engleză. Voucher fu surprins de cunoaşterea perfecta a limbii lui, dar bătrânul îi dădu o explicaţie care nu părea neverosimilă. Spunea că ar fi fost mai mulţi ani fermier în America şi cu această ocazie ar fi învăţat-o. Profesorul se mulţumise cu răspunsul. Mergând mai departe împreună, au intrat în discuţie şi spre marea sa mirare, savantul american constată că acest curios ţăran se pricepea într-un mod uimitor în chestiunile tehnice, cu care el însuşi se ocupa pe vremea aceea. Bătrânul, pe care Voucher l-ar fi considerat cel mult bun să meargă în urma unei turme de oi, vorbise despre cele mai modeme aliaje de metale uşoare şi posibilităţile lor de dezvoltare, încât profesorul rămase pur şi simplu înmărmurit. Fără să vrea, au ajuns cu discuţia şi la posibilităţile viitoare şi bătrânul îi vorbise despre o sârmă cu lungimea de rupere de o sută de kilometri. El n-a vorbit numai de posibilitatea de a produce astfel de sârmă, ci a susţinut chiar că ea ar exista.

Când se despărţise de cioban, după o jumătate de oră, profesorul Voucher mai era încă zăpăcit complet în urma convorbirii. De abia mai târziu a putut să-şi noteze câteva însemnări din memorie, şi astfel făcuse acel articol din „Electric Engineer”, care pricinuise lunga călătorie a domnului Headstone la Wyoming.

Headstone lăsase pe profesor să vorbească, fără să-l întrerupă. Acum intră şi el iar în convorbire. Voia să ştie numele acestui bătrân enigmatic. Nu era aşa de simplu,

căci profesorul Voucher nu-i dăduse nicio importanţă şi în consecinţă îl uitase. Dar după ce Headstone îi puse înaintea ochilor iniţialele ştiutului articol, începu să-şi amintească.

J. Z... da, John sau Johnny trebuie să fi fost prenumele lui. Z... hm, acesta trebuie să fie un nume foarte vechi, Zabakuk sau Zacharias. Profesorul Voucher reflectă destul de mult, în timp ce Headstone tremura de nerăbdare. În sfârşit, se decise pentru numele Zacharias. Da, acum era mai mult ca sigur... omul se numea Zacharias.

Cu această informaţie, Headstone îşi luă rămas bun, pentru a se întoarce chiar în acea noapte la New York.

*

În timp ce pe şoseaua întinsă automobilul lui Tumer se îndrepta în viteză spre răsărit, el încerca să se calmeze şi să se reculeagă, dar nu izbutea; era tot mai surescitat. Instinctiv, bănuia o cale care, bine apucată şi urmată, l-ar putea duce la descoperiri mai importante. Uitase aproape de cele ce-i reuşiseră puţin mai înainte la uzina metalurgică din Düren şi, în definitiv, nu erau tocmai atât de fără valoare: întâi cumpărarea a trei kilometri din acea sârmă minunată, după care conducătorul de la „United Electric” alerga de două luni ca dracul după un biet suflet. Şi apoi asigurarea uzinei metalurgice – în acest moment Mr. Turner era convins că promisiunea era adevărată – de a-i furniza în cursul lunilor viitoare, alţi şaizeci până la şaptezeci de kilometri. Era, în orice caz, un succes ce merita să fie raportat la New York.

Turner opri în oraşul următor, în faţa poştei şi trimise o cablogramă lui Headstone. Ca localitate, unde ar putea să i se adreseze răspunsul ulterior, indicase Kassel, unde avea de gând să rămână peste noapte. Pe înserate,

ajunse în vechiul oraş amintit şi dădu imediat ordin să fie trezit chiar în mijlocul nopţii, dacă s-ar întâmpla să-i vie o telegramă din America. Apoi îşi luă dreptul bine meritat de a se odihni şi făcând bilanţul întâmplărilor din acea zi, în faţa unei mâncări bune şi a unei sticle de vin de Rin, totul i se înfăţişa în bine. Mr. Headstone îl va lăuda fără îndoială, pentru capacitatea lui şi aştepta cu nerăbdare răspunsul.

Acesta veni mai repede decât ar fi crezut. Îi fu adus încă pe când lua masa; dar conţinutul lui era de aşa natură, că-i strică buna dispoziţie. De laudă era prea puţin vorba. Din cuvintele telegramei reieşea mai mult nerăbdare iritată şi la sfârşit un ordin scurt: să strângă informaţii cât mai repede posibil asupra persoanei unui anume John Zacharias, care locuieşte undeva pe bărăgan.

După impresia telegramei, Mr. Tumer pricepu, că Mr. Headstone e din nou rău dispus peste măsură şi că era o adevărată tortură să lucreze pentru un astfel de om. Insa cauza actualei stări sufleteşti a lui Headstone, el n-o putea bănui. De exemplu, faptul că o parte din plasa postului american împreună cu patru. Baloane – şi ce era mai trist – şi cu unul dintre inginerii postului, se desprinsese din Rocky Mountains şi sburase spre o direcţie necunoscută, aceasta, bine înţeles, nu o ştia, dar Headstone o aflase aproape în acelaşi timp cu primirea telegramei lui Tumer.

De incidentul în sine, îi păsa prea puţin lui Headstone. Dacă prostul de Cowper sburase şi el cu baloanele, din cauza nepriceperii lui, singur trebuia să-şi bată capul cum să ajungă iar jos cu oasele nefrânte! Ce era mai trist, ceea ce-l făcea pe Headstone să verse venin, era mai mult faptul că ziarele din New York aflaseră

întâmplarea şi profitau de ea publicând articole senzaţionale. Lui Headstone îi venea să turbeze auzind articolul senzaţional pe care-l strigau vânzătorii de ziare pe Broadway.

„Inginerul Cowper ridicat în aer de baloane, cu ocazia operei de salvare a postului american AE. Probabil pierdut!” sau „Inginerul Cowper de la postul de cercetare AE, victima profesiunii sale; smuls de Tornado şi purtat în aer; cadavrul încă negăsit *V* Rândurile din urmă erau mai acceptabile. Headstone regreta în tăcere mai mult baloanele pierdute şi porţiunea de plasă, decât pe măgarul de inginer. Dar situaţia deveni şi mai rea.

Unele ziare, în dorinţa de a birui concurenţa, făcură apel la emotivitatea cititorilor. Titlurile acestora fură pentru Mr. Headstone mai mult decât penibile, ele făceau pe Cowper unicul fiu care întreţinea pe sărmana sa mamă bătrână – întâmplător Headstone ştia că inginerul avea încă şapte fraţi zdraveni – şi care fusese trimis la moarte de către un multimilionar fără inimă; ele mai relatau tot felul de născociri menite să excite glandele lacrimale ale cititorilor şi să coboare dispoziţia lui Headstone sub zero.

James Headstone nu se gândea niciun moment să trâmbiţeze în lume o despărţire, inventată de la început până la sfârşit, despre salvarea lui Cooper, căci cunoştea îndeajuns presa Hm New-Ycrk, pentru a-şi putea da seama că în momentul! de faţă ar fi dat greş. Vestea despre inginerul care a sburat în aer era mult prea senzaţională şi folositoare ziarelor, încât niciunul dintre ele nu ar fi renunţat la ea. Din cauza acestor împrejurări, telegrama lui Headstone era în aşa fel redactată, încât lui Turner îi pieri pofta de mâncare citind-o.

Supărat, mototoli hârtia cu vestea rea şi o băgă în buzunar, sau mai bine zis, voia s-o bage în buzunar. Faptul că alunecase alături, căzând pe podea, trecu neobservat de Tumer, în starea sufletească în care se găsea. Bău dintr-o înghiţitură ultimul pahar şi începu să reflecteze.

La o recunoştinţă din partea patronilor de la „United Electric”, nu se putea aştepta. Trebui să se resemneze şi să îndure să se poarte cu el ca şi cu un văxuitor de ghete, cu toate că îndeplinea servicii de mare valoare – după părerea lui. Cel puţin, să plătească din gros, pentru ceeace vor să ştie! Mr. Headstone binevoia să ceară acum lămuriri cât mai amănunţite despre acel bătrân bădăran acel Zacharias. Gândindu-se la cele ce ştia până în prezent despre el, Tumer se mai înveseli puţin. Ceeace mai trebuia să afle, era în definitiv un lucru destul de mic. Să plece iar la cârciuma depe bărăgan, să se stabilească acolo, la nevoe pentru câteva zile şi să iscodească sistematic pe birtaş şi pe clienţi. Apoi Mr. Headstone să primească curând rapoarte, care poate îl vor îndemna să se adreseze pe un ton mai prietenos. Dar mai înainte de toate, să bage mâna adânc în buzunar şi să-mi plătească bine. Acestea şi propuse agentul cu hotărâre şi când se sculă de la masă, pentru a se duce în camera sa, era decis şi asupra modului cum ar trebui să înceapă lucrul.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Tumer se urcă în automobil şi plecă mai departe spre răsărit, pe şoseaua întinsă. El intenţiona să ajungă la birtul din bărăgan încă în după amiaza aceea, pentru a-şi putea începe cercetările. În drum, întâlni şi întrecu diferite autocamioane mari care, în cea mai mare parte, purtau pe tăbliţa numărului semnul ţinutului depe Rin; aceasta n-avea prea mare

importanţă. Dar îi dădu multe de gândit, faptul că mai toate erau încărcate cu roate mari de cablu înfăşurate cu sârmă subţire. Privindu-le mai bine, îi venea mereu în minte acea idee salvatoare, care-i apăruse întâia dată în curtea uzinei metalurgice.

Aproape în acelaşi timp, când Mr. Tumer pleca din Kessel, Zacharias se găsea la Dr. Frank, în camera de lucru a acestuia. Laborator nu mai putea fi numit, căci procedeele ce se practicau aci semănau mal de grabă cu fabricaţiuni, în care rolul principal îl juca un tub acumulator de o mărime neobişnuită, un tub de peste zece metri lungime şi un metru grosime, plin de o lumină strălucitoare, care umplea partea principală a sălii din clădire. De o parte a lui, sta o astfel de roată de cablu pentru care Mr. Tumer 4şi bătea capul de 48 de ore. Sârma subţire se desfăşura încontinuu depe roata de cablu, fiind trasă de un motor, trecea în câmpul orbitor de luminos de sub tub şi era înfăşurată în acelaşi mod, de partea cealaltă, pe o roată de lemn.

Procedeul era uşor şi înainta relativ repede. Principalul era ca sârma, care trecea repede pe sub tub, să fie supusă cascadei de electroni care cădeau cu o iuţeală aproape egală cu a luminii. În câteva fracţiuni de secundă, dobândea în acest mod acea tărie extraordinară, la care cei de la „Aluminium Corporation” se osteneau până acum zadarnic să ajungă. Pentru obţinerea acestui rezultat minunat, totul depindea de iuţeala electronilor. Nu putea fi vorba să se lase instalaţia să funcţioneze singură. Dr. Frank sta în permanenţă în faţa tabloului de distribuţie şi mişca regulatoarele, îndată ce curentul se abătea cu cea mai mică fracţiune de la valoarea indicată. Lângă el, sta Zacharias şi privea fără să rostească un cuvânt.

„M-aţi însărcinat cu o frumoasă lucrare, d-ta domnule Zacharias şi consilierul Bergmann”, întrerupse Dr. Frank tăcerea. „Vă daţi seama ce înseamnă prepozarea pe cale electrică a firelor de liţă pentru şaptezeci de kilometri de cablu? Voi avea de lucru cel puţin paisprezece zile, numai pentru ca americanii să-şi capete sărind, în loc să lucrez la altceva mult mai important. De mult ar îi trebuit să termin catozii reci pentru postul nostru, dar la aceasta nici nu pot să mă gândesc, deocamdată”.

„Cele patrusprezece zile vor trece, doctore”, spuse Zacharias, sec.

Răspunsul său enervă mai mult pe Dr. Frank: „Şi cealaltă, Zacharias! Ultima, cea mai mare. O ştii. Ţi-am vorbit despre ea, numai dumitale, Zacharias. Nimănui altuia, până acum. Dacă reuşeşte, tehnica electricităţii germane va fi de neîntrecut – dar acum... Noul tub mare stă aci neîntrebuinţat, încă n-am avut timpul să-l probez. Ca să vorbesc deschis, dragă prietene, nuni înţeleg deloc pe consilier; de ce ne dă de lucru un astfel de fleac, când avem, de fapt, ceva mal bun de făcut.”

Bătrânul lăsase pe Dr. Frank să vorbească în tihnă? Acum:, la momentul potrivit, interveni:

„Este imposibil să se dea licenţa societăţii „United Electric „, doctore. Nu trebuie să o iniţiem în procedeul nostru, şi să i-l cedăm, pentru a-şi fabrica singură sârmele. Am discutat cu Bergmann mult timp asupra acestui lucru şi suntem de părere să nu dăm Americanilor nicio îndrumare, căci ar deduce repede şi celelalte intenţii ale noastre. Mr. Headstone să-şi cumpere sârma trebuincioasă de la noi, cu un preţ suportabil, dar să nu le dăm niciun indiciu asupra fabricaţiei ei. Este, şi aşa, mai curios decât se cuvine. Agenţii lui forfotesc până în acest ţinut.” Zacharias

vorbise liniştit, dar ultimele cuvinte îl supărară pe Dr. Frank.

„Agenţii lui Headstone, aci la noi? Este posibil, domnule Zacharias? De ce nu se arestează aceşti oameni şi nu se fac nevătămători?

Bătrânul dădu din cap. „Crezi că ar îi mai bine, Dr. Frank? Noii oameni pe care Headstone i-ar trimite apoi, ar trebui mai întâi să-i cunoaştem cu încetul. Cei vechi ne sunt cunoscuţi şi le ştim rostul. De exemplu, aş putea să-ţi spun cu preciziune ceeace face, ceas cu ceas, aci în ţinut... Mr. Turner, cel mai bun om al lui Headstone; şi când ştii toate acestea, doctore, e uşor să te aperi."

„Nu ştiu, domnule Zacharias", spuse Dr. Frank, „dar mi se pare că vă jucaţi ou focul.";

Obrazul brăzdat al bătrânului se destinse într-un surâs.

„În orice caz, nu e periculos, doctore, ci foarte amuzant. Ia priveşte." Băgă mâna în buzunar. „Am aci, de exemplu, o telegramă interesantă, pe care Mr. Tumer a primit-o ieri după amiază de la Headstone, în Kassel. Citeşte-o, căci te va interesa şi pe d-ta. Tumer este iar în drum de la Kassel spre birtul de pe bărăgan."

„Dar pentru Dumnezeu, Zacharias," – pe figura doctoralul se zugrăvi o teamă, în timp ce lua hârtia, – „cum al ajuns în stăpânirea acestei telegrame?"

Zacharias râse. „Foarte simplu, doctore. Conţinutul nu este prea îmbucurător pentru Turner. Fiind supărat, a pus-o alături de buzunar şi a căzut sub masă, fără ca el să observe. Unul dintre o, omenii mei, care-l urmărea pe Tumer încă de la Düren, a ridicat-o îndată ce Americanul a părăsit sala şi mi-a adus chiar în noaptea asta. Vezi, faptele se limpezesc de la sine. Trebuie numai să ai ochii în patru."

„Şi astfel ai avut ocazia să citeşti aşa ceva!” Cu toate că era supărat, Dr. Frank începu să râdă, citind telegrama. „Nostim te-a descris Mr. Headstone. Un bădăran bătrân, fără ocupaţie anumită, un hoinar zdrenţăros de pe bărăgan, care a dat unui reprezentant al revistei „Electric Engineer „, informaţii importante într-o engleză curgătoare... Cum se explică aceasta, domnule Zacharias?”

Bătrânul păru un moment încurcat. „Recunosc doctore, c-am făcut atunci o greşeală. Ar fi fost poate mai bine să fi făcut pe prostul, dar Yankeul era prea curios. Atunci n-am putut rezista şi am început să-i tom la minciuni... Cred că, încet, încet, îşi va da seama şi Headstone că n-au fost decât nişte piroane...! Şi atunci voi fi iar pentru el un simplu lăudăros, un hoinar al bărăganului şi ou asta se va termina povestea. Acestea sunt incidente la care trebuie să ne aşteptăm, în jocul nostru. Dar să lăsăm la o parte toate acestea, doctore; aş dori să discutăm despre altceva.”

„Poftim, vorbeşte, dragă domnule Zacharias!” spuse doctorul.

Bătrânul se aşează pe scaun şi-şi trecu de câteva ori mâna prin barba căruntă. „Ştii, doctore, începu el după o scurtă chibzuială, aş dori să locuiesc paisprezece zile la d-ta.”

„Aşa?!” răspunse doctorul mirat. „Cu plăcere, eşti totdeauna un musafir binevenit. Dar ce se va alege în acest timp de florile şi de albinele d-tale?”

Zacharias făcu un gest liniştitor cu mâna. „N-avea grijă de ele. Este un tânăr vrednic aci în sat, care se va ocupa de toate.” Şi bătrânul se pierdu în amănunte.

„Îţi spun, doctore, un grădinar de prima calitate şi un stupar clasa întâia. Afară de aceasta, tânărul vorbeşte

dialectul nostru, din care Mr. Tumer n-o să înţeleagă niciun cuvânt, dacă i-o trece prin minte să mă viziteze în timpul absenţei mele. Numai cu multă greutate va pricepe că am plecat într-o lungă călătorie la Braunschweig; atât o să poată scoate de la el.”

„Ideea nu e rea, domnule Zacharias”, aprobă doctorul râzând. „Aşa dar, te poţi considera oaspetele meu pentru câteva săptămâni. Camere sunt destule. Biblioteca mea îţi va sta, bine înţeles, la dispoziţie. Să sperăm că nu te vei plictisi prea tare, fără iulbita-ţi grădină.”

„Nici gând, doctore. Am intenţia să lucrez intens aici.”

„Să lucrezi, dragul meu Zacharias?” Dr. Frank dădu mirat din cap. „Oare n-ai renunţat prin jurământ la vechea ocupaţiune „pentru totdeauna?"

„Dacă e nevoe de un om, jurământul nu mai valorează nimic, domnule Dr. Frank. Cred că nu e bine să pierzi d-ta patrusprezece zile cu prepararea sârmelor, lucru pe care l-ar putea îndeplini tot atât de bine oricare laborant priceput. Şi cred că şi bătrânul Zacharias ar mai putea face atât. Azi după amiază, te voi mai asista. Apoi, poţi să te bizui pe mine şi să te consacri unor lucrări mai importante.”

Dr. Frank ezită un moment. El ştia prea bine că nimeni n-ar putea să îndeplinească acel lucru mai bine şi nu-i venea să creadă că Zacharias venea la el numai pentru a se ascunde de Tumer. Vedea în acest gest un sacrificiu al bătrânului. Numai după câteva cuvinte foarte hotărâte ale lui Zacharias, se decise să-i primească propunerea şi pactul fu pecetluit cu o puternică strângere de mână.

4

Ce se întâmplase cu Mr. Cowper? Pe când sta pe stânca îngustă şi tocmai tăia ultima sârmă de susţinere, fu azvârlit deodată de pe creasta stâncii. În cădere, pipăi

cu mâna în jurul său şi ajunse să apuce câteva ochiuri din plasa care mai atârna de baloane. Din instinct de conservare se agăţă tare de ele, căută şi cu picioarele să găsească o bază şi ajunse cu ele în alte două ochiuri de reţea. Peste puţin îşi dădu seama că în acest mod avea un reazim bun şi era relativ în siguranţă.

Un lucru însă era trist: reţeaua, care încă mai era pe pământ în parte încurcată în tufişul de pini, se desprinsese cu totul şi se înălţa, trasă de cele patru baloane bune. Se şi vedeau ultimele părţi libere în aer, înălţându-se mereu au o iuţeală enormă. Jos pe câmpie, oamenii şi cămilele se făceau din ce în ce mai mici, tot mai mici; acum nu se vedeau decât ca nişte muşte, apoi se pierdură cu totul în gol.

Ar fi putut să-şi scrânteascâ gâtul. Cowper, întorcându-se spre a-i vedea, căci el sta în plasă în direcţia zborului, cu faţa spre Vest. Picioarele-i erau băgate până la coapse în două ochiuri, iar pânza groasă a hainei de lucrător, împiedeca să simtă strânsorile firelor. Cu mâinile, se ţinea bine de celelalte ochiuri şi astfel poziţia-i era asigurată. Dar când se uită înainte se înspăimântă îngrozitor. În faţă, se ridica creasta principală a munţilor stâncoşi, înaltă de aproape patru mii de metri şi vântul rece mâna reţeaua cu baloanele tocmai într-acolo.

Cu spaimă crescândă, vedea apropiindu-se masivul stâncos şi socotea aproximativ momentul când se va sfărâma de el. Mai aprecia distanţa încă de vreo cinci kilometri, acum numai de doi. Îşi vedea, îngrozit, apropiindu-se sfârşitul inevitabil. Dar, între timp, se înălţaseră fără încetare şi baloanele cu plasa. Le ridicase o forţă dublă: întâi, forţa lor proprie, care numai ea singură putea înălţa o bucată bună din restul relativ mic

de plasă ce mai atârna şi apoi vântul care se ridică de obicei, din cauza curentului depe coastă.

Acuta suişul era îngrozitor de repede; Cowper îşi dădu seama de aceasta, după o. Pocnitură în urechi. Trebui să deschidă gura şi să inspire cu putere aer de mai multe ori, pentru a înlătura supărătorul fenomen. I se făcuse frig dea binelea. Cu un sfert de oră mai devreme transpirase lucrând şi acum îngheţa, cu toate că era îmbrăcat gros.

Încă cinci sute de metri – acum numai două sute – aprecia el distanţa, uitându-se în depărtare spre cea mai înaltă stâncă. Baloanele ajunseră la înălţimea crestei şi-şi continua ascensiunea cu aceeaşi iuţeală; planau deasupra crestei... au trecut de ea. Cu un suspin de uşurare Cowper se uită în jos. Văzu sub el câmpuri de zăpadă, văzu cum ultimele capete ale plasei lăsau urme în zăpadă, spulberând-o în nori mici.

Înainte, la o oarecare depărtare, mai zări câteva creste de munţi mai mici. După ei, ţinutul cobora simţitor şi ştia după hartă, că la o depărtare de vreo sută de kilometri se afla un şes întins. Să mai ajungă cu bine până acolo, şi apoi să aterizeze! Aceasta-i era dorinţa cea mai fierbinte, care-l însufleţea. Frigul de aci, mai mare de zece grade sub zero, creştea mereu. Cu dibăcie, găsi posibilitatea de a-şi băga mâinile înţepenite în mânecile hainei groase, ca cel puţin să fie apărate de gerul aspru. Dar soarta mai avea de gând să-l pue şi la alte încercări pe Mister Cowper, ca să nu ajungă aşa de repede la îndeplinirea dorinţelor sale.

Se ştie că vântul care se formează pe coastă, bate încă o bucată bună mai departe, peste partea de sus a crestei; aşa se întâmplă şi aci. Dacă Mr. Oowper, care sta agăţat, pierdut şi îngheţat în reţeaua de sârmă, ar fi avut la el

vreun instrument pentru măsurarea altitudinii, ar fi putut constata că sbura la o înălţime de peste cinci mii de metri, în aerul care se rărea şi se răcea mereu şi că acum ajungea la limita primejdioasă de şase mii de metri. Dar Mr. Cowper n-avea un astfel de instrument, aşa că putea constata numai din ochi că munţii şi câmpul de zăpadă se aflau la o adâncime care nu se mai putea aprecia, iar zborul său continua cu aceeaşi iuţeală spre Vest.

Din când în când se iveau în faţă nori mici şi atunci plutea timp îndelungat într-o ceaţă deasă, încât nu-şi putea vedea mâna dinaintea ochilor. Norii rămaseră iar sub el, agitându-se într-o parte şi-n alta ca 6 mare fantomatică, iar el sbura sub soarele luminos şi simţea binefăcătoarea căldură a razelor lui.

În astfel de momente, ar fi prins din nou curaj, dacă nu i-ar fi Venit ameţeală. Respiraţia-i devenea din ce în ce mai grea. Se simţea tot mai slab şi mai pierdut. De abia mai avea putere să se susţie cu braţele vârâte până la umeri în plasă. Se găseau într-o stare de somnolenţă şi de indiferenţă covârşitoare. Să-şi dea drumul, să cadă, acest a-i era ultimul gând pe care-l mai concepu cu mintea oarecum! limpede – apoi căzu într-o toropeală înăbuşită.

Fără să ştie, Mr. Cowper mai avea tovarăşi de suferinţă în zborul său aventuros. Erau cele patru baloane, care trăgeau plasa. Ele nu erau prevăzute cu o deschizătură ca baloanele libere, care să permită egalarea constantă a presiunii dintre interiorul baloanelor şi aerul dinafară, ci fiind legate prin sârme pentru a susţine reţeaua la o înălţime anumită, erau construite ca baloanele captive, deci închise ermetic. Din cauza marei înălţimi la care pluteau acum, presiunea

gazului interior apăsa tot mai tare asupra pereţilor – aceste baloane sufereau în felul lor de ameţeală – să conform legilor naturii, se întâmplă ceeace trebuia să se întâmple.

Un pârâit; mai întâi o ruptură, apoi o explozie al cărei răsunet de abia putea fi auzit în aerul rarefiat de la acea înălţime – cel mai slab dintre cele patru baloane crăpase. Pânza lui goală, flutura destinsă în aer. În minutul următor, se repetă acelaşi spectacol; încă un balon plesni, împrăştiind în atmosferă gazul. Mr. Cowper nu auzea şi nu vedea nimic din cele ce se petreceau. Îşi pierduse cunoştinţa şi sta agăţat în reţea. Numai această cramponare favorabilă il ferise până acum de a se prăbuşi.

Dar în curând se resimţiră efectele exploziei anterioare. Puterea celor două baloane rămase în bună stare, nu mai era suficientă pentru a susţine plasa, cu atât mai mult, cu cât aci şi forţa vântului era redusă în întregime. În coborârea treptată, pânzele celor două baloane distruse jucară rolul de paraşute uriaşe şi micşorară vehemenţa căderii. În sbor încet, îndreptându-se mereu spre Vest, reţeaua se cobora metru cu metru, în timp ce presiunea atmosferică şi temperatura creşteau.

La înălţimea de o mie de metri, Oowper se deşteptă din amorţeală. Cu sentimentul vieţii recâştigate, privea jos livezile verzi, în locul râpelor înzăpezite de mai-nainte. Avea presimţirea din ce în ce mal sigură că sălbatecul sbor involuntar se apropie de sfârşit şi că acest sfârşit va fi favorabil Putea recunoaşte acum turmele şi oamenii, care se uitau miraţi în sus. Veni în sfârşit şi momentul când reţeaua atinse pământul cu vârful cel mai de jos şi ce lăsă în parte.

Dar, se iviră greutăţi noi pe care Colwper nu le bănuise. Sub influenţa unul vânt ce se stârnise pe pământ, fu târât cu sălbăticie spre o ţintă care deocamdată nu se putea prevedea. Plasa fu zdruncinată şi smucită, fiind împiedecată, la întâmplare, de obstacole mai mici, încât Cowper trebui să-şi adune ultimele puteri, pentru a nu fi azvârlit afară. El aprecia iuţeala cu care sbura aproape de pământ la cel puţin treizeci de kilometri pe oră şi se ruga în tăcere, fierbinte, cum nu se mai rugase de mult, ca vreun obstacol mai puternic să oprească însfârşit sălbateca goană.

Dar mai trebui să îndure încă mai bine de o jumătate de oră, până ce i se împlini ruga făcută cu atâta ardoare. Un stejar mare bătrân de vreo două sau trei sute de ani, sta singuratec pe pajiştea verde, întinzându-şi în aer crengile uriaşe învestmântate de un strălucitor verde primăvăratec. EL sta tocmai în calea reţelei şi numai când aceasta ajunse la ramurile lui, se întâmplă ceea ce aşteptase: plasa se prinse puternic cu ochiurile sale mari de ramuri şi ancoră.

Zadarnic trăgea vântul cu violenţă celelalte două baloane ramase intacte. El le ridica şi apoi iar le lăsa la pământ; porţiunea de plasă care atârna de ele dansa în sus şi în jos în salturi sălbatece, iar Cowper simţi gustul anticipat al răului de mare.

El pândea o modalitate spre a se elibera din poziţia Încă destul de nesigură în care se afla.

După multe necazuri şi osteneală, reuşi să-şi scoată picioarele amorţite din cele două ochiuri de reţea. Se caţără ca o muscă de la un ochiu la altul până ce ajunse la marginea reţelei şi apoi, când baloanele, sub influenţa unui vârtej, se izbiră încă odată de pământ, îşi dădu drumul şi căzu din încărcătura de sârmă.

Mare noroc avu Mr. Cowper, de scăpă teafăr, căci în clipa următoare marginea reţelei, pe oare de abia o părăsise, se ridică iar la peste douăzeci de metri înălţime, şi de acolo căderea ar fi avut desigur urmări grave. Şi acum, când căzuse numai de la trei metri, nu-şi mai simţea oasele, dar se simţea însfârşit salvat.

Cu puţină trudă, reuşi să se ţină pe picioare. Făcu câţiva paşi împleticindu-se şi-şi dădu seama că nu-şi fracturase nici nu i *se* scrântise nimic Reţeaua, care tocmai se izbise din nou de pământ aproape de el, îl sili să sară repede într-o parte, hotărându-l să se îndepărteze în grabă de această vecinătate periculoasă. Lăsă deci reţeaua în seama bătrânului stejar, să termine el într-un fel cu ea! Măreaţa-i coroană avea acum un aspect destul de trist, căci sârmele mişcându-se în sus şi în jos, îi tăiaseră frunzişul fraged.

Mr. Cowper băgă mâna în buzunar şi găsi, spre marea sa bucurie, bani destui. În ţinutul necunoscut în care se afla, acesta era un fapt liniştitor. Se uită apoi de jur-împrejur şi zări la o depărtare nu prea mare – să fi fost cel mult doi kilometri – un grup de mai multe case, care păreau a alcătui un mic cătun sau târguşor. Şi începu să meargă în mod automat spre ţinta zărită. La început, ideile-i erau confuze, de abia în timpul mersului se limpeziră cu încetul.

În orice caz, se gândea el, voi da de oameni acolo. O fi chiar şi vreun local unde aş putea să iau un întăritor! Din ce în ce, Cowper simţea mai mult nevoia să bea ceva, după această aventură istovitoare şi poate, îşi continuă el gândirea, voi găsi şi un serviciu poştal, ca să pot înştiinţa pe Fosdick unde mă aflu şi că am scăpat teafăr.

Tot chibzuind, ajunse la locul dorit şi găsi mai mult chiar decât nădăjduise. Descoperi un local destul de

plăcut, al cărui proprietar era în acelaşi timp şi şeful poştei din acei târguşor. Astfel că putu imediat trimite lui Fosdick o telegramă, încunoştinţându-l de salvarea sa. Aruncându-şi ochii pe telegramă, birtaşul-şef de poştă îl privi foarte mirat, crezând că Mr. Cowper nu e în toate minţile. Tot ce era scris pe hârtie, părea o poveste dintr-o revistă senzaţională. Dar îşi schimbă repede părerea, când Cowper îl trase în faţa uşii şi-i arătă în depărtare, unde se desluşea clar mişcarea celor două baloane şi jocul cunoscut în coroana stejarului. Omul care venise la el îmbrăcat cu halat de lucrător, fără pălărie şi cu mâinile zdrelite, era eroul unei aventuri periculoase şi deci trebuia să găsească cea mai bună primire şi îngrijire.

În timp ce birtaşul se aşează la aparatul Morse şi începu să apese pe clapă, un băiat aduse lui Cowper, fără prealabilă comandă, un whisky de mărimea celor ce se obişnuiau în statul Colorado. Funcţionarul poştei se transformă apoi iar în birtaş şi pregăti oaspelui său aventurier un lunch respectabil; acesta mai comandă un al doilea şi un al treilea şi se hotărî să aştepte liniştit în acest loc ospitalier, evenimentele ce vor urmă.

*

Klas Horn nu păru prea mirat, când Mr. Tumer îşi exprimă intenţiunea de a locui câteva zile la han. Ba, dimpotrivă, o găsi foarte naturală şi afirmă că mulţi domni cu automobile proprii au locuit la el timp mai îndelungat, pentru ca de acolo să plece în excursii spre a cunoaşte mai bine bărăganul nordic german. Preţul ce i-l făcu birtaşul era convenabil, aşa încât căzură repede la învoială. Mr. Turner obţinu pentru persoana sa o cameră frumoasă şi spaţioasă, la primul etaj, iar pentru

automobil, o bună parte din grajdul cailor şi în. Aceeaşi zi se şi stabili.

Nu sosise tocmai neaşteptat căci în seara precedentă, bătrânul Zacharias îl luase pe jupân Horn deoparte într-o cameră a birtului şi avusese cu el o lungă convorbire – o convorbire cu cele mai diferite subiecte, între care se numărau şi şoferii care poposeau acolo şi comunicarea că el, Zacharias însuşi, trebuia să plece într-o călătorie de câteva săptămâni pentru o moştenire.

Tocmai bine venite, nu-i erau lui Mr. Turner, propunerile birtaşului, căci în momentul de faţă nu-i era aminte să se plimbe cu automobilul pe bărăgan. Avea intenţiunea să intre în legătură cu clienţii birtului şi mai ales să cunoască mai de aproape pe bătrânul Zacharias; căci adevăratul lui scop pentru care venise la birt era de a afla de la el cât mai multe şi dacă era posibil, chiar să-i facă o vizită. De altfel, Mr. Turner avea idei ingenioase şi-şi imagina în ce mod ar putea să-şi ajungă scopul. Cel mai bun automobil putea, cu puţin ajutor, să sufere odată o pană. Aceasta i-ar da prilejul să intre în legătură cu meseriaşii ţinutului şi mai ales cu fierarul, de la care mai auzise câte ceva. Şi o legătură cu şoferii, oare veneau întâmplător la birt, putea să-i fie de folos. Pe scurt: cu toate greutăţile el vedea totuşi unele căi pentru a ajunge la ceea ce-şi propusese.

Prima seară, pe care o petrecu în local, îi aduse o surpriză plăcută în forma unei cablograme din partea lui Headstone. De când era cârciuma aceasta pe bărăgan – puteau fi, după cum era gravat pe piatra fundamentală, aproape două sute cincizeci de ani – încă nu venise aci o telegramă tocmai din America; cu toate acestea, poştaşul o puse pe masă în faţa lui Turner, *ca* şi culmi avea de a la ce au un lucru obişnuit.

Firește, telegrama era tăcută după codul american, dar Tumer avea codul în valiză şi deci se urcă în cameră pentru a o descifra, în timp ce sătenii din birt începură să vorbească pe şoptite tot felul de lucruri.

Când avu în faţă textul descifrat, agentul citi şi mai uita unele necazuri din ultimele zile. Se vedea bine că Headstone, pe când concepuse această telegramă, fusese în toane mai bune, decât atunci când scrisese ultima dată şi Tumer putea chiar să deducă din text şi cauza acestei schimbări. În primul rând, reuşise să salveze întreaga reţea a vechiului post, cu cheltuieli relativ mici. Chiar zborul involuntar al lui Cowper nu urcase prea mult spezele. Şi mai departe: colectorul de raze german era excelent. Specialiştii de la „United Electric” s-au ocupat în mod amănunţit de el. Au instalat flacăra după cum era prescripţia găsită în aparat şi au constatat că întrecea de două ori capacitatea celui mai bun colector. American. Era un succes frumos, care izbuti sa împace pe veşnic nemulţumitul Headstone şi o parte din buna lui dispoziţie se răsfrânse prin telegramă şi asupra lui Turner.

Se întoarse vesel în local, decis ca în timpul cinei să încerce legăturile intenţionate. Chiar de la început, avu un prilej favorabil. Birtaşul îi primi invitaţia şi se aşează la masa lui cu plăcere, recomandându-i un vin bun. Peste câtva timp discutau cu vioiciune despre situaţia satului şi ţinutului învecinat.

Birtaşul ştia multe şi binevoi a da lămuriri Americanului asupra unor amănunte de la uzina germană AE, pe care el încă nu le cunoştea. Le află cu oarecare necaz, dându-şi seama cât de înaintaţi erau Germanii faţă de compatrioţii săi.

Reflectând asupra acestei situaţii, telegrama din buzunar, începu să-l apese. De abia acum înţelegea el bine, de ce Headstone în ultima parte insistase încă odată cu atâta tărie asupra furnizării neîntârziate a ştiutei sârme. Slavă Domnului, se fabricau în America colectori după voie, după mostra adusă de el, dar fără sârmă tot nu se putea încă plasa ancora la o înălţime favorabilă.

Tumer îşi aminti şi de celelalte însărcinări ale lui Headstone: să caute să afle cât mai multe despre persoana cam misterioasă a bătrânului hoinar din „bărăgan.

Cu iscusinţă, aduse vorba despre el, dar avu prima dezamăgire a acestei seri.

„Bătrânul e plecat într-o călătorie. Mi se pare că are o moştenire undeva”, răspunse birtaşul cu nesiguranţă. Tumer îşi încleştă degetele pe sub masă. Un uşor „Dammie”! îi scăpă fără să vrea, de pe buze. Noroc că birtaşul n-a înţeles, sau cel puţin părea că n-a înţeles. Aceasta îi spulbera tot planul! Dacă bătrânul nu se va întoarce câteva săptămâni, nu-i va fi posibil să-l cunoască mai de aproape.

Cercetă mai departe cu precauţiune, unde era plecat; dar şi asupra acestui punct, birtaşul nu era sigur. Întâi era vorba la Braunschweig, dar la urmă auzise de o călătorie la Berlin. „Ar putea fi foarte posibil”, încheie birtaşul, căci după câte ştia el, bătrânul ar avea numeroase rude la Berlin, care plecaseră din bărăgan de mulţi ani.

Supărat, Tumer se. Uita ţintă în pahar. Să cauţi un om la Berlin, ar însemna să vrei să găseşti acul din carul cu fân. N-are rost nici să încerci aşa ceva. Nici asupra

duratei probabile a lipsei bătrânului nu-i putea spune nimic sigur birtaşul – câteva săptămâni, dar poate şi luni.

Tumer mai voia să ştie dacă bătrânul putea să plece de acasă aşa, cu una cu două. Birtaşul îi dădu acum lămuriri ample.

„Sigur că poate, domnule Tumer”, spuse el. „N-are aşa multe de îngrijit bătrânul pustnic. Numai grădina şi albinele. Aţi auzit, poate, că e un priceput apicultor şi că posedă patruzeci de stupi. Dar în acest anotimp, nu prea ai de lucru cu albinele, care găsesc tot ce le trebuie în natură şi până la strângerea mierii, mai e timp. Mai rămâne, de fapt, grădina cea mare. Aceasta trebuie desigur îngrijită în permanenţă şi stropită. De aceea, şi-a luat un am de aci din sat. Lumea spune că n-ar fi aşa întreg la minte, dar – vorbind deschis, domnule Turner – eu nu cred. Mai curând cred că lochen Dannewald este mai şiret decât pare. Acum doarme în căsuţa bătrânului şi-i păzeşte toate lucrurile.”

Mr. Turner înţelese că pentru moment nu mai putea să continue cu întrebările, fără să bată la ochi. Vinul era pe sfârşite şi alţi clienţi nu se mai aflau în cameră. Şi birtaşul căscase de câteva ori destul de vizibil. Tumer se hotărî deci să încheie pentru acea zi. Încă o „Noapte bună!” şi urcă treptele, ce scârţâiau îngrozitor, spre camera sa.

Astfel de scări îi erau tot atât de puţin simpatice lui Mr. Tumer ca şi uşile care scârţâiau. Între uneltele din valiza sa, avea şi o tulumbiţă cu ulei, cu care reduse repede la tăcere uşile şi ferestrele rebele, căci ocupaţia lui îi impunea să iasă adesea şi în cursul nopţii, şi dorea să nu atragă atenţia vecinilor. Dar aceste trepte cioplite din stejar vechi, nu era chip să le faci să tacă. Zadarnic le încercă el când se urcă, mergând când pe o parte,

când pe alta – la fiecare pas, grinda veche scârţâia de răsuna toată casa. Ajungând, sus, agentul, tare necăjit, se trânti într-un fotoliu.

Astfel stând lucrurile, nu mai avea rost să întreprindă, după cum intenţionase, o mică plimbare nocturnă. Întreaga orânduială a hanului nu-i era pe plac. Birtaşul părea că se scoală când cântă cocoşii şi se culcă odată cu găinile. Nici cheie la cameră nu căpătase Mr. Turner şi nici invenţia unui aşa numit clopoţel de noapte nu pătrunsese încă până în satul izolat, începu să se dezbrace încet, nemulţumit de orânduiala casei birtaşului ca şi de orânduiala lumii întregi.

Cu totul în altă dispoziţie, se găseau în acelaşi timp două persoane, care locuiau la o depărtare de câţiva kilometri de Mr. Turner şi se aflau într-o sală de laborator.

„A avut omul acesta, într-adevăr îndrăzneala să vină până aici?” întrebă Dr. Frank.

Johannes Zacharias aprobă mângâindu-şi mulţumit barba lungă. „A sosit aşa cum ne aşteptam şi stă în gazdă câteva zile la Horn. A şi primit o telegramă din America. Am să încerc mâine să aflu ce stă scris în ea.”

„Nu pot înţelege, dragă Zacharias, ciuta laşi pe acest om periculos, să se învârtească pe-aci în apropiere. Printr-o întâmplare neprevăzută, pot totuşi să-i cadă în mâini lucruri care nu sunt destinate pentru ochi străini. Şi nu cred că Headstone să-şi fi ales pentru scopul său, vreun prost. Sunt convins că e destul de copt, băiatul.”

Zacharias n-avea astâmpăr pe scaun, de bucurie. „Bine înţeles, Dr. Frank. Suntem departe de a desconsidera pe Headstone şi oamenii lui. Agentul e un mare pişicher. Dar ce e mai frumos în această afacere, e tocmai faptul că-l cunoaştem perfect de bine, îl putem pândi şi că el,

cu toată viclenia lui, habar n-are de asta. De exemplu, acum e sub paza prietenului Horn. Fii sigur că nu va face niciun pas, fără să fim anunţaţi.”

„Aşa? Eşti atât de sigur de el, domnule Zacharias?” întrebă încă neîncrezător doctorul. „Dacă de exemplu, se furişează noaptea de la cârciumă şi vine în împrejurimi, ce n-ar putea descoperi pe aci?”

Bătrânul izbucni într-un râs cu hohot. „întrebarea e nostimă, Dr. Frank. Se vede că nu cunoşti vechea cârciumă de pe bărăgan. În definitiv, nici nu ţi se poate pretinde. Dar poţi fi foarte liniştit, Mr. Turner nu poate face niciun pas în timpul nopţii în clădirea veche, fără ca jupân Horn să nu se trezească şi să-i vină pe urmă. Fii sigur că trimisul lui Headstone este păzit noaptea, nu numai bine, ci foarte bine.”

„Dar ziua, domnule Zacharias? Se plimbă simplu cu maşina, o lasă undeva pe bărăgan şi spionează împrejur după bunul său plac. În casa d-tale, nu va putea descoperi în definitiv prea multe, deşi poate s-ar găsi lucruri de valoare pentru el. Dar închipuieşte-ţi că odată, cu o astfel de ocazie, ar putea descoperi şi casa aceasta! La urma urmelor, clădirea e destul de mare şi de voluminoasă aci pe bărăgan. Atunci, d-le Zacharias?”

Până acum bătrânul surâse bine dispus, dar ultimul cuvânt însă deveni serios.

„Prea stimate domnule Dr. Frank, este evident, că Mister Turner va vedea odată această clădire; n-are decât s-o vadă. A vedea nu înseamnă a fi înăuntru, ştii şi d-ta tot aşa de bine ca mine. Noi am luat însă dinainte măsurile necesare ca, în cazul când vreun nechemat ar încerca să pătrundă aci, să cadă în cursă.”

Dr. Frank dădu din cap. Îşi amintea de numeroase curse dibace, care lăsau musafirul nepoftit să pătrundă până la un anumit loc şi apoi îl prindea.

„Ai dreptate, Zacharias”, spuse el, aprobându-l, „dar omul nu va mai avea astâmpăr, de îndată ce ne-o afla casa. Ce se va întâmpla apoi? S-a dus munca noastră liniştită şi neobservată.”

Bătrânul Zacharias se aşează comod pe scaun, ca şi cum ar fi vrut să-şi petreacă noaptea astfel. „Dumnezeule”, spuse el însfârşit, căscând încet, „doctore, câte odată eşti greu de cap! Ştii, doar, ce are de gând Bergmann cu Headstone şi cu „United Electric". Headstone vrea să spioneze – sau mai bine zis să fure, – aceasta o ştim destul de bine. Noi însă vrem să-i vindem invenţia d-tale, domnule doctor, cu un preţ destul de bun. E vorba de obiecte care valorează milioane, de aceea pricepem intenţia în sine a lui Headstone, dar nu vrem să fim călcaţi în picioare de Americani. Atunci când va recunoaşte că fără ajutorul nostru nu poate înainta, „United Electric „va trebui să bage mâna adânc în pungă. Dar până atunci, vom mai avea, evident, încă multe necazuri şi tot felul de lovituri mai mult sau mai puţin dibace din partea agentului lui Headstone.”

„Să se arunce câţiva pumni de dinamită în această bandă!” mormăi Dr. Frank supărat.

„Dar pentru ce, dragă doctore?” întrebă Zacharias împăciuitor. „Până acum, lucrurile merg după dorinţa noastră. Vezi de exemplu sârma, ne-o şi cumpără Headstone la preţul dorit de noi. Catodul rece, va trebui de asemenea să ni-l ceară îndată ce-şi va da seama că l-am tras pe sfoară cu colectorul. Nici nu s-ar putea închipui o persoană mijlocitoare mai bună decât Mr. Turner, pentru a-l face să înţeleagă. Dar dacă îi vom mai

vinde ultima invenţie, vom vedea mai târziu de vom ajunge aşa departe. Deocamdată, mai avem timp...”

„Mai întâi trebuie să furnizăm pentru propria noastră uzină AE, noii catozi reci”, întrerupse Dr. Frank. „Mulţumită ajutorului ce mi-ai dat, am înaintat frumuşel. Jumătate din ei sunt gata. Trebuie să-ţi fac un compliment, dragul meu Zacharias. Ai lucrat cu sârguinţă. Mâine dimineaţă putem încărca şi transporta la Düren două autocamioane pline cu sârmă.”

În timp ce în laborator avea loc această convorbire, Mr. Turner se ocupa încă de toaleta sa de noapte. Căutându-şi o pijama în valiză, dădu peste o scară de sfoară. Era un model în felul ei, împletită din cea măi bună mătase naturală, dar cu toată fineţea, destul de tare pentru a susţine greutatea unei persoane ca Mr. Turner.

Se jucă cu ea printre degete, trecu apoi la una din ferestre şi o deschise. O privire în jos, îl convinse că lungimea scării ajungea tocmai bine până la pământ. Îi veniră tot felul de idei. Să întrebuinţeze noaptea la o plimbare? Faptul că în. Tot timpul lipsei sale, trebuia să lase scara atârnată afară la fereastra deschisă, îl făcea să nu se hotărască, cu atât mai mult cu cât începuse să cadă o ploaie caldă, măruntă, care desigur era foarte folositoare pentru câmpii şi livezi, dar mai puţin plăcută pentru o plimbare nocturnă. Băgă iar scara în valiză şi închise fereastra, aproape în acelaşi timp când Horn, deşteptat de sunetul unui clopoţei de lângă pat, începu să înjure înfuriat: „Ce dracu deschide nebunul de American fereastra în mijlocul nopţii!”

*

James Headstone şi directorul Brooker opriră automobilul în faţa celui mai mare hotel din vestul

Seginaw-ului. Se vedea după maşină că făcuseră un drum lung şi destul de anevoios. Într-adevăr, fuseseră în partea cea mai de Nord a statului Michigan, cam aproape de locul unde lacul Michigan se uneşte cu Huron. Drumurile bune sunt rare acolo sus şi azi încă, după mai bine de două secole, ţara suferă din cauza nimicirii pădurilor, care în câteva decenii a schimbat locul cu pădurile cele mai dese şi mai frumoase într-un ţinut în cea mai mare parte pustiu şi mlăştinos.

Se odihniră într-o cameră frumos mobilată şi comandară o gustare. Headstone întinse pe masă o hartă, în care era încercuit cu roşu un ţinut şi spuse arătând cu degetul:

„Zău, locul nu *e* deloc frumos, Brooker. Nu prea cred că vom putea ţine oamenii aci timp mai îndelungat.

Directorul Brooker făcu o mişcare, contrazicându-l. „Nu, nu, Headstone! Sunt destui ingineri fără ocupaţie care ar fi mulţumiţi să găsească o slujbă mai ca lumea. Vrei să pariem pe un whisky, că şi inginerii noştri vechi, Fosdick şi Cowper s-ar duce cu plăcere?”

James Headstone îl refuză. „Mai bine să nu pariem, Brooker. În definitiv, ar fi destul de proşti ca să admită postul.”

Brooker bătu în masă. „De ce proşti, Headstone? Gândeşte-te la perspectivele pentru viitor ale acestor doi oameni; dacă reuşim, au amândoi favoarea să instaleze şi să conducă viitoarele posturi mai mari. Oricare s-ar grăbi să ocupe un astfel de serviciu.”

„Ce ţi-a venit să alegi tocmai locul cel mai puţin prielnic, Brooker? E mlăştinos de la un capăt la celălalt.”

Brooker râse. „Pentru că-l vom căpăta pe un preţ de nimic, Headstone. M-am informat mal întâi. Locul aparţine unui fost proprietar de joagăr, care de mulţi ani

s-a mutat cu maşinile spre Nord, în pădurile Canadei. Mai păstrează locul pentru că nu poate să se scape de el în niciun mod şi va considera flecare dolar ce va căpăta, ca un câştig neaşteptat. Bine înţeles, trebuie să procedăm cu dibăcie; nu trebuie nici măcar să bănuiască că „United Electric" se interesează de o astfel de broscărie. În acest scop, vom trimite în Canada un om priceput. Ata chiar în vedere pe cineva, care ne va face afacerea repede şi ieftin.

De îndată ce avem noua sârmă, transportata acolo tot ce mai e utilizabil din vechiul post şi-l instalăm din nou."

Headstone era ocupat cu un pui, preparat după bucătăria franceză şi care făcea onoare restaurantului.

„Nu-i aşa Brooker”, observă el între altele, „că şi de data asta a nimerit-o Turner? Am primit ieri ultimul lui raport. Căpătăm sârma furnizată de uzina metalurgică din Düren, în timpul cel mai scurt – în total şaptezeci de kilometri – de calitatea dorită.”

Directorul Brooker dădu la o parte o bucată de came, cu care nu se împăca şi-şi şterse gura cu şervetul. „Foarte frumos de spus, Headstone: căpătăm, furnizat! Dacă ne-am fi fabricat-o noi singuri, am fi economisit suma rotundă de două sute de mii de dolari, deci douăzeci până la douăzeci şi cinci la sută. Trebuie să-ţi spun verde, Mr. Headstone, chiar dacă te doare: domnul Tumer al d-tale este în ochii mei un mare prost.”

Headstone făcu o mişcare, se aşează mai drept, iar şervetul îi alunecă jos.

„Cuta poţi spune aşa ceva, Mister Brooker?” izbucni el supărat. „Turner este cel mai bun din oamenii mei din Europa. Nu a rezolvat el până acum toate afacerile cu care l-am însărcinat? A găsit firma oare a fabricat sârma...”

Brooker îl întrerupse, făcându-i semn cu mâna: „Am fi găsit-o şi noi, probabil, de aci din America, tot atât de bine, cu ajutorul cartelelor noastre. Uzinele metalurgice din Düren sunt o afiliaţiune a concernului Bergmann. Directorul ei general – îl cunoşti poate – un anume consilier Bergmann – încasează acum câştigul de cincizeci de mii de dolari care ar fi putut intra în casa noastră, dacă acest Mister Turner al nostru ne-ar fi procurat procedeul."

„Cheltuiala se face numai odată", încercă Headstone să-l liniştească.

„Nu face pe naivul, Headstone l" spuse Brooker supărat. „Ştii foarte bine că mai târziu vom continua să construim, că vom! înfiinţa alte posturi mai mari. Şi atunci, să cumpărăm iar de la acel bătrân consilier, care probabil se distrează pe socoteala nepriceperii noastre?"

Headstone părea foarte încurcat.

„Vreau să-ţi mai povestesc ceva", continuă Brooker. „L-am luat mai din scurt pe tânărul acela plictisitor de la „Aluminium Corporation „şi poţi fi sigur că a ajutat."

Headstone îl privi întrebător.

„Da, cred că te miri", continuă acesta. „Pot chiar să-ţi destăinuiesc că Mr. Tumer al d-tale, asupra căruia de altfel n-aş dori să-mi schimb părerea, a contribuit puţin ia aceasta."

„Tumer?! Aşa dar totuşi Turner!" exclamă Headstone.

„Fără îndoială, Mister Turner era", continuă Brooker. „Am citit şi eu rapoartele lui şi am găsit ceva, care poate ţi-a scăpat."

Headstone încercă să se apere. Studiase cuvânt cu cuvânt rapoartele agentului şi nu-şi putea închipui să fi trecut cu vederea ceva important.

Brooker nu-l lăsă să vorbească. „Mă refer la acele pasagii din raport, în care Tumer comunică faptul că firele de liţă sunt transportate mai întâi de la Düren undeva pe bărăgan şi apoi sunt aduse iar înapoi la Düren, unde se răsuceşte cablul din ele. A raportat numai, dar n-a mai dat nicio lămurire. Vezi, Headstone, aceste observaţii mi-au pricinuit câteva nopţi de insomnie, dar în urmă am atacat pe oamenii de la „Aluminium Corporation", l-am constrâns să reflecteze adânc asupra acestei comunicări şi azi, pot să-ţi afirm că au ajuns până acolo, încât fabrică fixele de liţă după metoda electronilor, oare îndreptăţeşte cele mai bune speranţe. Nădăjduesc că pe viitor nu voim mai avea nevoie să comandăm sârma la consilierul Bergmann."

Restauratorul veni în persoană să strângă resturile de mâncare şi să servească desertul. Îndată ce părăsi camera, James Headstone luă iar cuvântul

„Aşa dar, tot lui Tumer al nostru îi datorăm acest succes! Nu uita, Brooker, ce greutăţi întâmpină. Un singur pas necumpănit, şi s-ar termina cu el pentru totdeauna."

„Nici de cum!" mormăi Brooker supărat. În locul unui om ca el, se găsesc uşor mulţi alţii. Dacă ar fi riscat tot, am fi economisit cincizeci de mii de dolari. Agenţii care nu sacrifică tot nu sunt, în ochii mei, de mare valoare."

Headstone se hotărî să schimbe subiectul; nu trebuia în niciun caz să-l supere pe Brooker, magnatul banilor, de a cărui bună dispoziţie depindea dezvoltarea viitoare a postului AE american.

„Pari a nu fi prea convins de aptitudinile lui Turner", continuă el cu precauţiune. „Dar ia spune-mi, te rog, ce. Părere ai de ultima sa lovitură? Să escamotezi, pur şi simplu, cel mai nou colector de raze, din buzunarul unui

inginer şef de la uzina germană AE! Cred că este o lovitură die maestru, care nu poate fi imitată de altul aşa de uşor! Dintrodată am îmbunătăţit, prin aceasta, capacitatea postului nostru, cu mai mult de jumătate."

Brooker se ocupă câtva timp cu fructele sale glosate, înainte de a răspunde.

„Ei da, Headstone", spuse el însfârşit, „acela a fost un lucru bun, prin care s-a reabilitat într-o oarecare măsură. Dar gândeşte-te că Nemţii lucrează fără încetare la îmbunătăţirea uzinei lor AE. Ceeace azi e cel mai nou şi cel mai bun, mâine poate, va fi întrecut. La aceasta trebuie să se gândească mereu omul d-tale. Funcţiunea sa permite, mai puţin ca oricare alta, să se odihnească pe laurii de mai înainte. Nu pierde din vedere de a o atrage atenţia asupra acestui lucru, în instrucţiunile următoare. Poţi să-i comunici şi ceeace am aflat noi aci, despre îmbunătăţirea sârmei. Poate că-i dăm un imbold şi va izbuti însfârşit să descopere locul unde lucrează Germanii după metoda electronilor. Că se află undeva, pe bărăgan, reiese clar din rapoartele sale. Dar n-a depus destulă energie, altfel l-ar fi găsit de mult."

Headstone îşi înăbuşi un suspin de uşurare. Bine că a dat Dumnezeu, de s-au împăcat lucrurile între Brooker şi Tumer. În Orice caz, el îşi puse în minte să-i scrie foarte serios lui Turner, nelăsând la o parte nimic din cele enumerate de Brooker.

Timpul se îmbunătăţi-se simţitor şi soarele luminos pătrundea prin micile ferestre ale camerei.

„Ce-ar fi, Brooker, dacă am pleca acum să facem un tur până la Detroit?"

„Nu la Detroit, Headstone; mai bine să trecem Port Huron spre Buffalo. Dacă şoferul conduce bine, putem ajunge înainte de închiderea uzinei. Aş vrea să mă

conving, încă odată, cât de departe au ajuns cei de la „Aluminium Corporation „cu noua metodă a electronilor. Ultima dată, lungimea de rupere lăsa de dorit.”

Brooker se sculă şi Headstone îi urmă exemplul. Se urcară în automobil, iar în clipa următoare porniră într-un tempo infernal către partea de Est a oraşului.

*

Mr. Turner încă nu primise acea scrisoare provocată de convorbirea dintre Headstone şi Brooker, dar cablograma precedentă o mai avea încă la stomac. Jupân Horn îl sfătuise să plece pe vremea aceea admirabilă într-o excursie pe bărăgan, însă el, într-una din dimineţile următoare, îşi cercetă cu deamănuntul camera şi dacă Mister Brooker ar fi fost prin apropiere cu ocazia acestei inspecţii, şi-ar fi atenuat poate aprecierea aspră asupra agentului.

Tumer cercetă sistematic pereţii odăii, pentru oare, cu toată dimineaţa luminoasă nu refuză ajutorul unei lămpi de buzunar. Nu scotocea de mult, când dădu peste un lucru care prezintă pentru el un mare interes. Un fir de aramă subţire ca un fir de păr, înfăşurat cu mătase verde mergea de-a lungul tapetului de aceeaşi culoare, ascuns într-o săpătură îngustă.

Mr. Tumer constată cu uşurinţă că firul venea în cameră prin uşa acelei scări infame care scârţâia. Curând descoperi un al doilea fir, în apropierea primului şi apoi iară multă greutate le urmări pe amândouă până la ambele ferestre ale camerei, deşi erau ascunse cu o dibăcie de necrezut.

Între cunoştinţele necesare funcţiunii lui Tumer, era şi puţină electrotehnică, astfel că avea în valiză câteva unelte trebuincioase. Reuşi deci să constate că tirul electric secret avea curent şi deduse că trebuie să sune

în vreun alt loc al cârciumii, de îndată ce se deschidea una dintre cele două ferestre, întrerupând astfel curentul.

Tumer se felicită în tăcere, că renunţase până acum la plimbări nocturne. Ar fi fost o mare nenorocire, dacă în timpul unei astfel de excursiuni ar fi sunat în casă şi i-ar fi fost trădată absenţa.

Ceeace rămânea de făcut, era simplu pentru un om ca Henry Tumer. Mai întâi uni cele două sârme şi constată cu un instrument, că prin acestea curentul rămânea neschimbat. Deschise apoi fereastra şi descoperi acolo ceeace bănuise; în balamalele ferestrelor erau montate contacte foarte subţiri, aproape invizibile, prin care trecea curentul, atât cât ferestrele erau închise, însă care se întrerupea de îndată ce erau deschise.

„începători nepricepuţi!“ murmură agentul, privind lucrarea proastă. „Noroc, că cei de aci din bărăgan nu ştiu nimic despre sistemul cu trei conductori cu curent de lucru şi de repaus, altfel afacerea ar fi fost ceva mai neplăcută”. Mulţumit de succes, încuie valiza şi se hotărî să urmeze totuşi bunul sfat al birtaşului. Îşi scoase încetişor automobilul din grajd, umplu rezervorul, ca pentru un drum de o zi şi plecă liniştit.

„Johannes Zacharias” – numele era scris în ultima telegramă a lui Headstone şi-l apăsa în fiecare zi mai mult. Întâi să afle ce fel de om era în adevăr, unde locuia şi cu ce se ocupa. După aprecierea lui Turner, trebuia totuşi să fie un fel de cioban. I se povestise între timp că ciobanii germani nomazi posedau un capital destul de mare în turmele lor. Acum, spre nenorocirea lui, individul mai şi călătorea... Dar...! Turner îşi aminti de convorbirea cu birtaşul. Acesta-i spusese despre o grădină mare şi o mulţime de stupi. Fără îndoială că

trebuie să aibă şi o căscioară. Dar cum s-o găsească? La cârciumă nu putea întreba, înainta cu maşina pe bărăgan, până ce dădu de un tufiş de pini. O ascunse bine înăuntru şi se întoarse agale spre sat. Încercă să-şi amintească bine prima sa convorbire cu bătrânul, atunci când îl condusese o bucată cu automobilul şi apoi coborâse la cârciumă. El indicase totuşi un loc oarecare unde îi era casa, Dar toată osteneala lui Turner rămase zadarnică. Vrând-nevrând „trebui să se adreseze trecătorilor, însă întâmpină noi greutăţi. I se răspundea într-un dialect din care putea ghici câteva cuvinte. Era aproape să renunţe, când o fetiţă, care trecea strada cu o oală de lapte, ce opri la întrebarea lui şi arătă sprintenă o casă. Ceeace spuse copila, iu mai greu de înţeles pentru Mr. Turner decât cele auzite până acum, dar gestul nu-l putea înşela. Fără îndoială, casa pe care o arăta micuţa, trebuie să fie a celui căutat.

Mr. Tumer rămase pe loc şi se frecă la ochi. Era o casă în stilul obişnuit în localitate, a vreunui ţăran pământean înstărit. După aprecierea lui, putea să aibă şapte sau opt camere, dar nu corespundea deloc cu imaginea ce şi-o făcuse agentul despre hoinarul de pe bărăgan. O astfel de clădire, de aşa mărime, însemna pentru un bătrân cioban un palat, o locuinţă cu adevărat princiară. Şi-ar fi «închipuit ca bătrânul să aibă cel mult o cameră şi o bucătărie, dar nicidecum o astfel de casă spaţioasă.

Turner crezu că acel copil, care-i dăduse informaţia, se înşelase, – sau, mai era şi o altă posibilitate – bătrânul putea fi angajat aci ca grădinar şi Tumer căută cu privirea vreo colibă ascunsă în întinsa grădină, unde probabil locuia bătrânul. Fără îndoială, aşa trebuie să fie.

Voind să se convingă, trecu strada spre gardul proprietăţii. Ajunse la acelaşi tufiş frumos din dosul

căruia, acum câteva săptămâni, consilierul Bergmann şi profesorul Livonius priveau pe Zacharias cum lucra în grădină şi, ca şi ei, găsi mai potrivit să inspecteze de acolo mai întâi terenul. Dar cu cea mai mare bunăvoinţă, nu descoperi nimic deosebit. Văzu o grădină, care mai presus de orice avea straturi frumoase de arbuşti şi un rosarium care ar fi fost o podoabă şi într-o grădină princiară. În fund, era o casă, dar după tot ceeace pricepea el în apicultură – din păcate foarte puţin – nu putea fi altceva decât acea stupină despre care-i vorbise birtaşul. Nici nu i-ar fi trecut prin gând s-o ia drept casa bătrânului.

Pe când Tumer se gândea dacă trebuie să-şi părăsească locul de observaţie şi să se ducă mai aproape de gard, văzu un tânăr ieşind cu bicicleta din casa cea mare. Era, fără îndoială, aşa numitul Jochen Dannewald, acel tânăr care îngrijea de gospodărie în lipsa bătrânului. Turner îl văzu cum se duce la stupi, îşi făcu acolo de lucru şi la urmă puse o ladă de lemn alături, pe un scaun. Încalecă apoi pe bicicletă şi plecă prin fund. Vădit, grădina mai avea o a doua ieşire pe altă stradă.

„Bine, foarte bine!” murmură Tumer pentru sine. „Am scăpat de singurul om din casă. Acum voi cerceta puţin la faţa locului.” Părăsi punctul de observaţie şi merse mai departe de-a lungul gardului, până ce ajunse la poartă; dar aci Tumer avu iar o decepţie. Pe poartă era o singură tăbliţă şi pe aceasta sta scris cu litere simple, numele care de zile întregi ü urmărea, „Jethannes Zacharis”. Deci, bătrânul trebuie totuşi să locuiască în această casă mare, şi tot ceea ce-şi închipuise Turner despre bătrânul cioban hoinar, se spulberă.

Poarta era încuiată. Alături se afla un buton de sonerie şi agentul apăsă cu putere de câteva ori. Doar o mai fi

locuind în definitiv şi altcineva în casă. Dar cum nu se arătă nimeni, Mr. Turner era asigurat de contrariu. O poartă încuiată nu era niciodată pentru el o piedică şi mai ales o poartă simplă de grădină.

În câteva secunde o deschise, intră şi se furişă cu băgare de seamă spre casă. Şi aci era uşa încuiată; dar Mr. Tumer dispunea de o legătură de chei bine asortată.

Într-o secundă uşa se deschise, agentul se uită în jurul său şi rămase înmărmurit. (Mobila elegantă de răchită şi pereţii căptuşiţi cu tăblii de lemn. Între altele, pe o măsuţă lucrată din aramă, se afla un serviciu masiv de fumat Trebuie să fie cel puţin un om bine situat dacă nu chiar bogat, cel care şi-a amenajat pentru bătrâneţe o astfel de locuinţă! Tot ceea ce-şi închipuise Turner despre bătrân, se nimici la aspectul acestui interior.

Nu mai era nimic deosebit de descoperit aci. Turner îndrăzni să înainteze şi intră într-o altă cameră. O sufragerie, de asemenea cu mobilă foarte luxoasă şi masivă, dar Mr. Turner nu se interesă prea mult de ea. Dacă, într-adevăr, era ceva interesant pentru el, nu se putea afla decât în camera de lucru a bătrânului.

Trebuia deci s-o găsească şi de aceea se decise să urce scara din coridor. Spre marea sa bucurie, aceasta se deosebea cu totul de scara monstruoasă şi scârţâitoare de la han; fără zgomot, ajunse sus şi la încercarea următoare avu real noroc. Încăperea, în care pătrunse, era chiar camera de lucru a bătrânului.

Primul lucru ce-i atrase privirea şi nu-l bucura de loc, era un dulap modem de oţel. Chiar unei bande de hoţi înarmată cu uneltele cele mai perfecţionate, i-ar fi trebuit multe ore spre a deschide acest safe de ultima modă. Pentru Tumer, lucrul era de la început fără sorţi

de izbândă, căci nu se aşteptase la aşa ceva şi trebui deci să renunţe la tezaur.

„Dracu ştie ce comori o fi păstrând acolo bătrânul!.” Mai rămânea biblioteca cea mare, făcută din rafturi băgate în pereţii de asemenea căptuşiţi cu tăblii de lemn. Nerăbdător, Tumer se repezi la ea, ca cel puţin aci să găsească un indiciu, dar încă odată – pentru a câta oară! — rămase decepţionat. Biblioteca conţinea aproximativ câteva mii de volume, îndeosebi opere din domeniul horticulturii. Găseai nu numai publicaţiile cele mai bune ale literaturii germane în acest domeniu, ci şi operele engleze şi franceze asupra artei grădinăritului şi îngrijirii florilor.

Turner alese din raft altă carte şi iar alta, dar îi cădeau în mână numai opere de specialitate, de felul arătat. Supărat, puse ultimul volum înapoi şi-şi dădu seama că acolo nu era nimic pentru el căci, deşi avea Turner unele calităţi, nu-i puteai atribui, cu cea mai mare bunăvoinţă, niciun fel de interes pentru arta grădinăriei.

Aruncându-şi ochii la ceasornicul din cameră, îi veni o altă idee. Era de mai bine de un sfert de oră în casa părăsită. Tânărul plecase cu bicicleta poate numai pentru a îngriji de ceva prin apropiere. În aceste condiţiuni, se putea întoarce în orice minut şi atunci situaţia lui Mister Turner n-ar fi fost prea plăcută. Încuie cu băgare de seamă toate uşile şi ieşi în grădină.

Se gândea să se întoarcă spre poartă pe drumul cel mai scurt, peste pajişte, când se întâmplă ceva ce nu putea fi prevăzut nici de băiatul care îngrijea de casa lui Zacharias şi cu atât mai puţin de Turner.

Unul dintre stupi era pe cale de a roi. Jocheu observase încă înainte de plecare, dar nu putea rămâne în grădină să aştepte evenimentul, căci avea de

îndeplinit o treabă urgentă pentru gospodăria casei. Nădăjduia să se întoarcă în cel mult douăzeci de minute, cu ajutorul bicicletei şi credea că zborul roiului va mai întârzia atât.

Oricum, înainte de a pleca puse pe un scaun aproape de stup prinzătoarea, un fel de ladă de lemn, pe care o văzuse Tumer de la locul său de observaţie de după tufişul de soc. Dacă lucrurile se vor petrece în mod normal, roiul se vă muta în prinzătoarea prevăzută cu pereţi de faguri, după întoarcerea lui Jochen. În caz contrariu, va sbura în apropierea stupului în vreun pom sau tufiş şi la întoarcerea sa, Jochen Dannewald – în faţa unei probleme pe care o mai rezolvase de atâtea ori – îl va prinde şi-l va băga într-un stup gol.

O mică împrejurare încurcă ordinea lucrurilor – o împrejurare de care Jochen Dannewald habar n-avea şi cu atât mai puţin Mr. Turner, ale cărui cunoştinţe în domeniul apiculturii se mărgineau exclusiv la micile porţii de miere ce i se serveau la hotel la micul dejun.

Incidentul fu produs de pălăria de panama de un galben deschis şi strălucitor, pe care M. Tumer obicinuia s-o poarte cu oarecare mândrie. După o noapte de poker în Florida, în care norocul i se arătase foarte favorabil, a doua zi, mânat de intenţii bune, intră într-una din cele mai distinse prăvălii şi-şi cumpără cu câteva sute de dolari o pălărie de panama veritabilă.

Lui Tumer nici nu-i trecea prin. Înainte că în timp ce el ţopăia peste pajişte, întregul roi de albine îşi luase zborul şi conducea alaiul de nuntă la o înălţime apreciabilă pe deasupra lui. Singura sa dorinţă, era să ajungă repede la poarta grădinii şi să iasă afară.

Dar pălăria de panama, care strălucea atât de frumos în soarele de Iunie, avu o deosebită putere de atracţie

asupra reginei albinelor. Se lăsă din sbor pe ea şi este lucru ştiut că unde se aşază regina, vine întregul roiu, astfel că în câteva minute se formă cunoscutul ciorchine viu din peste zece mii de albine, care în timpul roitului înţeapă mai cu predilecţie.

Înainte ca Mr. Tumer să-şi fi dat seama că regina roiului îşi alesese ca loc de odihnă frumoasa sa pălărie, simţea din ce în ce că se îngreuna şi la un moment dat, atârnau de pe marginea ei o mulţime de albine care-i zbârâiau pe la urechi. Şi apoi – probabil că făcuse o mişcare de apărare cu mâna – simţi o înţepătură insuportabilă în obraz, care-l făcu să uite de prudenţă şi reflecţie.

Cu o mişcare bruscă îşi smulse pălăria de pe cap şi o aruncă departe, ceeace-i pricinui încă o jumătate de duzină de înţepături în mâini. O secundă, albinele zbârnâiră mai tare dar după aceea – regina nu-şi părăsise locul – se grămădiră iar într-un ciorchine des, aşa încât nu se mai vedea nimic din împletitura fină de paie.

Înţepat, chinuit de dureri mari, Tumer nu mai era în stare să judece clar în momentul de faţă. Îşi amintea din tinereţe tot felul de întâmplări cu roiuri de albine furioase, care uciseseră un cal mare, ba chiar un bivol. Un lucru pricepea clar: că nu trebuia să se mai apropie de această pălărie îngrozitoare, pe care sta acum întregul! roiu.

După câte vedea el, unele albine lucrătoare începură să construiască fagurii de ceară; dar cu vederea Mr. Tumer sta grozav de prost. Un ochiu i se umflase complet, din cauza unei înţepături în pleoapă şi pe celălalt nu-l putea deschide decât puţin, cu rmultă trudă şi durere.

Singurul lui gând era să fugă. Din câţiva paşi repezi, ajunse la poartă şi renunţă, forţat de împrejurări, să se mai folosească de cârligul de încuiat. Îşi făcu vânt şi sări. Gardul, neluând măcar în seamă sârma ghimpată care pricinui mari stricăciuni atât persoanei sale cât şi hainelor. Pe jumătate orb, plecă dibuind de-a lungul străzii satului şi fu mulţumit că nu-l întâlni nimeni.

Urmă un sfert de oră plin de chinuri, până ce ieşi din sat şi ajunse pe bărăgan. Găsi cu greu tufişul, în care ascunsese maşina şi cu mai multă greutate, automobilul însuşi. Fu o mare artă să scoată cheia din buzunarul vestei, spre a-l descuia. Tumer primi, resemnat, ca din partea soartei, încă vreo câteva înţepături bune de la nişte albine care se rătăciseră în buzunarul hainei, în timpul aventurii, şi-şi trădau acum prezenţă în acest mod.

Se întinse istovit pe perna scaunului dinapoi, ca să capete iar puteri şi să-şi vie în fire. Dar se ridică înspăimântat, zărindu-şi obrazul într-o oglindă fixată în maşină. Cerule Sfânt, cum îl mai schimonosiseră mizerabilele insecte! Vreo şase înţepături îi încadrau obrazul, care se umflase, căpătând o circumferinţă aproape dublă.

Avea impresia tristă, că în momentul de faţă, oricare varieteu mare din New-York l-ar fi angajat cu plată bună, spre a face pe cloiwnul excentric. Şi nu era numai atât. Din cauza unei înţepături în pleoapa dreaptă, ochiul i se închisese complet, iar pe cel stâng trebuia să-l deschidă cu mâna, dacă voia să vadă ceva, căci umflătura se pronunţa din ce în ce. Îi era absolut indiferent cum va ajunge, în halul în care se găsea, până la cârciuma din bărăgan. În automobil îşi va reveni puţin şi s-ar fi simţit

chiar mai bine, dacă înţepăturile nu l-ar fi durut atât de grozav.

Se lăsă în voia soartei, pe perna comodă a maşinii şi încet, încet, îi veniră ideile în şir. Îşi amintea confuz că undeva în dreapta sau în stânga era o geantă, în care se afla un fel de farmacie portativă sau o cutie cu pansamente. Până acuma nu se sinchisise niciodată de ele. Începu să le caute şi le găsi repede.

Dulăpiorul cel mic din metal nichelat conţinea chiar mai multe decât se aşteptase el. Era o adevărată farmacie cu tot felul de sticluţe şi instrumente.

Primul lucru pe care-i căzură ochii, era o oglindă şlefuită de pe partea interioară a capacului. Turner constată cu groază că în timp de câteva minute fizionomia-i devenise mai grotescă şi mai observă încă un lucru, care până acum îi scăpase. În fiecare loc al înţepăturii mai era încă înfipt acul cu venin pe care, după cum se ştie, albina care înţeapă şi-l rupe din trup.

Mr. Tumer trebui să ia măsuri; băgă mâna a doua oară în cutie şi găsi un instrument potrivit, o pensetă, de asemenea fin nichelată, cu care nu era greu, ajutat fiind de oglindă, să apuce fiecare ac şi să-l tragă din rană. Era o ocupaţie foarte dureroasă, dar de îndată ce o termină, Turner simţi o oarecare alinare, cel puţin îi scăzură simţitor arsurile de nesuportat şi mâncărimilor.

Încurajat de acest prim succes, căută mai departe în folositoarea casetă şi găsi o a doua sticluţă. Pe etichetă scria: „amoniac a se întrebuinţa extern, nediluat, la înţepături de insecte şi muşcături de şerpi.” Turner luă repede sticluţa, băga în ea un tampon de vată şi începu să-şi şteargă cu zel obrazul. După câteva minute simţi efectul. Arsurile dispărură aproape cu totul, chiar şi

umflătura dădu înapoi încât putea să deschidă ochiul fără ajutorul degetelor.

Ajuns aci, mintea-i începu să se preocupe de următoarea întrebare: încotro? Să se întoarcă la cârciuma din bărăgan, era imposibil în halul în care se afla. Din fericire, se aprovizionase de dimineaţă pentru un drum mai lung şi-i prindea bine acum. Se decise repede: mai întâi să meargă mai departe, cel puţin vreo şaizeci de kilometri în nordul bărăganului. Să-şi petreacă noaptea în automobil dacă altfel nu se putea; să tragă la oricare alt han şi să rămână acolo, până când va putea să apară iar între oameni. În farmacia portativă, mai găsise o sticluţă cu acetat de aluminiu, cu care intenţiona să se răcorească, de îndată ce va găsi o gazdă potrivită şi mâine, sau cel mai târziu poimâine, nădăjduia că va fi complet vindecat.

Pe cât de repede luase hotărârea, pe atât de iute o puse în practică. După câteva minute motorul zurui, automobilul cârmi puţin nesigur – nu se conducea cu un ochiu tot atât de bine cum se conducea cu doi – ieşind din tufişul de pini, merse încă o bucată pe bărăgan şi ajunse într-o şosea care ducea spre Nord. Turner pomi într-un tempo mai accelerat.

5

După vreo zece minute de la plecarea lui Tumer din grădina lui Zacharias, Jochen Dannewald se întoarse de la treburile sale. Întâi se duse la stupină şi dintr-o privire se convinse că nimic nu se schimbase. Lada sta goală ca mai înainte, lângă stupi. Dar Jochen era apicultor prea vechi şi prea încercat, ca să se lase înşelat de aparenţă. După experienţa sa, era probabil ca roiul să se îi aşezat pe unul din numeroşii pomi ai grădinii. Lăsă cumpărăturile şi bicicleta la o parte în faţa casei şi

începu să caute cu deamănuntul prin grădină, netrecând cu vederea niciun pom sau tufiş. În felul acesta, parcurse cea mai mare parte a locului şi era gata să renunţe când, deodată, privirea-i se opri pironită pe un loc de pe pajişte, între un strat de trandafiri şi poarta din faţă a grădinii.

Acolo, era mult căutatul roiu! Dar nu atârna de o cracă în forma unui chiorchine, ci se stabilise direct pe pajişte, în forma unei emisfere mari. Jochen Dannewald nu mai văzuse aşa ceva în practica-i îndelungată. Mai constată apoi că albinele erau foarte sălbatece.

Prevederea este partea esenţială a vitejiei. Jdehen procedă conform acestui proverb, dându-se mult înapoi de lângă roiul agresiv. Fiind în siguranţă, începu să gândească la ceeace trebuie să facă. Să aducă pompa spre a linişti primejdioasele insecte cu un duş rece. Era, fără îndoială, lucrul cel mai necesar, căci în caz contrar, roiul putea să-şi ia iar zborul şi să se ducă, Dumnezeu ştie încotro. Şi atunci, cum ar mai fi răspuns Jochen cu arta sa în faţa bătrânului Zacharias?

Mergând să aducă pompă şi o găleată de apă, fu cuprins de altă toarnă. Rodul avea o formă foarte nefavorabilă pentru a fi prins. Un ciorchine atârnat de cracă se putea prinde du uşurinţă, dar aci era mult mai greu. Jochen se apropie împingând lada şi încercă să mâture cu o pană de gâscă întregul roiu înăuntru.

Dar reuşita era problematică; chiar la prinderea obicinuită a unui roiu de pe cracă, se iau de obicei doi oameni ca ajutor. Nu era, în definitiv, mai bine să se ducă la bătrânul Zacharias? Ştia cu siguranţă că-l găseşte la Dr. Frank. Dar nu va râde de el, la auzul acestui lucru? Era bine să-l deranjeze de la lucrările importante ce le făcea cu doctorul?

După ce reflectă îndelung, Jochen se decise să lucreze pe răspunderea sa proprie. Căută coşul de prins, care i se păru mai potrivit. Apoi îşi puse o pălărie de paie cu marginile mari, cu o plasă de apărare. Aprinse o pipă, al cărei fum gros îi făcea rău. În sfârşit, apucă găleata şi pompa, nu uită nici aripa de gâscă şi plecă la faţa locului.

Stropitul avu rezultatul dorit. Sub influenţa duşului rece, roiul, care între timp devenise neastâmpărat, îşi reduse volumul la jumătate. Cu o mişcare pricepută, Jochen reuşi să împingă partea deschisă a lăzii până sub roiu, şi scoţând fum din pipă, goni în prinzătoare restul de albine care zbârâiau sălbatece, apoi lăsă să cadă capacul.

Astfel că izbutise mai repede şi mai bine decât cutezase să creadă. Când se închise capacul lăzii, o piatră se ridică de pe inima lui Jochen. Nu-i păsa că mai zbârâiau prin aer câteva sute de albine. Ştia că vor intra curând prin gaura din cealaltă parte a lăzii şi se vor uni cu roiul dinainte. În sfârşit, întregul roiu era bine prins şi Jochen putea lăsa lada pe loc o oră sau două. Cealaltă lucrare, mutarea roiului din ladă în stupul propriu zis, va veni mai târziu.

Jocheu Dannewald era mândru că îndeplinise singur o treabă nu tocmai uşoară, fără ajutorul bătrânului Zacharias. Scăpase fără înţepături, deoarece se apărase bine. Îşi jucase mai bine rolul în lupta cu roiul decât Mr. Tumer, care în acest timp îşi scotea ultimele ace din obrazul înţepat.

Gândindu-se mai liniştit la cele întâmplate, Jochen îşi aminti un fapt curios pe care, în surescitarea lucrului, de-abia îl observase. Când împinsese coşul de prins, simţise rezistenţa unui obstacol, implântat parcă în

mijlocul roiului. Zadarnic îşi frământa capul să ştie ce putea fi acolo. Era o enigmă şi faptul că mai multe sute de albine strivite de greutatea lăzii zăceau moarte pe pajişte în acel loc.

Un singur lucru era sigur: în acel loc pe pajişte se afla un obiect care a îndemnat roiul să se lase tocmai acolo. Fără îndoială că şi acum era cu roiul în ladă şi poate că la mutarea în celălalt stup va întâmpina alte greutăţi. Deocamdată, Jochen Dannewald mai avea destul timp. Îşi duse în casă bicicleta şi cumpărăturile şi constată că totul era în cea mai mare ordine. Mr. Tumer, după vechiul său principiu, fusese foarte prevăzător, aşa că nimic nu-i trăda vizita. Numai un prea bun cunoscător al bibliotecii ar fi observat poate că o operă franceză de horticultura şi una engleză îşi schimbaseră locul din raft.

Aflându-se în bucătărie, unde despacheta cumpărăturile, Jochen ajunse cu gândurile atât de departe, încât îşi schimbă decizia de mai înainte. Aruncă deodată la o parte cuţitul cu care tocmai curăţa sfeclă şi sări în sus. După puţin timp, se urcă pe bicicletă şi plecă. De astă dată alese drumul care ducea de la locuinţa bătrânului Zacharias la Dr. Frank. Pe jos făcea zece minute, cu bicicleta, putea ajunge numai în trei.

Avea o cheie a clădirii. Intră în camera din faţă şi merse înainte. Paşii următori îl duseră în primul laborator, în care Johannes Zacharias lucra de zile întregi liţa pentru sârma de susţinere americană. Dar Zacharias nu era acolo. Tubul de fulgere nu era pus în funcţiune. Jochen nu pricepea, dar nu voia să se întoarcă fără niciun rezultat. Astfel că merse mai departe prin încăperi în care nu intrase niciodată până acum şi ajunse însfârşit în ultima sală, în care se găsea cel mai mare şi mai nou tub de fulgere.

Ceeace i se înfăţişa aci, îl făcu să-şi uite toate grijile de albine şi roiuri. Partea de jos a tubului, în care se găsea o mică masă metalică strălucitoare, era plesnita. Făcea impresia că se întâmplase o explozie puternică. În faţa tubului sta întins pe podea, palid, în nesimţire, Dr. Frank. La prima vedere, nu-ţi puteai da seama dacă trăieşte sau e mort. După ce mai căută, Jochen găsi şi pe bătrânul Zacharias. Părea că fusese aruncat de explozie într-o parte, spre fereastră. Jumătate zăcea, jumătate atârna acolo între cutele perdelei, tot aşa de palid şi nemişcat ca şi doctorul Frank.

Uitându-se la tabloul de distribuţie, Jochen constată că nu era curent în aparat. Indicele tuturor instrumentelor se aflau la zero, distribuitoarele de gaz, care ocupau aproape întreg peretele al treilea al încăperii, nu funcţionau.

Ideea ce-şi făcu omul lui Zacharias despre cele întâmplate era logică şi dovedea, împotriva celor susţinute de cei – de la cârciumă, că era totuşi în toate minţile.

Bănuia că printr-o întâmplare, pe care n-o putea constata acum, partea de jos a tubului enorm se sfărâmase. Din această cauză, s-a distrus şi vidul tubului şi atunci proporţiile de electricitate din interior se schimbară cu totul. Curentul din tub se urcă la o valoare neobişnuită şi apoi distribuitoarele de gaz întrerupseră curentul. Aşa trebuie să fi fost şi nu altfel, după câte pricepea Jochen, din cele văzute întâmplător, pe când bătrânul Zacharias lucra cu tubul cel mic, în camera din faţă.

Dar acum nu foloseau teoriile mai mult sau mai puţin juste; trebuia dat ajutor victimelor. Jochen se ocupă întâi de Dr. Frank. Il ridică, îl duse în camera de alături şi-l

puse pe pat. Prin câteva fricţiuni, se convinse că mai e în viaţă. Doctorul nu fusese atins de curentul de înaltă tensiune; era vorba poate numai de un şoc în urma exploziei. Jochen îl descheie la haină şi începu să-l fricţioneze în partea Inimii cu o pricepere pe care n-ai fi bănuit-o din partea unui simplu grădinar şi crescător de albine; în curând se văzură urmările.

Pulsul bătu mai tare, corpul încercă să facă câteva mişcări, apoi Dr. Frank întredeschise gura şi rosti câteva cuvinte greu de înţeles la început, dar articulase, după cum se părea, o întrebare. Jochen voia tocmai să răspundă, când din camera cealaltă îi răsună la ureche o voce; a voce cam aspră, dar care-i era cunoscută de mulţi ani.

„Ei, Jochen, blestematule, de mine nu-ţi pasă? Ce cauţi aci, nătângule?”. Din câteva sărituri fu în odaia de alături pentru a da ajutor, dar rămase înmărmurit. Johannes Zacharias se desfăcuse singur din perdea, sta deocamdată cam nesigur pe picioare şi începu să-l înjure când îl văzu apropiindu-se grăbit.

Insultele ce curgeau pe capul lui Jochen erau atât de puternice, încât acesta se convinse imediat de un lucru: stăpânul său nu mai avea nevoe de niciun ajutor, căci cine poate certa aşa bine şi vorbi aşa mânios, e destul de sdravăn. În cascada insultelor bătrânului, mereu revenea întrebarea: ce-a căutat în. Camera aceea? I s-a spus doar de atâtea ori că poate intra numai în odăile din faţă.

În zadar se scuza că avea nevoe urgentă de domnul Zacharias şi nu-l găsise în prima cameră. Toate răspunsurile, se loveau de dispoziţia rea a bătrânului, până când deodată Dr. Frank care-şi mai venise în fire apăru în prag şi puse capăt certei cu câteva cuvinte.

„A avut intenţiuni bune”, încercă să apere pe Jochen. „Şi de altfel” – trase pe Zacharias deoparte la fereastă vorbindu-i pe şoptite şi curând necazul bătrânului dispăru.

„Eşti sigur că într-adevăr am reuşit?” întrebă el încet.

„Nu încape nicio îndoială” răspunse doctorul tot aşa de încet. „N-am avut în vedere greutatea materiei noi, cu toate că în mod teoretic ne era cunoscută. Greutatea ei a zdrobit tubul. Data viitoare, vom fi mai prevăzători.”

Zacharias îşi mângâie barba argintie. „Va trece mult timp, doctore. Multe săptămâni, poate luni, până vom avea un nou tub.” Mâhnit, voi să se întoarcă, dar Dr. Frank îl reţinu de umăr.

„N-avea nicio grije, Zacharias! Am un plan determinat Nădăjduesc ca peste câteva săptămâni să pot pune în mişcare un nou tub, dar sunt de pe acum încredinţat că ne-am ajuns scopul.”

„Atunci, deocamdată nu mai am nimic de făcut aci”, spuse bătrânul şi rostind aceste cuvinte dădu cu ochii de Jochen, care aştepta în prag.

„De ce mai stai aici, omule? Te credeam de mult în grădină.”

Jochen îşi adună tot curajul. Acum, când nu mai vedea niciun pericol, îi veniră în minte iar cu o persistenţă îndoită, grijile sale de albine.

„Ah, domnule Zacharias, din cauza albinelor”, începu el cu băgare de seamă, „a roit un stup…”

„Şi tu, prostule, ai lăsat rodul să sboare aiurea?” îl întrerupse Zacharias supărat.

„Nu, domnule Zacharias, nu e aşa”, încercă Jochen să se apere. „L-am prins în ladă, dar…”. Şi Jochen Dannejwaid începu să-i povestească din fir în păr, ceeace

păţise cu blestematul. Roiu şi că venise pentru a-i cere ajutor...

Bătrânul râse de el şi făcu câteva reflecţii nu prea lăudabile, relativ la priceperea lui în arta apiculturii.

„Ar fi curios, Jochen, să nu putem băga roiul în stup", sfârşi el vorba. „Am timp, vom merge îndată."

Plecară împreună înapoi pe câmp şi ajunseră repede la poarta grădinii. Jochen deschise şi o luă înainte. Zacharias rămase pe loc la gard, privind cu atenţie câteva bucăţele de stofă dintr-un postav gros, care atârnau de sârma ghimpată. Se osteni chiar să tragă una afară şi s-o privească cu atenţie cu lupa. Apoi o împături într-o hârtie şi o băgă în buzunar.

„De s-ar afla cui aparţine haina, am fi cu un pas. Înainte," murmură el ca pentru sine.

Porni apoi peste pajişte spre locul unde era lada cu roiul prins.

„Aş vrea să ştiu, domnule Zacharias, de ce năzdrăvanele s-au aşezat tocmai aci pe pajiştea netedă? — întrebă Jochen Dannewald.

„Şi eu, fiul meu", răspunse Zacharias.

„Mă duc să aduc tot ce trebuie", spuse ajutorul. Zacharias îi făcu semn să stea pe loc.

„Nu, lasă fiul meu, voi aduce eu singur, tu poţi rămâne aci de pază", spuse el după ce se gândi îndelung; apoi se duse spre încăperea de lângă stupărie. Jochen se uită după el clătinând din cap. Doar ştia şi el destul de bine ce trebuia adus în acest caz; de ce-l lăsa bătrânul să stea şi cotrobăia singur?

Aşteptă cam mult, până ÎI văzu întorcându-se şi aducând cu totul alte unelte decât se aştepta Jochen, lucruri pe care încă nu le văzuse niciodată în toată practica lui de albinărit de până acum. Era, de exemplu,

un obiect de metal, care semăna cu o lampă. Sau îl puteai chiar asemăna cu colectorii de raze, germani. Mai departe, un tub prelungitor de metal, o bucată de furtun şi altele multe.

„Nimic de făcut, Jochen”, spuse Zacharias observându-i mirarea. „Trebuie să procedez altfel”. Apoi aprinse lampa. Ardea cu o flacără albastră şi răspândea un fum tare care te făcea să tuşeşti dacă te apropia! de ea. Puse adaosul de metal, un fel de cilindru mare, pe deasupra flăcării, aşează furtunul peste cilindru şi-l băgă în gaura lăzii. Se potrivea exact astfel că lada era ermetic închisă.

„Aşa, dragul meu Jochen, acum să aşteptăm puţin. Va dura o jumătate de oră.”

Spunând acestea, se aşează pe o bancă din apropiere şi invită pe Jochen să ia loc lângă el. Consecinţele procedeului său erau uşor de observat. Întâi era linişte în prinzătoare. Apoi se auzi un zbârnâit şi un bâzâit, de-ţi făcea impresia că roiul voia să spargă pereţii închisorii. După câtva timp, zgomotul se mai potoli şi însfârşit se făcu linişte absolută. Jochen nu mai putea să-şi stăpânească curiozitatea.

„Ce înseamnă asta, domnule Zacharias?” întrebă el. Bătrânul nu răspunse numaidecât, şi ceeace-i spuse însfârşit, nu-l lămuri deloc pe Jochen.

„Asta nu te interesează”, spuse el scurt; „un bun apicultor nu trebuie să cunoască toate acestea. Dar sunt excepţii...” Nu termină fraza şi trase iar cu urechea spre prinzătoare, din ale cărei crăpături ieşea un fum cenuşiu. Se sculă, se duse la lampă, o stinse şi scoase cilindrul şi furtunul.

„Aşa, acum ajută-mi să duc prinzătoarea la loc.” Aşezară amândoi, cu băgare de seamă, lada pe masă. Jochen murea de curiozitate şi rămase în picioare

aşteptând noi ordine, dar bătrânul îl goni aproape cu răutate.

„Nu mai ai nimic de făcut aci, du-te în casă şi vezi-ţi de treabă”

Amărât, Jochen o luă din loc şi auzi cum bătrânul încuie uşa de două ori după el.

Rămas singur, Zacharias deschise capacul dinapoi al lăzii. Nu mai era nicio vietate înăuntru. O masă puţin atrăgătoare de albine moarte, miere şi ceară topită. Începu să cureţe lada cu o lopăţică, şi după puţin timp zări obiectul pentru care-şi bătuse capul, înainte de a fi luat hotărârea să ucidă întregul roiu prin gaz de pucioasă. În mijlocul grămezii de albine moarte şi miere, sta ceva galben, tare ca paiul, îmbibat cu ceară.

O pălărie, pe care o purtase poate necunoscutul. Roiul se lăsase, din întâmplare, pe ea. În disperarea sa, intrusul şi-a smuls-o din cap, şi sărind apoi peste sârma ghimpată, şi-a agăţat haina. Astfel se zugrăvea tabloul în închipuirea bătrânului. Zacharias îşi mai putea imagina clar, după lunga sa experienţă de apicultor, cam cum trebuia să arate acel om. Înţepat şi umflat, de nerecunoscut. Dacă l-ar vedea acum, ar fi uşor de stabilit cu certitudine, că el e autorul.

Cine putea fi? Fără să vrea, gândurile bătrânului se agăţară de Mr. Turner. N-ar fi greu să constate cam unde se află acum. Se duse repede în casă, la telefon şi chemă pe birtaşul din bărăgan.

„Mister Tumer, Americanul? Da, desigur, domnule Zacharias! S-a aprovizionat la mine cu benzină, pentru un drum de două zile şi a plecat. Unde e dus, nu vă pot spune. Am auzit că intenţiona să plece spre Nord, pe bărăgan”.

„Mulţumesc, domnule Horn!” Necăjit, Zacharias puse receptorul la loc. Chiar dacă acest trimis al lui Headstone este amestecat în aventura cu albinele, după două zile se va putea constata cu greu. Şi cine ştie, dacă vulpoiul nu va rămâne mai mult timp acolo, până ce dispar şi ultimele urme? Singura dovadă rămânea pălăria din prinzătoarea cu pucioasă. Zacharias se întoarse la ea, destul de rău dispus.

Cu ajutorul lopăţelei şi al unui cleşte de lemn, din acelea care sunt mult întrebuinţate în apicultură la scoaterea şi aşezarea ramelor de faguri, trase afară din prinzătoare corpul delict şi-l ţinu timp îndelungat sub un. Robinet, lăsând să curgă apa. Astfel se spălară bine toate resturile de miere şi albine moarte. Dar ceeace rămase, nu prea bucură pe bătrân. Albinele din roiu trebuie să fi luat pălăria lui Mr. Turner drept o pradă de paie, căci altfel nu se explică zelul cu care au început imediat să formeze înăuntru şi pe din afară, faguri de ceară.

Chiar după spălarea radicală, panamaua uşoară, care în mod normal poate avea douăzeci de grame, cântărea acum mai bine de o jumătate de kilogram. Şi acest plus de greutate, era ceară curată, materie care se dizolvă cu greu în puţine substanţe chimice şi numai la căldură.

Johannes Zacharias recunoscu întreaga greutate a problemei. Se întoarse fuga în casă şi scotoci zadarnic în bibliotecă, consultând diferite opere de apicultură. Ceeace găsi, nu-i putea ajuta întru nimic şi nu-i spunea nimic nou. Niciunul dintre proiectele discutate cu Dr. Frank în ultimele luni nu-i făcuse atâtea greutăţi ca această problemă de batjocură: transformarea unei pălării vechi într-una nouă. Avea noroc Jochen că nu i se ivea în cale, căci dispoziţia bătrânului, în momentul de faţă, nu era deloc bună.

Dar o decizie trebuia luată şi, după mai multe ezitări, Zacharias se hotărî la cea mai practică, să fiarbă obiectul în apă. Împletitura de paie va fi mai puţin stricată de apă, decât de substanţele chimice. Dacă va ţine cu atenţie temperatura apei cam la şaptezeci de grade, ceara se va topi şi va pluti pe apă, iar ei ar putea s-o scoată. Se hotărî să procedeze după acest plan.

Peste puţin timp, un vas smălţuit destul de mare, sta plin cu apă pe o maşină de gaz. Zacharias controla cu un termometru temperatura apei şi împingea pălăria înăuntru. Scotea, fără osteneală, ceara liberată şi o punea în alt vas.

Luară astfel câtva timp şi bătrânul se miră de enorma cantitate de ceară ce ieşea prin acest procedeu. Pălăria se făcuse atât de uşoară, încât era greu s-o ţii în fundul vasului; Zacharias trebui să toarne de câteva ori altă apă, când, deodată, făcu o descoperire nu tocmai plăcută. Pielea dinăuntru suporta fierberea mai puţin decât paiul. Apa se colorase şi bucăţelele de piele se ridicară la suprafaţă.

„Proastă calitate! Ce fel de piele americană, ordinară, putredă!” mormăi el. „Trebuia să mă fi gândit înainte şi s-o fi scos! Acum nu mai e nimic de făcut! La suprafaţa apei se forma numai spumă. Apoi încetă şi aceasta. Bătrânul îşi împlinise scopul: pălăria se liberase şi de ultimele urme de ceară; dar ce aspect avea, când o scoase din vas! Din pricina fierberii îşi pierduse forma, însă Zacharias suferi cu calm această nouă lovitură. Şi iar începu să făurească planuri noi. Dacă ar lăsa să se usuce puţin plăsmuirea pocită şi apoi ar călca-o cu atenţie, şi-ar recăpăta poate vechea formă. În sfârşit, se va mai găsi vreo piele potrivită şi mai departe se va gândi el ce trebuie făcut.

Duse pălăria, jertfa regretabilă a atâtor lupte şi osteneli, înapoi în casă şi porunci lui Jochen, care sta în bucătărie, să iacă totul curat în cameră şi să pună la loc toate uneltele întrebuinţate. Se simţi apoi tare obosit.

Ziua aceea îi adusese destule necazuri: explozia tubului mare, apoi istoria cu Jochen şi tot ce urmase.. Puse pălăria să se usuce, apoi se culcă pe canapea şi aşteptă să doarmă.

Dar nu reuşi. Mereu se uita la rândurile de cărţi din bibliotecă. Ceva nu era la loc? Cartea cea mare engleză şi cea corespunzătoare franceză stăteau altfel ca de obicei? Mereu căuta o lămurire, fără s-o poată: găsi. Puţin înainte, intrase foarte enervat în bibliotecă, scosese tot felul de lucrări de apicultură şi nu le pusese probabil iar în acelaşi loc. Să-i fi scăpat din vedere schimbarea celor două opere? Gândindu-se la: aceste două posibilităţi, veni însfârşit somnul şi bătrânul adormi.

*

Mr. Turner făcea acelaşi lucru ca Zacharias. Drumul, cu un ochiu închis şi cu altul care se umfla mereu, n-a fost prea uşor. Mersese câteva ore fără întrerupere spre Nord, până ce ajunsese într-un oraş măricel. Dorinţa de odihnă şi destindere îi era mereu mai mare. Ca într-un vis, vedea înaintea ochilor o cameră nu prea luminoasă, răcoroasă, în care să se întindă cu plăcere şi să-şi poată îngriji rănile.

Un hotel mijlociu din piaţă, îl îndemnă să oprească, îşi duse maşina la garaj cu multă greutate şi intră în restaurant.

„Domnule! Ce înfăţişare aveţi?” îl întâmpină butaşul. „Aţi intrat în drum, în vreun roiu de albine? Da, da, pe

bărăgan este acum timpul roitului. Li s-a mai întâmplat la iei şi altor automobilişti”.

Mr. Turner aprobă părerea birtaşului, povesti că o ceată de albine i-ar fi sburat deodată pe deasupra capului şi apoi întrebă de o cameră. Obţinu una aproape aşa cum dorise: răcoroasă, nu prea luminoasă, plăcută. Se învoi repede cu birtaşul. „Trebuie să vă odihniţi, dragul meu domn, să vă culcaţi imediat şi să ţineţi mereu comprese reci. Aveţi ceva potrivit? Dacă nu, vă voi trimite de la farmacie”.

Turner numi acefalul de aluminiu din caseta sa.

„Păstraţi-l, mai bine”, spuse birtaşul. „Vă voi aduce altceva de la farmacie şi voi pune un lighean cu comprese lângă pat. Sunteţi înţepat îngrozitor, domnule. Făceţi-vă imediat comod. Vin eu sus, de îndată ce voi avea medicamentul de la farmacie”.

După câteva minute, Turner se întinse în pat şi în curând veni şi birtaşul şi-i aduse cele necesare.

„Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi de două ori. Vă voi trimite mâncarea sus. Ar fi însă mai bine, să nu mâncaţi nimic deocamdată. Principalul este să staţi liniştit şi să puneţi comprese reci”, repetă el prima povaţă. „Mâine, cel mai târziu poimâine, veţi arăta iar ca un om”.

Mr. Turner simţi cu plăcere compresele răcoritoare pe obraz şi în curând, ca şi bătrânul Zacharias, de la şaptezeci de kilometri depărtare, spre Sud, adormi adânc.

Într-o situaţie cu totul diferită, se afla Dr. Frank, întâmplarea de dimineaţă nu-l descurajase, ci dimpotrivă, îi înarmase cu o nouă energie şi dragoste de muncă. Mai întâi, trimise o lungă telegramă consilierului Bergmann. Apoi ce întoarse în sala mare şi privi încă

odată, acum nestingherit de nimeni, cu tot calmul, câmpul de luptă.

Părea destul de pustiu. Partea de jos, în lorjnă de piston, a uriaşului tub, era făcută ţăndări, sub influenţa unei mari greutăţi. Cu puţină osteneală, izbuti să dea de-o parte mai multe bucăţi de cuarţ, care străluceau numai şi nu erau acoperite de metal. Altele, mai mult sau mai puţin acoperite de metal, opuseră o rezistenţă de neînvins şi de-abia le mişcă cu ajutorul unei pârghii de oţel. Singurul lucru ce putea face, era să spargă în alte numeroase locuri cuarţul tubului distrus.

Privirea-i rămase aţintită asupra instrumentelor de distribuţie de pe perete. Toate indicatoarele se aflau, la zero. Îşi aminti însă exact cifrele atinse când se întâmplase catastrofa de dimineaţă care distrusese deodată tubul cel mare. În timpul experienţei, în tub era tensiunea enormă de treizeci şi cinci de milioane de volţi, iar indicatoarele curentului tremurau între zece şi cincizeci de miliamperi. A trebuit să pună în. Funcţiune ultimele maşini de rezervă, pentru a produce puterea electrică pe care o putea înghiţi tubul în. Acest caz.

Când deodată – Dr. Frank îşi amintea precis tăria curentului şi tensiunea lui şi se grăbi să şi le noteze – marea cantitate de metal a tubului se prefăcu în lichid şi spumă, reducându-se la o părticică din volumul dinainte.

Apoi se întâmplă nenorocirea. Tubul plesni, sfărâmându-se în bucăţi. Într-o clipă, vidul fu distrus şi arătătoarele curentului se urcară la o intensitate enormă în acelaşi moment. Din fericire, întrerupătoarele funcţionară în aceeaşi miime de secundă, oprind tensiunea uriaşă de treizeci şi cinci de milioane de volţi.

Nici nu-i venea să-şi imagineze catastrofa ce s-ar fi putut întâmpla în caz contrariu. Cel puţin un incendiu

uriaş, distrugerea întregii clădiri, iar el şi bătrânul Zacharias nu s-ar mai fi numărat printre cei vii.

Pe de o parte, Dr. Frank era mulţumit sufleteşte de descoperirea care părea a fi destinată să deschidă o cale nouă întregii ştiinţe a electrotehnicei, o invenţie care se putea compara numai cu aceea a dinamului sau a acumulatorului, o creaţie care, după părerea lui, era menită să deschidă o eră cu totul nouă în tehnica electricităţii.

Dar, pe de altă parte, îi era penibil gândul că încercarea care reuşise de dimineaţă va trebui repetată încă de nenumărate ori, înainte de a se stăpâni în întregime noua tehnică şi că se terminase totuşi cu o catastrofă. Câţi ani lucrase pe cale teoretică, calculase, făcuse încercări şi iar socoteli, până ce căpătă aliajul, acel amestec dozat exact, mărunt ca praful, care, sub acţiunea electronilor ce cad cu iuţeala luminii, urma să fie bătut, topit, ciocănit, până ce se obţine noua materie. Materia minunată care nu se găsea până acum pe pământ şi despre a cărei existenţă pe un astru întunecos, la depărtare de. Pământ de mulţi ani lumină, nu ştiau decât astrofizicienii...

Gândindu-se la viitor, Dr. Frank se îndreptă cu semeţie. Alături de numele celor mai mari cercetători, alături de fizicieni ca Helmholtz, Hertz, ca Lord Kelvin şi Ramsay. Curie şi alţii, va rămânea şi numele său nemuritor, atât cât vor trăi pe pământ oameni care cugetă.

Un sgomot în anticamera îl sustrase din gândurile sale. Să fi şi venit consilierul, în urma telegramei? Era aproape de neînchipuit, chiar dacă Bergmann ar îi luat imediat oel mai rapid avion. Ieşi prin anticameră şi portal. Un şofer trăsese la scară şi întreba de domnul

Zacharias. Omul nu păru mulţumit cu răspunsul, că nu se află acolo. Lămuri, că ar veni de la Düren, că ar fi călătorit toată noaptea şi ar vrea să încarce acum, pentru uzina metalurgică, un transport de fire de liţă pe roate de cablu.

Dr. Frank, care considera vizita neaşteptată ca o binevenită odihnă, îi spuse că se duce să se informeze şi intră în camera în care lucrase Zacharias până în ultimul moment, când îl chemase lângă tub pentru a-i arăta succesul, căruia îi urmă apoi imediat catastrofa. Se uită în cameră şi râmase înmărmurit. Bătrânul trebuie să fi lucrat în ultimele zile cu multă sârguinţă pentru a efectua toate acestea. Era gata pentru transport un întreg şir de roate, îndeajuns de multe pentru a umple autocamionul şi suplimentul său.

I se părea nepotrivit să lase pe şofer şi pe ajutorul său în cameră, pentru a scoate roatele. Până acum, era luat ca ajutor pentru astfel de lucruri, Jochen Dannewald. Dar unde să-l găseşti în grabă? Cine ar putea şti în ce loc se află acum? Dar în definitiv, nu erau multe de văzut. Tubul nu funcţiona, roaiele de cablu se aflau destul de departe de el.

Astfel că doctorul se decise să cheme pe şoferi înăuntru şi le dădu ordin să încarce sârma pregătită.

Lucrul se îndeplini repede. Într-un sfert de oră, totul era gata şi maşinile porniră pocnind şi pufăind. Dr. Frank mai stătu câtva timp în faţa casei, privind cerul albastru şi încălzindu-se la soarele de vară, După munca intensă din ultimele zile, îi făcu bine o astfel de destindere.

În timp ce privea, observă un punctuleţ alb, care se apropia repede pe cerul albastru şi în curând se arătă a fi un avion de mare viteză. Mirat, observă că ateriza pe

pajiştea întinsă de lângă clădire, apoi doctorul strânse cu putere mâna lui Bergmann. Telegrama nu-i dăduse pace consilierului. Se grăbise să vină cât mai curând, spre a vedea cu ochii lui proprii izbânda doctorului. Aceasta mai aşteptă să mai iasă şi altcineva din avion. În sfârşit, întrebă: „Cum se face, domnule consilier, de data aceasta fără domnul Livonius?”

Consilierul râse. „Câte odată trebuie să plec şi fără el. Are mult de lucru în uzină şi până la obţinerea brevetelor mai este câtva timp. Dar voiam să văd eu însumi succesul. Dacă ar fi numai jumătate din ceeace reiese din teoriile d-tale, atunci cred, domnule doctor, că va trebui să aşezăm pe alte baze concernul nostru – un surâs se ivi pe faţa consilierului, – în ceeace priveşte pe vechiul nostru prieten Headstone, cred că-l vor apuca toţi dracii când va auzi cel mai mic svon despre succesele noastre. Atunci „United Electric „va depinde de noi.”

Dr. Frank o luă înainte, iar consilierul îl urmă în camera cea mare. Rămase mut în faţa tabloului de prăpăd ce i se înfăţişa înaintea ochilor.

„Şi rezultatul,” întrebă el în sfârşit?

Dr. Frank îi arătă o bucăţică de metal cam de mărimea unei cutii de chibrituri, care se află jos pe ciment, între bucăţile de cuarţ ale tubului.

Bergmann se aplecă spre a ridica bucata, dar toate încercările-i fură zadarnice. Avea impresia că era înşurubată cumva în pământ. Dr. Frak de abia-şi mai putea stăpâni râsul, văzând osteneala fără succes a lui Bergmann.

„Uitaţi greutatea specifică, stimate domnule consilier. Bucăţica aceasta cântăreşte mai mult de două mii de kilograme. O vom ridica cu macaraua.” Se îndreptă spre o macara făcută pentru montarea uriaşului tub şi o

manevră până deasupra bucăţii de metal, aşa încât putu însfârşit să apropie clama de ea. Apoi vorbi mai departe.

„Mă îndoiesc, domnule consilier, că aţi putea lua bucata aceasta mică în avion, chiar dacă aparatul ar fi în stare să suporte încă o greutate de două tone; nu cred totuşi să se afle vreun loc în avion care ar putea suferi această greutate concentrată într-un singur punct, fără a-şi pierde echilibrul.” Vorbind, doctorul se aplecă şi împinse ghiarele clamei deasupra metalului.

„Să sperăm că rezistă clama”, spuse el punând lanţul macaralei în mişcare. Bergmann observă cum dinţii cleştelui scârţâiau pe metalul nou şi cum lanţul se întindea tare sub mânuirea doctorului. Privea hipnotizat bucata de metal, pricina acestor sforţări, cum se ridica încet de tot de la pământ, milimetru cu milimetru şi se înălţa încetişor în sus.

Consilierul Bergmann era un bun cunoscător, care putea să aprecieze rezistenţa unei macarale diferenţiale de felul celei întrebuinţate aci. Nelinişţit, se apropie şi apucă el însuşi de lanţ, pentru a-şi da seama de forţele necesare pentru a mişca şi a ridica milimetru cu milimetru această bucăţică de metal ridicol de mică.

„Atenţiune, domnule consilier!” Strigând aceste cuvinte, Dr. Frank apucă pe Bergmann de umăr şi-l trase de o parte, tocmai în momentul potrivit, căci dinţii cleştelui alunecaseră şi bucata de metal căzu la pământ de la o înălţime de un metru. Dacă o cutie de chibrituri obicinuită cade de la această înălţime, este în general un lucru fără importanţă. Dar întâmplarea capătă o altă înfăţişare când o astfel de bucăţică are o greutate aproape de neimaginat, de peste două tone. Metalul căzu cu zgomot pe pardoseala de beton. Ca un glonte intră pe

jumătate în el, formând în toate părţile crăpături colţurate.

Dr. Frank îngălbenise. „Am avut noroc, domnule consilier”, articula el deabia respirând. „Avem de atace cu o materie neobişnuită. Acum cred că înţelegeţi cum numai greutatea acestei mase a putut sparge tubul, de îndată ce se concentrase în câteva locuri, în timpul transformării”.

Consilierul îşi căpătă iar graiul cu încetul. „E minunat, Dr. Frank, minunat! Izbânda d-tale este deasupra tuturor aşteptărilor!” spuse el apucând mâna doctorului. „Văd şi eu că nici nu poate fi vorba să iau în avion metalul de faţă. Vom avea nevoe de autocamioane grele, pentru a-l aduce la uzină. Dar ce vom face apoi cu el?”

„E numai o posibilitate”, răspunse Dr. Frank, după o scurtă gândire. „Trebuie să încercaţi prin încălzire a-l întinde la laminor în plăci cât se poate de subţiri. Cred că nu e cu putinţă o prelucrare cu alte unelte, lie ele chiar din cel mai bun oţel. Dar dacă izbutim să-l întindem în părticele de o zecime de milimetru, atunci am câştigat partida. Întrece de zece mii de ori toate materiile izolatoare cunoscute. Vom putea atunci fabrica şi condensatori, de care nici nu visează lumea de azi. Trimiteţi cât de repede posibil mijloace de transport potrivite şi începeţi imediat încercarea de prelucrare. Restul depinde de reuşita d-tale. Eu voi construi aci între timp un nou tub, mai rezistent, pentru noua încercare”.

„Bine, domnule doctor, voi da ordine cât se poate de repede”. Consilierul se uită întrebător împrejur. „Dar spune-mi doctore, unde este bătrânul nostru Zacharias? Mi-a scris că, din anumite cauze, va fi oaspetele d-tale timp de paisprezece zile, pentru a se face oarecum nevăzut”.

Dr. Frank surâse. „La ce ajută cele mai bune intenţii, când e timpul roitului pe bărăgan! A fost aci până la prânz. Apoi omul care-i îngrijeşte în acest timp de gospodărie, i-a adus vestea că trebuie prins un roiu şi atunci bătrânul n-a mai putut rezista. Fără nicio precauţiune, a dat fuga cu Jochen acasă. Sunt convins că-l mai găseşti şi acum acolo”.

Consilierul se uită la ceas. „În definitiv, aş avea timp destul”, spuse el. „Aeroplanul poate aştepta o oră. Aş vrea să văd ce face bătrânul meu Johannes. La revedere, domnule doctor!. Se va pregăti totul, după dorinţa d-tale”.

Peste câteva minute, ajunse în faţa bine cunoscutei porţi şi apăsă pe butonul soneriei. Jochen Dannewald apăru şi-şi manifesta bucuria sinceră faţă de vizitator.

Consilierul voia să ştie unde se află domnul Zacharias.

Jochen răspunse cu importanţă:

„Domnul Zacharias doarme, a prins azi la prânz un roiu. Era îngrozitor, domnule consilier. Eu singur n-aş fi izbutit”.

„Dar unde este?” întrebă consilierul nerăbdător.

„înăuntru, domnule consilier, pe şez – pe şezlong”. Bravul Jochen se ostenise zadarnic de nenumărate ori să exprime cuvântul străin. De data aceasta, reuşi numai în parte şi Bergmann se amuză în tăcere.

„Vrednici sunteţi”, spuse el glumind. „Dormiţi când e cel mai frumos soare pe cer! Poţi rămâne aci, voi căuta singur pe stăpânul tău”.

Găsi pe prietenul Zacharias în bibliotecă, după cum îl anunţase Jochen, dormind profund. Bergmann ar fi lăsat deoparte orice glumă, dacă ar fi ştiut câte nopţi jertfise Zacharias, în timpul din urmă, la fabricarea sârmei de susţinere pentru Americani. Dar aşa, îşi dădu frâu liber

dispoziţiei, se apropie de bătrân şi-l trezi cam greu, mişcându-l.

„Ce este...? Tu aici, Franz? Ce s-a întâmplat?” spuse în sfârşit Zacharias somnoros.

„Voiam să te întreb”, răspunse consilierul: „Voi dormiţi ziua-n amiaza mare şi Americanii aşteaptă cablul?”.

Între timp, Zacharias se trezi de-a binelea. „Cablurile sunt gata, Franz. Poate pleca la Düren ultimul transport...”. Vorbind bătrânul se aşează şi în sfârşit Franz Bergmann găsi ocazia să-i strângă mâna.

„Sunt gata, prietene – dar îţi spun sincer, c-a fost muncă, nu glumă. Dacă nu era mare nevoie de mine, n-aş fi făcut-o de dragul nostru”.

„Dar aveai pe doctorul, el nu putea?” Se vedea după faţa bătrânului că-l supărase întrebarea. „Doctorul avea ceva mai bun de făcut”, răspunse el aspru. „Trebuiau terminaţi colectorii şi s-au şi terminat... ce, te miri? N-am fost leneşi. Şi cea de a treia mare problemă pare a fi rezolvată. Cred că ai fost pe acolo. Ai văzut rezultatul?”

Consilierul aprobă. „L-am văzut, Johannes, şi dacă nu mă înşel, suntem în faţa unei epoci a tehnicii cu totul nouă. „Spunând acestea, privi mai atent pe bătrân şi observă cu părere de rău că acele zile de muncă intensă lăsaseră urme adânci. Voi să-i spună câteva cuvinte relativ la aceasta, când Zacharias continuă:

„încă puţin, şi aş fi pierdut şi un roiu cu această ocazie. Dar l-am salvat în ultimul moment, slavă Domnului. Am avut mare noroc”.

„Ce importanţă are, dragă Johannes, alături de atâtea lucruri de seamă care ne preocupă, un roiu de albine în plus sau în minus!. Ai, zău, destule”.

„Judeci fals, Franz Roiul mă interesează în mod deosebit şi sunt convins că în curând te va interesa şi pe tine”.

„Scuză-mă, dragă Johannes, dar aci nu ne potrivim. Preferinţa ta pentru agricultură şi creşterea animalelor depăşeşte uneori orizontul meu. Ce-ar putea să mă intereseze, pe lumea aceasta, tocmai unul din roiurile tale?”

„Roiul nu, dar ce era în el, dragă. Ia priveşte dincolo!. Ce crezi că e?”

Consilierul întoarse capul în direcţia indicată. Deasupra sobei atârna cuva galben, diform. Se apropie, luă obiectul în mână şi-l învârti şi pe o parte şi pe alta.

„Ei, ce crezi, Franz?”

„Habar n-am, dragă Johannes. Ceva ce nu se poate defini; la pipăit pare a fi o împletitură de paie. Nu pot ghici; spune-mi, deci, ce reprezintă”.

„O pălărie, o pălărie foarte fină de panama. Ai fi putut constata asta, de la prima privire”.

Consilierul făcut un gest de nedumerire, învârtind bucata în mâini, încoace şi încolo.

„Dragă Johannes, spuse el după câtva timp, trebuia să-i pui o etichetă, ca la obiectele de la muzeu”.

„Ei”, continuă nerăbdător Zacharias, „doar poate vedea orice om cu minte, că e o pălărie de panama. Rămâne numai întrebarea, dacă aparţine prietenului Turner”.

„Turner? Cum ai dedus că această corabie sfărâmată ar putea aparţine lui Turner?”

„Bazat pe o mie de motive întemeiate, dragă Franz. Am bănuiala îndreptăţită că a fost la mine în vizită nepoftit, în timp ce Jochen avea treabă în sat. Presupun mai departe că roiul, care tocmai ieşise, şi-a ales această

pălăriei ca punct de odihnă. Cred că, Americanul înţepat după toate regalele artei cu această ocazie, şi-a smuls-o disperat şi a aruncat-o pe jos”.

Consilierul Bergmann ascultă cu mare atenţie afirmaţiile prietenului său, dând din când în când din cap.

„Multe presupuneri, Johannes, multe afirmaţii – dar unde sunt dovezile?” întrebă el îndoielnic.

Johannes Zacharias scoase portofelul şi-i arătă o bucăţică de stofă.

„Iată proba, că omul şi-a luat picioarele la spinare şi a fugit”, lămuri el pe Bergmann. „N-a mai avut nici putere şi nici timp să descuie poarta şi a sărit, simplu, peste gard. Am găsit aceste bucăţele mai târziu în sârma ghimpată pe care am reînnoit-o de curând. Cum vezi, şi-a făcut datoria, pedepsind pe musafirul nepoftit, fie el Tumer sau altul. Care a fost vizitatorul... vezi, Franz, trebuie să ştim cui aparţine pălăria căci, fără îndoială, aparţine vizitatorului”.

„Dar nu te va interesat unde era Mister Turner în acel timp?”

„Ba da, Franz. Am chemat la telefon pe cârciumar, înainte de a mă culca şi am primit răspuns, că Americanul telefonase de undeva, cu puţin înainte, comunicând că are intenţia să facă o excursie de mai multe zile cu automobilul”.

Zacharias continuă râzând: „îmi închipui că nu-i convine să se arate a doua zi, dacă albinele mele l-au pocit aşa cum nădăjduesc”.

„Trebuie să-ţi spun, Johannes, cu cât îmi povesteşti mai mult, cu atât mi se pare mai verosimil. Aşa dar, să ne dăm toată osteneala, să dovedim că Mr. Turner a fost

până acum posesorul acestui obiect – hai să-i spunem, cri acestei pălării. Şi ce ai de gând să faci?”

„Voiam să reflectez, după ce mi-aş fi făcut somnul. Principalul este ca pălăria să-şi recapete forma dinainte. Cred că voi izbuti cu o maşină de călcat”.

Consilierul îl privi mirat – adresându-i încet aceste cuvinte: „Johannes Johannes, prietene, mi se pare că încetul cu încetul ai devenit un adevărat ţăran! Altădată, la şedinţele noastre de la Berlin, n-ai fi făcut astfel de propuneri”.

„Poftim, procedează tu mai bine!” răspunse Zacharias, fără să se mai supere de reproşul prietenului său.

„Voi da pălăria la cel mai bun specialist de la Berlin. Va fi supusă la toate operaţiunile tehnice moderne. Pusă în aburi... în presă... sau, ştiu eu, ce mijloace mai sunt Dar un lucru ştiu, că tu cu procedeul tău primitiv n-ai fi făcut decât s-o strici mai rău. Voi pleca imediat înapoi la Berlin. Vrei să-mi împachetezi această diformitate, ca să nu mă fac de râs faţă de pilotul meu? Voi proceda foarte rapid şi nădăjduiesc să ţi-o trimit înapoi în patru-cinci zile”.

Nu fără oarecare, împotrivire tăcută, se despărţi Zacharias de prada sa, dar trebui însfârşit să admită că prietenul său avea dreptate. Un scurt rămas bun, şi consilierul plecă spre avion.

Ducea cu el, în locul unei mostre din noua materie curioasă a doctorului Frank, o plăsmuire diformă pe care nici acum nu-i venea s-a numească „pălărie”.

*

A doua zi, pe seară, Turner nu mai avea răbdare să stea în patul de suferinţă. Umflăturile dăduseră atât de mult înapoi, mulţumită compreselor reci permanente, încât îşi recăpătase înfăţişarea omenească, cu toate că

mai lipsea mult ca să arate ca înainte. După o cină copioasă, se decise să plece chiar în acea noapte. Avea intenţia să se ducă încă odată la Düren, pentru a se informa, la faţa locului, de starea lucrurilor. Avea în subconştient trista presimţire că-l aşteptau iar la cârciuma din bărăgan câteva scrisori sau telegrame neplăcute, din partea lui Headstone. Nădăjduia să le ţină piept printr-un bun raport de la Düren, şi această perspectivă îi întări hotărârea.

Dimineaţa, trecând podul din Kôln, decise să se întărească mai întâi, printr-o gustare. Luă loc la an restaurant de pe cheiul Rinului şi constată că se simte mai bine după călătoria din timpul nopţii. Mâncând, răsfoi cu interes ziarele de dimineaţă şi se opri uimit la un anunţ care făcea reclamă de pălării bărbăteşti de toate formele şi calităţile. Până acum, nici nu-şi dăduse seama că-şi pierduse pălăria. Da... îşi amintea de-a binelea. O aruncase în timpul aventurii cu roiul de albine. Poate că insectele muşcătoare o mâncaseră în întregime – Mr. Turner nu ştia nimic, nu cunoştea ştiinţa albinăritului.

Totuşi, un lucru era probabil sau chiar sigur: că pălăria va cădea în mâinile proprietarului acelui roiu blestemat. Al doilea, trebuia în orice caz să-şi cumpere o pălărie; şi al treilea, era de dorit ca cea nouă să semene cât mai mult cu cea veche, pentru a împiedeca vreo bănuială supărătoare.

În timp ce termina pe îndelete gustarea, Turner se mai gândi şi în sfârşit se hotărî. Îşi copie adresa din anunţ, se interesă de drumul până acolo şi află că era în apropiere. De aceea, lăsă maşina şi plecă pe jos, spre centrul oraşului.

La prima stradă laterală, trebui să sară în lături, pentru a se feri de un autocamion. Privirea-i căzu uimită pe transport. Erau roate de cablu, înfăşurate cu aceeaşi liţă strălucitoare ca argintul din care, după cum ştia sigur de mult se împletea la Düren sârmă pentru „United Electric”, Observă şi semnul maşinii care trecea în goană. Era acela al Renaniei. După direcţie, se putea deduce că venea dinspre Est.

Turner cumpăni un moment dacă nu era mai bine să-şi părăsească planul dinainte şi să urmărească imediat autocamionul. Dar se răzgândi. Până la Düren erau patruzeci de kilometri. Dacă şoferii poposeau în drum, îi va ajunge el în orice caz, cu maşina lui iute şi mică. Dacă nu, atunci nu mai era nimic de făcut. Turner se lăsă la voia întâmplării şi-şi continuă drumul spre centrul oraşului.

Găsi curând prăvălia şi-şi exprimă dorinţa. În faţa lui se înălţară repede, teancuri întregi de pălării; dar Mister Turner nu era prea încântat de ce i se arăta. Cele mai bune erau imitaţii, din cele ce se fabricau în întreprinderile elveţiene. Mr. Tumer dădu la o parte modelele, cu un gest de refuz şi explică mai precis. O pălărie de panama veritabilă, lămuri el cu energie, cu care ocazie se învederă mai mult ca de obicei accentul său american. „O panama veritabilă you know gentlemen”, îşi încheie el lămurirea, după oare vânzătorii, o greşi înainta îi trataseră cu destulă politeţe, se purtau ca şi cum ar fi avut de a face cu fiul lui Vanderbilt sau al lui Ford. Încercară chiar să-i vorbească englezeşte, ceeace însă nu primi. Apoi îi fură aduse câteva pălării pe care vânzătorii le ţineau ca pe nişte obiecte preţioase, pe care le-ar fi scos din tezaur.

„Panama veritabil, Six”, spuse primul vânzător aproape pe şoptite, de emoţie.

„Cea mai scumpă, pe care o avem mai de mult în depozitul nostru”, spuse al doilea cu un respect profund, adresat în parte lui Mr. Turner, în parte pălăriilor. Americanul nu se lăsă convins nici de unui, nici de celălalt. Apucă una şi după ce o pipăi, se convinse că avea de a face cu o marfă bună, dar că nu egala pălăria cea veche, jertfa albinelor lui Zacharias.

Începu să probeze puţin cam indispus şi găsi repede una care-i venea minunat. Aceasta-i schimbă dispoziţia. II bucură mai mult însă ştampila aceleiaşi firme americane, de la care-şi cumpărase vechea pălărie. Liniştit, scoase un pachet de bancnote, plăti preţul cerut, salută şi deşi din prăvălie.

În timp ce vânzătorii şuşoteau între ei despre Americanul, pe cât de vădit de bogat pe atât de posomorit, Turner ajunse pe drumul de pe malul Rinului. Peste câteva minute, plecă cu maşina spre Düren.

Avea interesul să nu accelereze mersul, fiind stăpânit de o singură dorinţă: şoferii autocamioanelor să staţioneze în timpul călătoriei pentru a lua masa cum se cade.

După vreo douăzeci şi cinci de kilometri, Mr. Turner crezu că găsise ceeace căuta. În faţa unei cârciumi din sat, staţiona un autocamion. Americanul recunoscu din depărtare că era încărcat cu roate de cablu, dar, privind mai de aproape, avu o dezamăgire. Roatele nu erau înfăşurate cu liţă din aceea de care căuta el, ci cu sârmă groasă. Nu mai avea deci rost să poposească aci.

Să sperăm că voi avea noroc mai târziu, încercă el să se consoleze; pe drumul ce duce la Düren, sunt încă multe cârciumi pe şosea. Părerea lui Mr. Turner era

justă, fără îndoială, dar îi scăpa un singur lucru din vedere: în uzinele metalurgice se aflau şi cantine bine amenajate de care se puteau folosi furnizorii şi tocmai de acest lucru voiau să profite şoferii pe care-i urmărea Turner. Ei călătoriseră toată noaptea, pentru a ajunge în timpul prânzului la Düren, unde puteau căpăta o masă ieftină şi totuşi bună.

Tumer păgubi astfel din două puncte de vedere. Nu pierdu numai pe şoferi ci, ajuns tocmai la ora mesei, trebui să aştepte mult până ce reuşi să vorbească cu conducătorii uzinei.

În sfârşit, se află în faţa directorului Kämpf, dar cuvintele acestuia erau puţin îmbucurătoare pentru el.

„Vreau să vă vorbesc deschis”, începu discuţia directorul general. „Nu mai ştiu drept cine să vă iau.”

Tumer se făcu roşu. „Nu vă înţeleg, d-le director”, răspunse el nesigur.

„Atunci am să mă explic. Sunteţi împuternicitul lui Mister Headstone sau un...”. Înghiţi cuvântul „şarlatan” care-i venea pe buze.

„Bine înţeles că sunt împuternicitul lui, domnule director Kämpf.”

Turner scoase un act ştampilat şi-l puse în faţa lui Kämpf. Era un act luat de la un notar american care-i da între altele dreptul şi împuternicirea să încheie cumpărăturile şi vânzările pentru „United Electric” în Europa.

Directorul general îl ceti şi-l înapoie interlocutorului său.

„Da, într-adevăr Mister Turner. Îmi retrag cuvintele; nu înţeleg însă purtarea lui Headstone”. Băgă mâna într-un dulap şi scoase un teanc de scrisori.

Turner recunoscu de la prima vedere trăsăturile caracteristice ale scrisului lui Headstone.

Printre scrisori, se aflau şi cablograme, a căror apariţie numai ajungea să-i strice dispoziţia. Kâmpf le citi una după alta şi ascultând, agentul îşi făcu despre Headstone aceeaşi părere ca directorul.

Ceeace cuprindea textul acelor scrisori s-ar. Putea traduce exact prin cuvintele franceze: ordre, contreordre, dézordine. La început, Headstone consimţise prima cumpărare de material a lui Turner şi dispusese imediat printr-o bancă din Europa, plata unei sume mai mari. După câteva zile urmă o scrisoare cu numeroase obiecţiuni asupra preţului convenit. Apoi, o telegramă pentru a înceta imediat fabricarea. După câteva ore urmă alta: să se reînceapă lucrul şi continuă astfel încă de câteva ori, într-un fel şi-n altul.

Turner putea pricepe această corespondenţă tot atât de puţin ca şi directorul, căci niciunul nu cunoştea diferitele incidente ce avuseseră loc, în acest timp, la Aluminium Corporation în Buffalo, şi care erau pe punctul de a duce pe Headstone până la nebunie.

De-abia venise vestea îmbucurătoarei că noua metodă de tratare electrică a mărit rezistenţa sârmei într-un mod neaşteptat. Apoi, câteva ore mai târziu, vestea unei mari pagube, spulberarea tuturor viselor. Adesea, sârmele erau mai proaste după prelucrarea electrică, decât înainte. Totul depindea de o anumită tensiune a curentului din tub şi de tehnica specială pe care Dr. Frank o dezvoltare muncind ani de-a rândul în laboratorul său. Dar se vede că cei din Buffalo nu cunoşteau toate acestea. Ei mai dibuiau încă în întunerec. Se realizau mici succese, după care urmau pa gube, iar corespondenţa lui Headstone cu uzina din

Düren era, ca să zicem aşa, barometrul care marca această stare de lucruri.

Kämpf închise dosarul. „Ce spuneţi de asta, Mister Turner?” întrebă el.

Acesta dădu din cap. „Habar n-am, domnule director. Dar mă bucur că din toate reiese că Mr. Headstone a aprobat în cele din urmă toate angajamentele ce am luat faţă de d-voastră.”

„Da, aşa reiese mai ales din cablograma primită acum trei zile. Dar cine ne poate garanta că nu-şi va schimba părerea, mâine sau poate încă azi?”

Turner dădu din cap, disperat. „E absolut imposibil să închei afaceri în acest fel!” izbucni el. „Dar îmi permit să vă întreb, ce aţi întreprins în urma acestei corespondenţe?”

Directorul râse. „N-am luat în seamă toate aceste nimicuri şi am fabricat cei şaptezeci de kilometri comandaţi de d-voastră. Ultimul rest de câţiva kilometri este încă în maşină şi va fi gata până mâine. Am oprit însă restul de trei kilometri de cablu, deşi e plătit de „United Electric". Dacă Mr. Headstone rămâne până mâine la părerea de azi, va primi o înştiinţare din partea noastră, că s-a executat comanda şi cablul întreg va fi expediat contra plata sumei stabilite, încă în aceeaşi zi pe adresa „United Electric „. Dacă însă îşi schimbă părerea încă odată, toate plăţile făcute până acum se consideră anulate şi cu aceasta, afacerea e terminată pentru noi.”

„Da, domnule director, dar ce veţi face cu cei şaptezeci şi trei de kilometri de cablu special, care va fi greu de plasat în altă parte?”

Directorul râse iar. „N-aveţi nicio grije de asta, d-le Turner”, spuse el continuând să râdă. „Avem mai mulţi

cumpărători decât credeţi. Dacă Mister Headstone renunţă s-o ia, peste câteva zile marfa va avea altă destinaţie. Vă fac o propunere”, urmă el după ce se gândi puţin. „Cred că e foarte nimerit să vă convingeţi la uzină, că într-adevăr cablul e aproape gata. Cu această ocazie, îl puteţi încerca cu ajutorul maşinii de lungime de rupere şi apoi telegrafiaţi imediat d-lui Headstone că trebuie să se decidă neîntârziat să ia cablul, căci în caz contrar vom dispune în alt mod de el.”

Turner nu putea primi o propunere mai convenabilă ca aceasta. Ea îi da prilejul dorit, de a trimite lui Headstone o telegramă importantă şi în acelaşi timp de a scoate în evidenţă capacitatea şi necesitatea persoanei sale. Dacă în aceste zile de grea cumpănă, i-o fi telegrafiat lucruri neplăcute, tot el, Turner va ieşi cu faţa curată, dacă afacerea reuşea acum.

Primi deci propunerea directorului cu plăcere. Urmă o scurtă plimbare prin uzină, cu ocazia căreia Turner se mărgini la câteva încercări de lungimi de rupere, care-l convinseră pe deplin de calitatea mărfii ce trebuia să primească. Trimise apoi o cablogramă cu conţinut bogat lui Headstone, la conceperea căreia nu făcu economie de cuvinte, spre a-şi pune în valoare serviciile. O expedie pe la trei şi jumătate, după ora Europei centrale. Aşa dar Headstone o va primi cam pe la nouă şi jumătate, după ora americană. Deci va avea răspunsul în cel mult două ore.

Tumer se hotărî să rămână în noaptea aceea la Düren, mai ales că menţionase să-i trimeată răspuns neîntârziat Părăsi uzina mai bine dispus de cum venise, pentru ca după munca depusă să-şi caute un loc bun de odihnă.

Nu era potrivit să spună sau să scrie ceea ce Mr. Headstone gândea despre electricienii şi chimiştii de la

„Aluminium Corporation”, în urma ultimei sale călătorii la Buffalo. Îşi da seama că va trebui să mai treacă ani, până ce Corporaţia va ajunge să realizeze ceva asemănător cu sârmele germane şi-şi formula părerea, poate cam aspră, că avea de a face cu nişte idioţi.

În această dispoziţie, trimisese un şir întreg de telegrame lui Turner, care nu era de găsit în ultimele patruzeci şi opt de ore, din motive cunoscute; şi ultima, telegramă către uzină, care cu puţin înainte fu arătată agentului său.

Când primi telegrama lui Tumer de la Düren, i se luă o piatră de pe inimă.

Numai de formă, avu. O scurtă convorbire cu directorul Brooker şi apoi două telegrame, redactate în dublu, trecură oceanul; una către uzina metalurgică, cealaltă lui Turner la adresa indicată de el.

Acesta era tocmai la masă, când apăru directorul Kämpf, pe neaşteptate şi-i puse pe masă o telegramă.

„Vedeţi, Mister Turner”, strigă directorul bine dispus, „de astădată am izbutit. Puţin imbold ajută întotdeauna. Iată confirmarea comenzii cu două semnături şi dispoziţia bancară. Totul e în ordine. Mâine dimineaţă, trimitem marfa. De data asta, vizita ce ne-aţi făcut a fost de folos.”

Vorbind, directorul se aşează la masa lui Turner şi comandă un aperitiv. Agentul citi foaia de câteva ori înainte de a o înapoia.

„Sunt cam surprins că eu n-am primit nicio veste. Dar să sperăm că totul e în ordine.”

Directorul râse. „Uitaţi, domnule Tumer, că uzina noastră are legătură directă cu serviciul poştal principal. Prin aceasta, noi căpătăm telegramele cu un sfert de oră mai devreme. De aceea am venit imediat, să vă aduc

vestea îmbucurătoare. Dacă Mr. Headstone v-a, scris în acelaşi timp, telegrama va sosi, cred, peste câteva minute”.,

De-abia terminase fraza, când intră poştaşul în cameră.

„lat-o!” spuse directorul Kămpf, şi Tumer o şi deschise. Din fericire, nu se adeveri teama că ar conţine vreun pasaj supărător. Era de fapt o repetare a celor spuse în telegrama sosită înainte. De astă dată, Headstone părea mulţumit de agentul său. Tumer începu să mănânce cu poftă, în timp ce directorul Kămpf se înapoie la uzină.

6

Domnii Fosdick şi Cowper aveau iar de lucru. Ba, aveau chiar peste puterile lor, după cum se exprimase odată Colwper.

Într-adevăr, le da mult de lucru terenul mlăştinos, pe care Headstone şi Brooker îl cumpăraseră de câteva luni, pentru instalarea noului post american AE.

Ce repede se schimbase totul aci! Un sistem de canale ducea apa, care până acum curgea în multe locuri la suprafaţă, printr-o scurgere spre lacuri.

A fost o muncă grea, executată de echipe de oameni angajaţi din toate Statele Unite, sub comanda maeştrilor specialişti, cărora nu le lipsea revolverul nici ziua nici noaptea. Nu purtau armele pentru a demonstra unele obiceiuri sălbatece, ci din cauza şerpilor cu clopoţei, oare apar aproape ia fiecare pas în acest ţinut şi devin periculoşi, dacă din nebăgare de seamă sunt călcaţi. Cu toate acestea, nu s-au putut înlătura câteva incidente, până ce a început să funcţioneze sistemul de canale, scurgând apa spre lacuri.

Însă primele care pieriră, fură broaştele, pentru care mlaştinile de până acum erau un adevărat paradis. Curând, plecară şi şerpii cu clopoţei, deoarece broaştele

le constituiau hrana. Şi ei dispărură spre Nord, astfel că se putea lucra mai uşor pe terenul uscat.

Era totuşi încă destul de greu, căci acum intrară în funcţiune maşinile de beton. Trebuiau să se instaleze în şanţuri blocuri uriaşe pentru sârmele de susţinere; şi când se termină cu aceasta, se începu clădirea noului post, care era de asemenea făcută din beton, însă mult mai mare decât cea veche, care fusese distrusă de Tornado.

Urmară trei zile de repaos, pe care Fosdick şi Cowper le folosiră pentru odihnă. Apoi sosiră noile maşini. Amândoi rămaseră încremeniţi, deşi se cam aşteptau la astfel de dimensiuni. Postul vechi producea cel mult nouă sute de kilowaţi. Cel nou va da şase mii patru sute, dacă se ancorează plasa la opt kilometri înălţime, cu ajutorul sârmei cumpărate din Germania şi afară de aceasta dacă se montează cu colectorii de raze germani.

Mai trecu încă o săptămână şi jumătate, în care oamenii de zi şi de noapte lucrau cu schimbul.

Maşinile fură instalate în clădirea nouă, tablourile de distribuţie montate, totul fu pus la punct. Astfel că iar no realizase o parte a planului de lucru. Venea la rând ultima, care lui Mr. Cowper îi era prea puţin plăcută, din cauze uşor de priceput.

Era vorba de părţile tăiate din vechea reţea, care trebuiau întinse pe teren şi ataşate iar una de alta. Până acum, au fost dispensaţi de vizita lui Headstone. Numai o singură dată, la începutul lucrărilor, venise să inspecteze şi voind să împingă cu umbrela ceva greu de definit ce se mişca în faţa lui pe jos, auzi deodată o pocnitură de. Armă. Speriat, Headstone se uită în jur şi văzu un minier care era lângă el cu revolverul fumegând. Înainte de a spune sau a-l întreba ceva, omul arătă pe pajişte, unde

se afla spirala ce-l interesase pe Headstone şi care în luptă cu moartea se întinsese; era un şarpe de aproape un metru lungime.

Palid şi mut, Headstone părăsise locul şi plecase neîntârziat. Încercarea era prea tare, chiar pentru nervii lui! Dar între timp aflase că au scăpat de plaga şerpilor şi tocmai acum, când se începea lucrul la reţea, apăru iar. Mister Cowper căuta, pe cât îi era posibil, să fugă din calea lui; trebui, totuşi, să îndure câteva observaţii usturătoare asupra zborului său involuntar şi pe deasupra şi întrebarea, dacă n-are de gând să mai facă o plimbare suplimentară pe socoteala lui „United Electric”.

Cowper răspunse: „Niciodată, Mister Headstone! A fost destul de rău prima oară, dar acum la opt mii de metri înălţime...” Se cutremură, cuprins de frică şi se plecă iar asupra lucrului.

Headstone plecă mai departe. Era în firea lui, să spună astfel de răutăţi inferiorilor săi şi cu cât observa că izbuteşte, cu atât îi părea mai bine. Condus de Fosdick, vizită încăperile postului, instalaţiile maşinilor şi privi cu scepticism noii colectori de raze, neputându-şi stăpâni observaţia că poate Germanii au progresat între timp şi că ei rămân iar în urmă.

„Mi se pare c-am auzit că dispunem actualmente în Germania de un serviciu excelent...” îşi permise să adauge Fosdick.

Headstone îl întrerupse brusc: „Cine ţi-a spus aceasta, este cel mai mare mincinos al secolului, Mr. Fosdick. Serviciul nostru de informaţii din Germania este mai prejos de orice critică. Mi-e teamă că vom mai avea de furcă, dacă nu Izbutim să schimbăm lucrurile.” Bagă de seamă, ca aci cel puţin să fie totul în ordine, pentru ca

postul să funcţioneze în curând. Ştii, Mr. Fosdick, ce importanţă are pentru slujbă şi pentru viitorul d-tale."

Cu aceasta, Headstone şi-a împrăştiat toată otrava şi-a plecat. Cowper îşi făcu de trei ori semnul crucii, când văzu automobilul dispărând în depărtare.

„Mulţumesc lui Dumnezeu, că a plecat!” spuse el respirând uşurat. Apoi, amândoi cercetară lucrările ce mai erau de făcut până la punerea în funcţiune a postului şi găsiră că mai aveau extrem de multe. Nici Fosdick, nici Cowper nu aveau timp de odihnă. Acum, ca şi mai înainte, lucrau şaisprezece ore pe zi. Şi vor mai trece multe zile, sau chiar săptămâni, până ce postul va fi în stare să lucreze. Era vorba ca întâi să pună şaizeci de colectori în reţea, apoi trebuia să se monteze conductele de combustibil la toţi aceşti colectori şi mai departe, să le conducă de-a lungul unei sârme de susţinere până în partea de jos, pentru ca flacăra colectorilor să se alimenteze de acolo. La sfârşit, se vor ocupa cu ridicarea uriaşei reţele până la înălţimea de opt kilometri, cu ajutorul baloanelor.

D muncă grea, covârşitoare! Dar dacă Fosdick şi Cowper ar fi aflat de cele ce se petreceau, cam în acelaşi timp, pe bărăganul din Nordul Germaniei, s-ar fi aşezat amândoi în iarba îmbelşugată de pe terenul postului şi n-ar mai fi pus mâna pe nimic; căci în curând puterea pe care o atingeau ei, va fi cu mult întrecută acolo!

Dar nu aflaseră nimic. Ei ştiau numai că Mister Headstone se interesa mereu de la New York de post şi cerea, cel puţin la trei zile odată, un raport amănunţit asupra mersului lucrărilor; astfel că munceau netulburaţi, cu toate că Mr. Cowper îşi exprimase de multe ori părerea că şi negrii din Sud, oare lucrează la

plantaţiile bumbacului, o duc mai bine ca inginerii de la „United Electric”.

*

Tot cam astfel gândea şi Mr. Turner, care după o lipsă de mai multe zile, apăru totuşi la cârciuma din bărăgan, unde găsi alături de alte scrisori şi câteva telegrame de la Headstone. Evident, afacerea cu sârma se încheiase chiar cu lauda agentului. Insă cererile formulate de Headstone, în felul său obicinuit, lipsit de. Consideraţie, erau acum mai impetuoase. Cerea informaţiuni, amănunţite asupra hoinarului din bărăgan. Voia să ştie ce mai e nou la postul german şi telegrama mai cuprindea încă o veste, pe care Turner o considera ca o nedreptate faţă de persoana sa. Headstone părea a nu mai voi să încredinţeze rezolvarea acestor probleme lui Turner singur, anunţându-i sosirea unui profesor american, Voucher, care se va prezenta în curând la han.

Supărat, Turner rupse telegrama şi voia s-o azvârle pe fereastră, dar în ultimul moment îşi dădu seama şi arse bucăţelele de hârtie. Se plimba enervat prin cameră, de la un capăt la altul, gândindu-se la noua situaţie... profesorul Voucher... Habar n-avea ce fel de om era acela pe care Headstone i-l trimitea pe cap; dar îşi da seama că funcţiunea sa se micşorase.

De-abia se întinse pe scaunul lung, când cineva bătu la uşă. Să fie indezirabilul profesor?

„Come ini” strigă el supărat. Uşa se deschise, dar în cadrul ei nu apăru niciun profesor american, ci băiatul pe care Tumer îl cunoştea prea bine, ajutorul "birtaşului.

„Vi s-a adus aceasta, Mr. Turner”, spuse el, punând pe masă un pachet alb, umflat...

„Adus...? Pentru mine...? De la cine...?”

Nu primi niciun răspuns. Tânărul ieşise, trântind uşa după el, iar scârţâiturile scării dovedeau îndeajuns că da fuga jos. Curios, Turner se sculă de pe scaunul de odihnă şi se apropie de masă. Văzu pachetul alb ca zăpada, ce nu purta semnul vreunei firme. II apucă, îl ridică şi când simţi greutatea-i mică, îi veni în minte un gând negru. Cu mâinile tremurânde, ÎI desfăcu. Apăru, strălucitoare, împletitura fină a unei pălării de panama. Mişcând între degete materia uşoară, Turner luă o deciziune.

Nu trebuie, în niciun caz, ca aceasta să fie vechea lui pălărie, chiar de ar fi de zece mii de ori. Dar în definitiv, era? Sub acţiunea tratamentului cam grosolan ce i-l administrase Zacharias, paiul pierduse mult din fineţe şi toată arta pălărierului berlinez, căruia Bergmann i-o încredinţase, nu putuse îndrepta aceste stricăciuni.

Părea încă o pălărie destul de bună, dar de sigur nu mai bună decât cealaltă pe care şi-o cumpărase din Kôln. Se uită la pielea dinăuntru.

„Dacă vrei să faci pe deşteptul, mai rău te prosteşti”, râse el, apăsând pe buton. Peste puţin timp intră însuşi birtaşul.

„Ce doriţi, Mr. Turner?”

„Doresc să ştiu, domnule Horn, ce e cu acest pachet! Mi s-a trimis o pălărie străină.”

Klas Horn ezită un moment, înainte de a răspunde.

„O pălărie străină, Mr. Turner? Este cu siguranţă pălăria d-voastră de panama. Am văzut-o doar de atâtea ori.”

Mr. Tumer se duse la dulap, scoase pălăria cea nouă şi o întinse sub nasul birtaşului uluit.

„Aceasta e pălăria mea, domnule Horn”, îl lămuri el energic. „Uite pielea dinăuntru, cu firma americană, de la care am cumpărat-o...“

Cu un gest elegant şi-o puse pe cap şi continuă: „De cealaltă nu-mi pasă. Dracu ştie a cui o fi! la-o, te rog, n-am nevoe de ea aci!”

Vrând-nevrând, birtaşul trebui să se retragă cu al doilea exemplar. Părăsi camera, mormăind câteva scuze. Turner se uită după el râzând, până ce uşa se închise. Apoi deodată deveni serios.

Afurisită comedie! Ce noroc pe el că-şi cumpărase din timp încă una! Cu toate acestea, situaţia era încă destul de critică. Acela care-i trimisese pălăria, desigur că-l bănuia. Cine poate îi? Reflectând, se opri la Zacharias. Dar e plecat în călătorie... sau terminase între timp cu moştenirea şi se întorsese?

Atacul e cea mai bună apărare! Adevărul acestui vechi proverb se dovedise de multe ori în cariera lui Turner; se decise să-l ia şi acum ca exemplu. Planul era simplu: să-şi pună pălăria cea nouă şi să meargă să întâlnească, curajos şi îndrăzneţ, pe bătrân, apoi... ce va urma nu ştia deocamdată. Se va decide el când vor fi faţă în faţă. Cu această hotărâre, părăsi camera, îndreptându-se spre sat. Nădăjduia că şi acum bătrânul îi va ieşi în cale, dar dorinţa nu i se realiza.

Zacharias se afla în acest timp la Dr. Frank, care-i citea raportul lui Bergmann, asupra primelor experienţe cu noua materie grea, raport sosit cu poşta de dimineaţă.

La fiecare fraza citită de doctor, bătrânul era mai mulţumit. Tot ceeace Dr. Frank formulase ca probabil şi posibil, se îndeplinise mai presus de orice nădejde şi aşteptare.

Noua materie, a cărei conexiune moleculară era mai mare decât a tuturor celor cunoscute, nu se putea prelucra cu niciun fel de unelte.

Nu se putea găuri sau sparge, dar se putea la nevoe întinde cu cilindrul în foi subţiri şi tocmai aceasta dorea Dr. Frank. În laboratoarele concernului Bergmann, se proceda la întinderea ei în plăci subţiri ca foiţa; aceste straturi fine aveau o putere de izolare mai mare decât a tuturor materiilor cunoscute. Se reuşise, mai departe, a se stampa această tablă de o sutime de milimetru şi a o uni prin falţuri.

Zacharias nu-şi mai putea reţine admiraţia. „Minunat, doctore, strigă el mulţumit, bătând în masă”. De asta avem nevoe. Cu ea vom face condensatorii care ne vor apăra uzina-AE de orice fulger. Va fi o minune Numai de i-am avea odată!"

„Stai, stai, dragă Zacharias, nu te grăbi! Bergmann scrie mai departe că ne-a trimis prin poştă, în acelaşi timp şi prima mostră de condensator. Mă mir că n-a sosit.”

„O fi fost puţin prea greu pentru un poştaş de o constituţie obicinuită”, spuse Zacharias râzând. Poate că l-au predat la poştă vreunui vehicul, care are drum pe aci. Nu m-aş mira să-l fi încărcat iar în căruţa lăptarului. El e de obicei toporul de oase."

Dr. Frank se uită la ceas. „Vorbeşti de căruţa de la fermă, Zacharias? Trebuie să treacă acum.”

Amândoi se îndreptară spre fereastră şi priviră pe drum.

„Exact, doctore, presupunerea s-a adeverit! Uite căruţa venind, dar nu pare că bătrâna Lisa ar avea ceva peste măsură de greu de tras.”

„Un pachet pentru d-nul doctor”, spuse căruţaşul oprind, „dar e greu al dracului.” Arătă o ladă de lemn nu prea mare. „Singur n-o pot ridica, va trebui să-mi ajutaţi.” Dr. Frank apucă cu putere, Zacharias ajută şi el

puţin şi toţi trei izbutiră să aducă lada până la masă. Zacharias băgă mâna în buzunar şi căruţaşul pleca mulţumind de mai multe ori; nu căpătase încă niciodată un bacşiş aşa de gras de la bătrân.

De-abia plecase omul, şi amândoi se interesară de ladă. Scoaseră capacul repede şi zăriră talaşi. Mereu talaşi şi iar talaşi. După ce dădură deoparte tot acest material de umplutură, apăru un carton mic, de mărimea unei cutii de chibrituri. Apucară de el spre a-l scoate din ladă, dar osteneala le fu zadarnică. Mereu le aluneca din mâini, din cauza greutăţii lui... până ce Dr. Frank aduse un instrument cu care îl apuca şi-l scoase în sfârşit afară. Înlătură repede învelişul de carton. Iar găsi talaşi, apoi foiţă şi în sfârşit apăru un bloc micuţ, cam cât o brichetă, de culoare închisă, având strălucire metalică.

Pe una din feţe, era mâzgălit ceva cu lac alb. La numai: „microfarad, curent treizeci de milioane de volţi.”

Dr. Frank îşi rezemă fruntea între mâini şi se uită timp îndelungat la micul aparat. Numai înfăţişarea şi o uşoară mişcare a capului trădau cât de intens gândeşte. „Ştii ce înseamnă asta, Zacharias?” întrerupse el în sfârşit tăcerea.

„Ce însemnează, doctore?” răspunse Zacharias cu un ton triumfător. „înseamnă că putem prinde orice fulger care poate strica postului nostru, ca într-o cursă de şoareci. Suntem în posesia ultimei minuni ce ne trebuie pentru postul AE. Stăpânim fulgerul, ca altădată Jupiter, regele zeilor.” Apucă micul condensator. „II avem în mână şi dispunem de el după voie.”

Dr. Frank se bucură în tăcere, observând osteneala zadarnică a lui Zacharias de a mişca condensatorul, care cu tot volumul lui mic, cântărea vreo sută de kilograme. „Renunţă, Zacharias”, spuse el surâzând. „Prezicerile

par a se potrivi, dar pumnul nu-ţi este atât de puternic ca al lui Zeus, nu e în stare să agite fulgerul ca bătrânul rege al zeilor.”

„Totuşi, am dreptate!” se apără Zacharias.

„Nici nu contest”, îl întrerupse doctorul, „dar întrebarea mea de adineauri se referea la altceva. Vream să te întreb ce înseamnă că în acest nou condensator este concentrată o cantitate de electricitate de treizeci de culombi într-un mic spaţiu de câţiva centimetri cubi. Îţi voi spune eu”, continuă el, văzând nedumerirea bătrânului. „înseamnă ceva enorm, ceva ce n-a mai fost niciodată. Se vor realiza fenomene electrice, ce nu s-au putut observa niciodată până acum, fenomene pe care le vor studia savanţii încă multe decenii. Sunt curios să văd primele încercări cu acest aparat. Dacă îndeplineşte ceea ce promite, atunci tehnica noastră se află la punctul de trecere dintre două epoci.”

„Cred, doctore”, spuse bătrânul Zacharias, „dar...” – un surâs trecu pe obrazul Lui brăzdat – „tare aş vrea să ştiu ce ar spune amicul Headstone de acest lucru”.

„Va veni ziua, dragul meu Zacharias, când va şti, când va trebui să ştie, spre a căpăta licenţa pentru „United Electric „. Dar până atunci, mai e mult. De ajungem însă aşa departe, d-ta vei fi acela care va împărtăşi cunoştinţele, lui sau agentului Turner. D-ta ai oarecare experienţă în acest domeniu, d-le Zacharias.”

Bătrânul îi dădu mâna. „Ne-am înţeles, doctore; *n-aş vrea* în niciun caz să pierd această plăcere!”

Se sculă şi se îndreptă spre ieşire, urmat de doctor; voia tocmai să-şi ia rămas bun, când sosi băiatul de la birt. Se opri în faţa scării şi dădu lui Zacharias un pachet alb.

„Ce e asta, Hinrich?” întrebă Zacharias.

„Domnule, Americanul care locuieşte la noi spune că n-ar fi pălăria lui, i-a arătat-o d-lui Horn pe a lui cu ştampila americană, şi asta nu-l interesează. V-am adus-o deci înapoi.” înainte de a băga de seamă, Zacharias se trezi cu pachetul, iar băiatul plecase înapoi la birtul din bărăgan.

„Te-ai ars, dragă Zacharias!” râse doctorul, care fusese martor la toată scena. „Nu trebuie să-l crezi pe Tumer prea prost. De astă dată, a ieşit din încurcătură, dar”, – doctorul deveni serios, „bănuiala nu e înlăturată şi un lucru e stabilit. În casa aceasta agentul nu trebuie să intre niciodată. La prima încercare, va păţi ceva mai grav decât aventura cu albinele. Şi acum” – doctorul continuă dispus, „te felicit pentru frumoasa-ţi pălărie, dragă Zacharias! Poart-o sănătos, dar n-o pune pe timpul roitului! Ştii că ar putea să-ţi meargă prost!”

Bătrânul îşi luă ziua bună de la doctor, puţin cam amărât. Acesta-l petrecu cu privirea o bucată de drum, de-abia stăpânindu-şi râsul, văzând pe Zacharias cum merge ţinând pachetul.

*

Amărât, Turner se întoarse la cârciuma din bărăgan, după ce cutreierase zadarnic satul şi toate împrejurimile. Tocmai se gândea, dacă ar fi bine să rişte să întrebe încă odată de Zacharias, când birtaşul îl întâmpină cu o altă veste.

„Domnule Turner, v-a sosit un compatriot, un Mister Votsch, sau aşa ceva. N-am reţinut bine numele. Vorbeşte puţin germana; am înţeles numai că e un bun cunoscut al d-voastră şi vrea să vă aştepte.”

Blestematul profesor, pe care mi-l trimite Headstone pe cap! gândi Turner.

„Bănuiesc că e prietenul meu, profesorul Voucher”, răspunse birtaşului, ascunzându-şi supărarea. „Unde e?”

„În camera d-voastră, Mister Turner”, răspunse Klas Hom. Turner se necăji pe birtaş, pentru că poftise cu de la sine putere pe un oarecare străin în camera sa. El spuse tare: „Bine; mă voi duce sus.”

Urcă inevitabila scară scârţâitoare, deschise uşa şi văzu în faţa sa un om necunoscut.

„Domnul profesor Voucher, bănuiesc?” Celălalt se sculă de pe scaun şi-i strânse mâna cu putere.

„Exact, Mister Tumer. Sunt profesorul Voucher şi viu din ordinul lui Mister Headstone. Vă aduc o scrisoare de recomandaţie, într-o oarecare măsură...” în mână, surâzând, plicul închis lui Turner.

Între timp, agentul avu ocazia să privească pe nepoftitul trimis al lui Headstone. Un obraz tipic de profesor american. O pereche de ochelari tari, părul cărunt, obrazul ras, altceva nimic deosebit.

„Vă rog, staţi jos, domnule profesor I” spuse el invitându-l cu un gest şi deschizând scrisoarea lui Headstone. Citi răvaşul voluminos şi se posomori. Iar vechea litanie: ordine pe care Headstone le mai repetase şi încă nu erau îndeplinite. La sfârşit, cornificarea îndeosebi neplăcută lui Turner, că de la această dată trebuia să lucreze împreună cu profesorul, după directivele acestuia.

Lăsă scrisoarea şi se adresă lui Voucher: „Cunoaşteţi conţinutul?”

„Desigur, Mister Turner. Mister Headstone mi-a făcut totul cunoscut.”

„Şi ce părere aveţi de această afacere?”

„Cred că e foarte simplă”, spuse profesorul. „întâi, voi vizita uzina AE şi apoi...”

Turner izbucni în râs.

„Să vizitaţi uzina, profesorule? În ce mod? La prima încercare de a pătrunde, veţi fi prins şi în cazul cel mai bun expulzat ca străin indezirabil, sau de nu —”, Turner făcu o pauză, pentru a întări impresia cuvintelor sale – „vi se va întâmpla ceva mai grav.”

Profesorul Voucher surâse. „Cred că vedeţi lucrurile prea în negru, Mr. Tumer. Voi da cărţile pe faţă, mă voi prezenta şi legitima colaborator al revistei „Electric Engineer".

O, înger neştiutor! se gândi Tumer. Te vor da afară politicos, dar sigur. Continuă tare: „Mă tem, domnule profesor, că nu vă veţi ajunge scopul pe această cale. Mister Headstone cere lucruri imposibile. În ultimele luni, am întâmpinat destule greutăţi.”

„Al doilea”, continuă Voucher neclintit, „trebuie cercetată personalitatea cam misterioasă a acelui hoinar din bărăgan. Mister Headstone era foarte contrariat, că încă n-aţi aflat-o.”

„Vorbiţi de Mr. Zacharias, d-le profesor? Din păcate e plecat într-o călătorie de mai multe zile. După cum am auzit, la Berlin, pentru o chestiune de moştenire, altfel poate aş fi putut informa pe Mr. Headstone despre el.”

„Hm, asta-i supărător. Mister Turner. Ştiţi când se va întoarce?”

Turner dădu din umeri. „Foarte nesigur, d-le profesor. Nici nu pot întreba direct, – aş putea da de bănuit.”

Profesorul îl aprobă: „Aveţi dreptate, Mister Tumer. Nu trebuie să deşteptăm bănuiala, în niciun caz. Va trebui să aşteptăm până ce se întoarce.”

Tumer nu rosti ceeace gândea! Dacă ai şti câte bănuieli sunt aci, în ce situaţie critică ne aflăm, n-ai mai vorbi aşa; se gândi să-i arate imediat primejdioasele contacte de la ferestre, dar se hotărî să le lase de o parte deocamdată.

„În al treilea rând”, continuă Voucher, „trebuie să fie, pe aci prin apropiere, o clădire noua. Ştiţi, o casă nouă de tot. Mister Headstone are motive să bănuiască că acolo se lucrează în taina noutăţile pentru uzina AE.”

Tumer îşi trecu mâna pe frunte, gânditor. „O casă nouă, d-le profesor? Nu ştiu nimic. Locuinţele din împrejurimi sunt mai toate vechi de o sută de ani. De data aceasta, a fost rău informat Mr. Headstone...” Reflectă un moment înainte de a continua. „Construcţii noi sunt numai uzina AE şi – dacă vreţi s-o numiţi casă – transformatorul electric. E o clădire masivă de beton, în care intră circuitul de înaltă tensiune şi iese cel de tensiune mijlocie. Transformatorul se află afară din sat, pe câmpul liber. L-am văzut odată din depărtare. Nu se poate bănui că e altceva acolo decât un transformator obicinuit – iar nu vreo şandrama de invenţii, cum poate presupune Mr. Headstone. Mă pricep şi eu puţin la astfel

de lucruri, d-le profesor. Circuitul care merge înăuntru şi afară, nu-ţi lasă nicio îndoială asupra rostului acestui edificiu.”

„Aceasta e o părere, Mister Tumer”, replică profesorul. „Vreau să mă conving. Voi inspecta clădirea de aproape îşi dacă e posibil, şi dinăuntru. Rapoartele pe care Mr. Headstone le-a căpătat dintr-o a treia sursă sunt atât de precise, încât consider aceasta ca necesar.”

Tumer dădu din cap. „În ceea ce mă priveşte, fă cum crezi, d-le profesor. Dar bagă de seamă; am aflat întâmplător că circuitul de înaltă tensiune vine în transformator cu trei sute şaptezeci de mii de volţi. Astfel de tensiune, nu e prea sănătoasă.”

„Ştiu, Mister Tumer, nu-mi e necunoscut. Totuşi, trebuie să limpezesc situaţia. Voi folosi noaptea ce vine pentru aceasta. În definitiv, nimeni nu-mi poate interzice să fac o plimbare nocturnă pe bărăgan...”

Tumer socoti necesar să arate profesorului contactele de la fereastra sa. „Nu ştiu ce cameră ţi se va da”, continuă el, „dar nu m-aş mira dacă şi acolo se vor găsi aceleaşi instalaţii chibzuite.”

„Foarte primitiv, Mister Turner, dar primejdios”, spuse Voucher, când fu încunoştiinţat de măsurile luate. „Well, Mister Tumer, voi cere o cameră lângă a d-tale şi voi dispărea la noapte pentru câtva timp.”

Seara, Tumer şi profesoral Voucher cinară împreună la birt. Conform înţelegerii, discutară numai despre lucruri fără importanţă, căci nu era imposibil, după cum Voucher se convinsese, câteva luni în urmă, cu, hoinarul din bărăgan, ca vreunul, dintre clienţi să ştie engleza.

Pe la orele, zece se urcară în cameră, făcând scara să scârţâie mai tare şi râzând de acest lucru. Ajunşi sus, Voucher veni imediat în camera lui Tumer. Prin mijloace

pe care Tumer le cunoştea, întrerupse legătura cu firele de la fereastră, iar scara din valiza agentului fu agăţată.

„Când te vei întoarce, să fleuri de trei ori”, spuse Turner, după ce descrise încă odată drumul la transformator. Apoi Voucher coborî repede şi abil. Când ajunse jos, Turner trase scara înapoi şi închise fereastra.

Îngrijorat, se aşează în fotoliul vechi şi începu să se gândească. Profesorul e un biet începător. Habar n-are ce periculos e aci. Nu voi putea închide ochii, până nu-l voi vedea înapoi. Căzu pe gânduri şi-şi imaginã tot felul de primejdii ce i s-ar putea întâmpla.

Între timp, profesorul Voucher mergea spre ţintă, pe drumul indicat. Unde nu era suficientă descrierea lui Turner, se ajuta de busola de buzunar cu scara luminată şi în curând zări în depărtare la lumina slabă a lunii, conturul nedesluşit al transformatorului. Se apropie cu băgare de seamă şi trebui să dea dreptate lui Turner. Liniile curentului de înalta tensiune, care mergeau înăuntru şi alte fire care ieşeau îi dădeau aparenţa unui transformator. Nici mărimea construcţiei nu dezminţea acest lucru.

Înconjură casa de câteva ori, fără să poată lua o hotărâre, şi ajunse iar la intrare. Stătu mult în faţa ei, chibzuind. Poarta aceasta, era singurul lucru ce nu-i plăcea, ce nu i se părea lucru normal. Profesorul Vouchei văzuse în viaţa sa multe transformatoare şi ştia că aveau porţi grele de fier pe care se afla semnul internaţional, un fulger roşu şi cuvintele „Atenţiune! Curent de înaltă tensiune! Pericol de moarte!” Aci lipseau toate acestea. În schimb, era o poartă mare de lemn cu o clanţă simplă.

Profesorul ezită încă. Nu mai era dispus să intre; pe de altă parte, se temea să se întoarcă fără niciun rezultat.

Astfel că se hotărî, se îndreptă spre poartă şi apăsă pe clanţă.

Trebui să apese cu amândouă mâinile pentru a izbuti s-o tragă în jos şi această rezistenţă îşi avea scopul ei. Când profesorul Voucher urni clanţa, puse în legătură firele electrice ale unei baterii de condensatori încărcată cu curent de înaltă tensiune, ce se afla în casă. Într-o clipă se uni curentul condensatorilor, dând un curent de peste o sută de milioane de volţi. Profesorul nu mai avu timp să se mai gândească la ceva, căci în acelaşi moment i se părea că luase foc. Un fulger uriaş se ridică deasupra clădirii şi în aceeaşi clipă urmă un tunet asurzitor. Fie din cauza fulgerului, fie din a tunetului zgomotos, fie din cauza presiunii aerului – profesorul Voucher fu aruncat înlături la vreo douăzeci de metri şi rămase în nesimţire.

Turner, cu toate că era îngrijorat, aţipise puţin, când deodată fu trezit de un tunet năprasnic. Speriat, dădu fuga la fereastră şi privi. Se aştepta să vadă un cer întunecos de furtună, dar se înşelase. Nu era niciun nouraş pe cer, satul dormea în pace sub lumina slabă a lunii. Clătinând din cap, se întoarse iar la scaun, dar acum somnul îi pierise. Avea presimţirea neagră că fulgerul din cer senin, – după tăria tunetului, deduse că era în apropiere – avea oarecare legătură cu întreprinderea periculoasă a lui Voucher.

Profesorul Voucher n-a mai avut timp să-şi dea seama ce se întâmplase. Acel fulger atât de nebănuit şi atât de puternic nu căzuse din cer pe drugul de pe acoperişul clădirii. Dimpotrivă, ieşise de acolo în atmosferă, unde voia să se scurgă energia dezlănţuită.

Când îşi veni în fire, profesorul nu ştia cât timp trecuse. Încă ameţit, îşi scoase cu mâinile tremurânde

ceasul, dar văzu că nu mergea. Nu-i folosi nicio mişcare. Arătătorul secundelor sta pe loc. Voucher scoase busola de buzunar, dar şi aceasta mergea anapoda. Acul nu mai arăta nicio direcţie sigură.

Se ridică cu greu, se orientă după stele şi clătinându-se şi împleticindu-se, ajunse în sat şi apoi la cârciuma din bărăgan. Fluieratul stabilit dinainte îi veni pe buze jalnic şi slab, dar Tumer era treaz şi veghea. Imediat deschise fereastra şi lăsă în jos scara. Voucher însă nu era în stare să se urce singur. Tumer trebui să coboare şi să susţină pe cel încă jumătate ameţit.

Respiră uşurat când îl aduse în cameră, îl aşează pe pat şi închise iar fereastra. Apoi se întoarse la el.

„Apă! Dă-mi apă, Turner!” gemu profesorul. Bău toată apa cu lăcomie şi-şi mai reveni puţin. Turner încercă să-l întrebe câte ceva, dar căpătă un răspuns bâlbâit, de vorbe fără legătură. Luă iar paharul, îl umplu cu cognac şi-l sili pe Voucher să-l bea. Alcoolul tare îşi. Făcu efectul. De-abia acum pacientul îşi reveni de-a binelea în simţire.

„Ei, ce s-a întâmplat, d-le profesor?” îl întrebă iar Tumer.

„îngrozitor răspunse celălalt gemând încet. Pe frunte sudoarea-i apăru ca perle luminoase, în timp ce continuă: „înfiorător! Nu e un transformator – e casa necuratului!" izbucni enervat, încercând să-şi învingă slăbiciunea şi să se ridice.

Turner îl reţinu, silindu-l să stea liniştit. „Casa necuratului, spuneai Voucher? Eu cred totuşi că e un simplu transformator.”

Voucher râse înăbuşit. „Transformator – casa satanei, casa cu stafii, care aruncă fulger la cer, când îi mişti clanţa l” O surescitare crescândă luă locul slăbiciunii de

mai înainte. „Headstone are dreptate de o mie de ori!” strigă el. „Acesta e locul unde-şi fac Nemţii invenţiile – invenţii de care noi în America nici nu visăm – ştiu ei să se păzească”, scrâşni din dinţi, „câinii blestemaţi! Fulger şi tunet aruncă asupra aceluia care încearcă să le afle tainele...!”

Respiră adânc şi se culca iar. Slăbiciunea îl cuprinse din nou. Turner sta tăcut la căpătâiul lui. De-abia după câteva momente îl întrebă:

„Ce ai de gând să faci, d-le profesor?”

Voucher răspunse istovit: „Voi scrie lui Headstone că e imposibil să-i îndeplinesc însărcinarea.”

„Mi-e teamă că lui Mister Headstone n-o să-i fie prea plăcut răspunsul”, spuse Turner.

„Plăcut sau neplăcut”, replică Voucher, „îi voi scrie că bănuiala-i era justă, că în acea casă de beton e locul unde lucrează inventatorii germani, că s-au apărat cu mijloace supraomeneşti şi că în orice încercare de a intra şi a spiona este o adevărată nebunie.”

Tumer se sculă, scoase din farmacia portativă un medicament calmant şi întăritor şi-l dădu lui Voucher.

Il lua în braţe ca pe un copil, îl duse în camera sa şi-l culcă în pat. Aşteptă cu răbdare, până ce profesorul aţipi. Apoi se întoarse încetişor în camera sa. Dar era încă prea surescitat ca să se poată gândi la odihnă; Se aruncă iar în vechiul fotoliu, unde-şi petrecuse aproape jumătate din noapte, reluându-şi firul gândurilor.

Ele erau de două feluri. Pe de o parte, îi părea rău de profesor; căci era sigur că scăpase de la moarte ca prin urechile acului. Pe de altă parte, îi părea oarecum bine. Headstone îl trimisese drept concurent şi într-o oarecare măsură superior şi chiar din prima zi a avut de suferit acest mare insucces. Începu să-şi facă în gând bilanţul

faptelor sale. Ce îndeplinise el de luni de zile pe tărâmul periculos al funcţiei lui I Aflase înălţimea reţelei germane, apoi secretul sârmei de susţinere şi obţinuse, în condiţiuni destul de grele, un colector de raze. Erau realizări de o importanţă de netăgăduit...

Adversarul, noua forţă – Turner surâse – a căzut în cursă, din prima Zi, pentru că nu cunoştea situaţia. Era convins că de el, Turner, Headstone va fi mulţumit. Un singur lucru îl neliniştea: dacă nu cumva nepriceperea lui Voucher înrăutăţise într-atât situaţia, încât amândoi să fie nevoiţi să părăsească Germania.

Când se hotărî să se odihnească în sfârşit, pe fereastră se vedea strălucind aurora dimineţii.

Atât Dr. Frank, cât şi Zacharias dormeau adânc, dar tunetul care urmă acelui fulger artificial, ar fi fost în stare să deştepte şi morţii. Amândoi se sculară şi se îmbrăcară în grabă.

„A fost cineva la poarta”, spuse doctorul, când Zacharias apăru în prag.,

„La aceasta m-am gândit şi eu”, râse bătrânul. „Să fi fost amicul Turner, acela, care...”

„Ar trebui să constatăm”, spuse Dr. Frank. „Nu cred să se fi întâmplat ceva grav, dar un leşin nu e imposibil. Vino cu mine, Zacharias. Cunoşti personal pe American. Ne vom convinge de cele ce s-au întâmplat.”

Străbătând împreună camerele, doctorul scoase din circuit siguranţele fulgerului. Bătrânul deschise poarta fără niciun pericol şi ieşi afară. Luna lumina îndeajuns, pentru a recunoaşte împrejurimile. Johannes Zacharias nu trebui să caute mult pentru a găsi la oarecare distanţă un corp omenesc întins pe iarbă. Se apropie fără sgomot. Privind corpul mai bine, rămase înmărmurit. Nu era amicul Tumer, ci altcineva care nu-i era necunoscut.

Se aplecă cu băgare de seamă, apropiind urechea de gura celui ce zăcea şi constată că respira. Apoi se întoarse încet spre casă.

„Ei, cine este?” îl întâmpină Dr. Frank.

„Nicio primejdie, doctore. Numai un leşin. Nu e Turner; dar – să fie oare cu putinţă? — este profesorul american de la „Electric Engineer..."

„Faţă de care te-a cam luat gura pe dinainte, dragă Zacharias! Nu-i aşa?” îl întrerupse doctorul, ameninţându-l în glumă cu degetul. Bătrânului nu-i prea conveneau cele amintite, şi căută să întoarcă întâmplarea în favoarea sa.

„Cine ştie la ce a folosit atunci, doctore! Astăzi, ştiu cel puţin cu cine avem a face. Cunoaştem pe noul agent pe care Headstone l-a trimis în Germania; îl voi încunoştinţa de grabă şi pe consilierul Bergmann”

„Bine, dragă Zacharias, dar cred că nici n-ar fi nevoie. Presupun că noului agent i-a fost deajuns prima lecţie, şi se va întoarce repede în America.”

Înapoindu-se amândoi încet, doctorul puse iar în circuit condensatorii fulgerului.

„Pentru orice eventualitate”, spuse el râzând, „poate că mai are şi altul plăcere să ne viziteze. Hai să ne culcăm iar”

Cu mult mai devreme decât Turner şi profesorul Voucher, se culcară Dr. Frank şi bătrânul şi curând dormeau duşi.

7

Fosdick şi Cowper erau extenuaţi când, după o muncă încordată de încă două săptămâni, telegrafiară lui Headstone: „Reţeaua e gata pentru a fi montată.”

Răspunsul sosi cu întoarcerea curierului: „Aşteptaţi cu montarea, sosesc poimâine”. Fosdick aruncă telegrama colegului său.

„Ar face bine şeful să rămână acolo unde e. Va veni el însuşi poimâine... e chiar de prisos. Numai să ne deranjeze.” Cetind textul, şi Cowper făcu o mutră acră. Începu apoi să numere pe degete şi enunţă rezultatul.

„Patruzeci de ore, Fosdick, până la sosirea mult aşteptată a şefului. E singurul nostru noroc. Douăzeci şi patru de ore, nu primesc pe nimeni.”

„Dar ce ai de gând?” întrebă Cowper mirat.

„Să dorm sdravăn, Fosdick! În ultimele săptămâni, am dormit numai câteva ore pe noapte. Te sfătuiesc să faci la fel! Vom putea primi cu atât mai bine pe şef.”

Cowper îşi ţinu făgăduiala. Timp de douăzeci şi patru de ore nu-i văzu nimeni chipul. Fosdick însă n-avu astâmpăr. Se scula de dimineaţă şi alergă în toate părţile pentru a se convinge că totul, până la cel mai mic lucru, era în ordine.

Măreaţa reţea era iar în perfectă stare, echipată cu noii colectori de raze. Colo se aflau sârmele gigantice pe şapte enorme blocuri de beton şi pe fiecare vârtelniţă, opt kilometri de sârmă nouă. Deasupra lor planau şapte baloane neumflate, umplute numai în parte cu helium. Umplerea era socotită cu precizie. La apăsarea mică a aerului, de la înălţimea de opt kilometri, gazul se va extinde. Baloanele vor plana în atmosferă, pline şi rotunde.

Fosdick controlă toate amănuntele. Puse conductele de combustibil în funcţiune, pentru a le încerca. Aprinse colectorii şi nu fu mulţumit decât când totul fu pus la punct.

Apoi veni şi ziua cea mare. Automobilul care aduse pe Headstone şi pe directorul Brooker trebui să oprească departe de clădirea postului, în apropierea unuia dintre baloane, pentru a nu da peste reţea. Fosdick şi Cowper stăteau gata să-i primească. Contrariu obiceiului său, Headstone părea bine dispus; Brooker era dus pe gânduri, privind enorma reţea până la baloanele din depărtare, de partea cealaltă.

„Totul e în ordine?” întrebă Headstone.

„Totul e în ordine!” veni răspunsul de pe buzele lui Fosdick.

„începeţi!” ordonă Headstone. Fosdick dădu comanda la microfonul de lângă el. Din o sută de difuzoare răspândite pe marginea reţelei, vorbele se auziră ca un ecou. Din toate părţile, lucrătorii alergară pe reţea cu făclii aprinse; oprindu-se în faţa fiecărui colector şi atingându-l cu torţa, apărea o flacără deabia vizibilă în lumina dimineţii însorite..

Încă o comandă la microfon şi lucrătorii părăsiră în grabă reţeaua.

„Daţi drumul la roate!” spuse Fosdick la microfon şi în acelaşi timp electromotoarele enorme ale celor şapte roate fură puse în mişcare. Sârma se desfăşura încet, baloanele se ridicau luând reţeaua cu ele. Laturile erau la înălţimea unui stat de om deasupra pământului, iar partea din mijloc mai era încă jos, când Fosdick dădu încă un ordin.

Lucrătorii alergară a doua oară de pe marginea reţelei, dar acum se aflau sub ea şi în timp ce se ridica încet, trecură spre mijloc, liberând-o ici şi colo de obstacolele în care se încurcase şi aprinzând unii dintre colectorii ce se stinseseră din cauza smucirii de la suprafaţa pământului. Reţeaua Se ridica în aer acum, liberă în

toată întinderea ei. La o altă comandă, motoarele se învârtiră mai repede şi reţeaua, trasă de cele şapte baloane, se înălţă şi ea mai repede. Era la o sută – două sute – cinci sute de metri înălţime. Fascinaţi de spectacolul deosebit, Headstone şi Brooker priveau ţintă în sus.

„Putem merge înăuntru, în post”, se adresă Fosdick lui Headstone.

„Ce să vedem acolo?” întrebă Brooker, care părea că se desparte cu greu de spectacolul reţelei ce plutea în atmosferă.

„Am putea da drumul aparatelor şi urmări urcarea tensiunii în raport cu ascensiunea”, răspunse Fosdick.

„Da, desigur!” adaogă Headstone hotărât, trăgând după el pe Brooker, care se împotrivea. Intrară în cameră, urmaţi de Fosdick şi Cowper şi cât de gânditor era Brooker mai înainte, acum părea mai dus pe gânduri, văzând pute, rea de nouă mii şase sute de kilowaţi a unui transformator. Headstone se uită curios cum Fosdick şi Cowper lucrau la tablourile de distribuţie.

Voltmetrul se urcă la două sute de mii de volţi.

„În acest moment, reţeaua e la o mie de metri înălţime”, lămuri Cowper, în timp ce mânuia aparatele. Zuruind, electromotorul se puse în mişcare. El ducea curentul continuu strâns de colectori prin sârma de la mijloc spre post, înainte de a se îndrepta spre transformator. Apoi, indicele aparatelor de măsurat curentul începură a se urca. Colectorii noi realizau în aer ceea ce făgăduiseră în laborator.

Se scurseră sferturi de oră, se adunară jumătăţi şi ore întregi, iar indicatoarele tensiunii şi curentului se urcau fără încetare. Voltmetrul atinsese de mult un milion şi ajungând la 1,6 milioane volţi, se opri. Se ajunse la

înălţimea dorită. Reţeaua plana la opt mii de metri deasupra postului. Curentul calculat dinainte, din nouă mii şase sute de kilowaţi, mergea de la partea de jos a transformatorului în firele cane plecau de la încăperea postului spre linia distribuitoare Se realizase tot ceea ce se calculase şi se năzuise.

„Sunteţi mulţumit, Mister Headstone?” întrebă Fosdick pe şeful său.

„Nu găsesc niciun cusur, Mister Fosdick. Vom vorbi mai târziu despre aceasta”, se întrerupse el, observând figura gânditoare a lui Brooker.

Urmat de acesta, ieşi afară. Cum se schimbase înfăţişarea locului, în câteva ore! Privind cu atenţiune, puteai recunoaşte pe cer nişte punctuleţe argintii – erau baloane, care cu câtva timp mai înainte se aflau jos, de mărimea unor case cu mai multe caturi. Ceva flotant strălucitor între ele, părea a fi reţeaua, cu colectorii de raze, care respingeau fără încetare în atmosferă electronii veniţi de la soare spre pământ. La acest spectacol, imaginaţia lui Headstone începu să lucreze. Instalaţia-i apăru în acest moment un perpetuum mobile, un motor uriaş alimentat de energia directă a soarelui.

„Nu spui nimic, Brooker?” întrebă el pe tovarăşul său care sta mut.

„Am de spus două lucruri, dragul meu Headstone. Din punct de vedere tehnic, instalaţia pare a fi excelentă, dar din punct de vedere economic nu produce suficient. Nu-ţi trebuie o astfel de instalaţie scumpă şi întinsă, pentru a produce nouă mii şase sute de kilowaţi. Se poate căpăta acelaşi lucru prin mijloace mai ieftine.”

James Headstone se gândi câtva timp, înainte de a se hotărî la un răspuns; principalul era ca Brooker, omul banilor, să nu fie supărat şi să abandoneze noua

problemă a posturilor AE ca imposibilă din punct de vedere economic.

„Apreciez ideea d-tale, Mister Brooker”, începu el cu precauţiune, „dar nu trebuie să uităm că e vorba de ceva cu totul nou...”

„Ştiu asta, Headstone”, răspunse Brooker sec. „Profesorul Voucher, înainte de plecarea sa în Germania, mi-a ţinut un întreg discurs asupra acestui lucru. Admit că ideea sună destul de atrăgător, să scoţi energie solară direct din atmosferă ca electricitate, dar rezultatul nu e proporţional cu cheltuiala. Privită din punct de vedere comercial, afacerea mi se pare fără perspectivă.”

James Headstone se sperie la auzul ultimelor cuvinte. Fără perspectivă?! Ce alta însemna decât că Brooker nu va mai pune la dispoziţie niciun mijloc pentru dezvoltarea problemei! De mai multe ori a întrerupt încercările, după ce înghiţise milioane şi: a trecut suma la contul pierderi. Dacă se întâmplă astfel, atunci nimeni din America nu se va mai interesa de acest proiect. Ceea ce George Brooker dădea de o parte, era terminat odată pentru totdeauna pentru Wallstreet. Headstone hotărî să nu lase lucrurile să ajungă până acolo.

„Gândeşte-te la uzina germană AE, Mister Brooker!“ începu iar Headstone convorbirea. „Acolo nu se consideră problema fără sorţi de izbândă. Sunt informat din nou că în postul german se lucrează zi şi noapte şi se perfecţionează. Să ne lăsăm iar întrecuţi de Germani?”

Brooker ridică din umeri. Headstone voia să continue, când văzu venind un poştaş pe motocicletă. Acesta opri lângă ei şi întrebă:

„Mister Headstone e aci?”

„Chiar eu sunt!” răspunse Headstone, primi telegrama şi semnă. De-abia se putea stăpâni, până ce o deschise, şi citind-o se enervă mai mult.

„Vezi Brooker”, strigă el, „avem confirmarea! Citeşte singur ce telegrafiază profesorul Voucher! Invenţiunea continuă să se perfecţioneze în Germania, în imediata apropiere a uzinei AE. Laboratorul în mijlocul bărăganului, pază îngrozitoare... fulgere artificiale de tărie nebănuită. Orice intrare absolut imposibilă... Astfel stau lucrurile! Germanii ştiu ce vor şi lucrează mai departe, fără încetare. Nu trebuie, Brooker, să lăsăm baltă postul nostru AE; ar însemna o trădare faţă de ţară!”

În timp ce Headstone vorbea cu o enervare crescândă, Brooker citi de mai multe ori telegrama lui Voucher. O lăsă jos şi-şi trecu mâna pe frunte gânditor. Apoi începu să vorbească încet şi răspicat:

„Ai dreptate, Headstone! Germanii lucrează mai departe. Îţi aminteşti că mi-am exprimat această bănuială de acum câteva săptămâni, că anume colectorii pe care ni i-a procurat agentul d-tale sunt acolo poate de mult perfecţionaţi?”

„Trebuie să urmărim Chestiunea!” îl întrerupse Headstone.

Brooker, referindu-se la telegrama lui Voucher: „În laborator nu ajunge niciun străin cu viaţă. E scris clar şi precis...”

Headstone era palid şi turba de necaz. „N-au decât să se baricadeze nebunii cum vor”, strigă el, „odată tot vom avea ocazia...!”

Brooker îl privi nedumerit. „Ce vrei să spui cu asta, Headstone?”

„La urma urmelor, vor trebui odată să-şi publice brevetul de invenţii! Bine înţeles, mai întâi în Germania; pentru cel din străinătate au tot timpul. Voi însărcina pe agenţii mei să urmărească brevetele înscrise cu mai multă atenţie ca până acum...”

„Cu ce scop?” întrebă Brooker, dezaprobându-l.

Headstone făcu o strâmbătură. „Ceea ce anunţă Germanii la Berlin, anunţăm şi noi imediat la Washington – evident sub alt nume. În felul acesta, ne asigurăm prioritatea. Apoi, când germanii vor anunţa brevetele în U. S. A., putem protesta. Va fi proces, Brooker, şi dracul să mă ia dacă nu vom câştiga prin avocaţii noştri I Simt sigur că în felul acesta îi vom păcăli pe Germani. Înţelegi ce spun?”

Brooker dădu din cap. „Nu uita un lucru, Headstone: Germanii se pricep să publice un brevet care să le asigure drepturi depline asupra invenţiunii, fără a-i trăda totuşi secretul. Avem doar destule exemple.”

Headstone rămase neclintit. „Să fie oricum, Brooker. E ultima cale ce ne rămâne. Poate vom câştiga partida pe această cale.”

*

După aventura sa nocturnă, profesorul Voucher dormi până a doua zi târziu. Tumer se sculă de vreme, în seara precedentă îşi făcuse bilanţul faptelor îndeplinite, iar acum în timpul dejunului ce-l lua în cameră, se gândea la situaţia actuală. Nu era de tăgăduit că exista o bănuială asupra lui. Faptul că i se trimisese pălăria cea veche, era destul de elocvent. Dar care erau dovezile? îşi închipui că ar fi arestat şi supus unui lung interogatoriu. Atunci i s-ar confisca şi corespondenţa. La acest gând, începu să surâdă. În afară de câteva scrisori familiare de nicio importanţă, nu s-ar găsi nimic la el. Arsese imediat după

primire orice telegramă sau scrisoare de la Headstone, iar cenuşa o împrăştiase. Acest obicei îi intrase de ani de zile în came şi în sânge. II săvârşea în mod mecanic, aşa cum şi-ar întoarce cineva seara ceasornicul.

I se făcu însă întuneric înaintea ochilor, amintindu-şi de evenimentele ultimelor luni şi de o telegramă a lui Headstone, pe care o primise în Kassel. Nu-şi putea aduce aminte, când şi unde o nimicise.

Aproape nesigur, mai scotoci odată în corespondenţa întreagă din valiză; dar, din nenorocire, telegrama nu se afla acolo. Atunci, desigur că am distrus-o, se gândi el. Restul lucrurilor aflate în geamantan?

— Scara de frânghie n-ar fi o prea bună recomandaţie pentru el, în cazul unei inspecţii. Se hotărî să se descotorosească de ea, într-una din următoarele călătorii. Să-i lege câteva pietre – şi va dispare pentru totdeauna în fundul vreunui râu.

Legătura de cârlige de încuiat şi descuiat? Ar fi rău să cadă în mâna poliţiei I Nu se hotărî însă să se despartă deocamdată de ea, deşi nu încăpea nicio îndoială că însemna o pată în imaginea de altfel atât de curată a inofensivului turist american Henry Turner. Autoritatea puţin binevoitoare ar putea chiar să-l ia drept un escroc internaţional, din această cauză. Dar trebuia să rişte, de nu voia să se lipsească de toate mijloacele sale de ajutor; scara, însă va dispare fără întârziere.

Şi-o înfăşură în jurul pieptului, închise vesta şi se duse spre automobil. Scoase o hartă, pentru a găsi un râuleţ potrivit scopului său. Părea că sunt mai multe spre Est şi de aceea, contrariu obiceiului său, plecă spre răsărit.

După un drum numai de cincisprezece kilometri, găsi ceea ce căuta; un râu destul de lat, care curgea la o depărtare de vreo sută de metri de şosea. Turner se

decise repede, îşi lăsă maşina pe câmpie, merse o bucată peste câmp, până la nişte brazi care îl fereau să fie văzut din şosea. Găsi repede câteva pietre; scara căzu în apă şi dispăru la fund.

Mr. Turner nu vărsă lacrimi după ea. Se întoarse la automobil şi era gata să pună motorul în mişcare, când un sgomot dinspre şosea îi atrase atenţia. Sări afară din maşină şi se strecură printre pomi până ce ajunse la marginea păduricii, de unde putea privi pe şosea, fără a fi văzut.

Un vehicul enorm pufăia, îndreptându-se spre apus. Tumer îşi luă ocheanul pentru a putea privi bine toate detaliile. Era una din acele maşini speciale uriaşe, care se întrebuinţează în ultimul timp la transportul pieselor de maşini prea mari şi grele.

Potrivindu-şi ocheanul, agentul nu-şi putea crede ochilor; numără şaisprezece osii la partea dinainte a vehiculului, încă şaisprezece înapoi. Treizeci şi două de osii... şaizeci şi patru de roate! Ce piesă enormă trebuie să fie aceea care e transportată! Atârna greu în mijlocul maşinii, ajungând până la caldarâmul şoselei, se ridica în sus atât, încât de-abia permitea să treacă pe sub poduri şi se întindea

— Turner aprecia de la distanţă – la vreo treizeci de metri lungime.

Aparatul semăna cu un transformator uriaş. Tumer îşi forţă privirea, spre a descifra literele albe de pe fondul negricios. I se părea că scrie: „Uzinele Bergmann” dar nu era sigur, din cauză că maşina între timp «se îndepărtase.

Voia să se întoarcă la automobilul său, când auzi un alt sgomot. Un al doilea autocamion de aceeaşi formă se apropie cu sgomot şi după el un al treilea. De data

aceasta avu ocazia să descifreze literele de pe aparat. Era, într-adevăr, furnizat de uzinele Bergmann. Aşteptă cu răbdare, în ascunzătoarea sa, până ce aerul se limpezi. Apoi ieşi pe şosea. Porni încet după ele spre Vest, încercând să se lămurească asupra celor văzute. Ce fel de maşini uriaşei erau acelea? Cărui scop le erau destinate? Numerele: treizeci şi două de osii, şaizeci şi patru de roate, nu-i mai ieşeau din cap.

Încercă să calculeze. Se putea imagina, la această maşină specială cu roate duble gigantice, o apăsare de cinci tone asupra unei roţi. Fiecare aparat enorm putea cântări vreo trei sute de tone. Cele trei pe oare le văzuse aveau deci nouă sute de tone. Poate mai era ceva şi împreună formau un transformator de o mie de tone. Henry Tumer ştia destulă electrotehnică, pentru a socoti puterea unui astfel de aparat colosal şi ajunse la nişte numere care depăşeau priceperea lui.

Fără să vrea, acceleră mersul automobilului, ajungând la distanţa de câteva sute de metri de numitele vehicule. Încetini iar, rămânând înapoi. Planul îl era hotărât. Se va conduce după vechea sa idee dovedită bună: va urmări vehiculele, va stopa şi va poposi unde vor poposi şoferii şi nu se va odihni până ce nu le va afla destinaţia. Putea dura călătoria oricât, rezervoru-i era plin.

Dar curiozitatea-i fu repede satisfăcută. Autocamioanele se apropiară de acea parte a şoselei unde se aflau curioasele tăbliţe de circulaţie, care pentru «Turner erau de mult o enigmă: acum ea se dezlega. Şoferii celor trei maşini speciale nu se sinchisiră de semnul de oprire. Una după alta, maşinile cotiră din şosea trecând peste câmp în bărăgan şi curând dispărură printre pomi şi tufişuri.

Privindu-le, inima lui Turner tresări. Acesta era deci drumul spire uzina-AE! Cu siguranţă că noua maşinărie colosală era pentru această uzină! Nu-i venea să-şi creadă ochilor. I se învârteau în cap cifrele puterii socotite cu puţin înainte. Aproape ameţit, întoarse automobilul şi se îndreptă spre cârciuma din bărăgan. Acolo întrebă de profesorul Voucher.

„Şade în grădină”, îi răspunse băiatul de la tejghea. Turner înţelegea cu greu dialectul, dar pricepu şi se duse afară. Privi şi rămase încremenit. Pe bancă, sub tei, sta profesorul şi lângă el – pentru a doua oară în ziua aceea lui Turner nu-i venea să-şi creadă ochilor – bătrânul hoinar de pe bărăgan. Şedeau împreună – aceasta mai mergea – dar erau adânciţi într-o discuţie vie şi aceasta, mai ales, îl uimea pe Turner. Ştia că profesorul cunoştea câteva cuvinte germane de prima necesitate, de abia îndeajuns pentru a afla un drum sau pentru a comanda ceva depe listă, ia restaurant. Cum puteau deci să discute amândoi atât de aprins? Erau aşa de adânciţi, încât nici nu-l observară pe Turner. El se apropie cu băgare de seamă şi avu o nouă surpriză. Bătrânul vorbea bine limba engleză, cu un învederat accent american. Uimit, Tumer îşi trecu mâna pe frunte şi înaintă câţiva păşi, producând astfel sgomot. Voucher auzi, se uită într-acolo şi-l zări.

„Allo, Mister Turner! Am găsit un vechi prieteni Cred că-l cunoşti şi d-ta!” strigă el în englezeşte.

„Da, am avut plăcerea”, confirmă Johannes Zacharias presupunerea profesorului, în aceeaşi limbă, privind cu satisfacţie pe Tumer. Agentul simţi cum bătrânul îl măsoară cu privirea din tălpi până-n creştet şi rămâne cu ochii ţintă asupra pălăriei, acea pălărie de panama care-i dăduse atât de lucru în ultimul timp.»

„Vorbiţi engleza, Mister Zacharias?” fu tot ce putu să exprime, surprins şi încurcat.

„Desigur, Mister Turner!” răspunse Zacharias. „Am stat mult în America”.

În timp ce Turner se aşează, bătrânul vorbi mai departe. După cum aceea ce-i povestise profesorului Voucher, la prima lor întâlnire era o minciună considerabilă, tot astfel şi ceea ce-i spunea acum era tot atât de departe de adevăr. Consilierul Bergmann ar fi roşit pentru vechiul său prieten Zacharias, dacă ar fi ascultat şi el. Debită Americanilor o poveste întreagă destul de mişcătoare, fără să clipească.

Le spunea despre timpul petrecut în ţările agricole americane. Cum a început el mai întâi ca simplu plugar şi a strâns încet, încet aşa de mulţi dolari, încât şi-a agonisit pentru o fermă proprie. Istorisi de succese din ce în ce mai mari, de formarea unei familii în America – bătrânul nu fusese niciodată căsătorit –, cum scumpa lui Kitty murise apoi şi cum darul de patrie îl adusese iar în bărăgan. Fiecare frază din povestirea lui era limpede şi desluşită. Era o frântură de viaţă pe care au trăit-o şi alţi emigranţi germani şi curios, Turner sorbea fiecare cuvânt. În sfârşit, avea acum informaţiunile pe care Headstone le cerea atât de imperios. Putea da un raport, care va însemna o notă bună în ochii lui Headstone.

Dar Turner nu ştia că în realitate lucrurile erau cu totul altfel, bătrânul nu pomenise că în tinereţe lucrase în industria electrică americană înainte de a se întoarce în Germania şi că intrând în concernul Bergmann, ajunsese director general. Pentru el cele auzite erau de ajuns. Se grăbea să plece şi să-şi înceapă raportul. Şi profesorul Voucher părea că avea aceeaşi dorinţă. Bătrânul, care nu-i slăbise din cehi pe amândoi

Americanii în timp ce le spunea verzi şi uscate, nu scăpă acest lucru, şi politicos spuse înainte:

„E timpul mesei. Gentlemen, mă duc acasă!” şi se sculă. După o strângere de mână, părăsi grădina.

„Mulţumesc lui Dumnezeu, acum sunt edificat asupra bătrânului”, spuse Tumer, după ce dispăru Zacharias.

Voucher dădu din umeri. „Poate că da şi poate că nu, dragă Tumer. Mă întreb, de unde posedă bătrânul cunoştinţele sale electrotehnice”.

„Ei drace”, înlătură el obiecţiunea. „Toţi fermierii noştri simt jumătate electrotehnicieni şi ingineri, d-le profesor! Trebuie să aibă aceste cunoştinţe pentru motorizarea lucrărilor agricole. Aceasta nu mă miră nicidecum”.

Voucher admise cu oarecare ezitare, mai ales că avea ceva mai important de vorbit cu Tumer.

„Vino la mine în cameră”, spuse iei, „am să-ţi arăt ceva important”.

Ajunşi sus, profesorul scotoci câtva timp într-un teanc de hârtii. „Ştii, Tumer”, îl lămuri el, „că Mr. Headstone a însărcinat pe agenţii săi să urmărească cu atenţie anunţurile brevetelor germane? Ordinul e să se procure tot ce e posibil în legătură cu uzina germană AE. „Ridică pachetul de hârtii, suspinând. „Vezi acesta e rezultatul Făcând exces de zel, oamenii au copiat pe capete toate anunţurile posibile şi imposibile şi eu am avut plăcerea să lucrez în această harababură. Nouăzeci şi nouă la sută sunt desigur nefolositoare, dar am găsit totuşi un anunţ”, – scoase o foaie din pachet, „anunţul unui Dr. Frank asupra unui catod rece”.

„Catodul rece, d-le profesor? E o şarlatanie! Avem în America cel puţin o miei de brevete de catozi reci, care au fost repede date uitării”.

„Ai dreptate, Turner. Dar poate dintr-o mie, unul tot valorează ceva. Ceea ce m-a atras la acest anunţ, este o oarecare asemănare cu procedeul fabricării sârmelor de susţinere germane. Şi aci e vorba de tratarea unor anumite aliaje cu electroni care cad cu mare viteză”.

Turner holbă ochii. „Hm, pot vedea anunţul, d-le profesor?”

Acesta-i întinse foaia. „Desigur, dragă Tumer, dar mă tem că ai să pricepi din el mai puţin ca mine”. Tumer începu să citească, în timp ce profesorul îl privea ironie. Agentul nu citise nici jumătate şi descurajat, lăsă jos foaia.

„Nu pricep nimic, d-le profesor. Dracul să ştie ce e aci ⌊Ce-o fi înţelegând doctorul prin: multiplu armonic între viteza electronilor cari izbesc obiectul şi a electronilor din afară ai atomului? Urmează apoi şi numere, de ţi se face negru înaintea ochilor...”

„Şi care, cu siguranţă, Şunt false”, spuse profesorul.

Turner puse foaia înapoi pe masă. „Distrează-te d-ta cu ea, d-le profesor; pe mine nu mă priveşte. Trimite o cablogramă în America. Headstone va şti ce proiect are de făcut”.

Voucher îl aprobă. „Da, Turner, textul – şi alături comentariile mele. Va fi lungă cablograma. Trebuie s-o cifrez. Îmi va lua toată după amiaza. Eşti de invidiat, Tumer. Munca d-tale mi se pare mai uşoară”.

„Aşa crezi d-ta, d-le profesor, dar te înşeli. Munca mea e un continuu joc de hazard. Ai noroc, îţi reuşeşte o lovitură. Dacă ai însă ghinion, poţi să te străduieşti săptămâni şi luni întregi în zadar”.

„În general, ai avut însă mult noroc”, spuse Voucher surâzând. „Ştii, lui Headstone nu-i prea place să laude şi

la urma urmelor e mulţumit de d-ta. Aşa am avut impresia, la ultima noastră...”,

„Ascultă, d-le profesor”, îi luă cuvântul Turner, „azi dimineaţă am avut încă odată noroc. Am putut observa că a fost adus la uzina AE un nou transformator greu de o mie de tone”.

„O mie de tone, Tumer?! Nu te înşeli? E cu neputinţă...”

„Nu mă înşel, d-le profesor, e greutatea exactă. Vei putea calcula mai bine ca mine puterea aproximativă a maşinii uriaşe. Evident, şi aceasta trebuie telegrafiat imediat. Voi termina raportul şi adaogă-l la telegrama d-tale...”

Amândoi agenţii lui Headstone fură ocupaţi în camerele lor până seara târziu cu rapoarte şi cifrări. Se înnoptase, când Turner plecă cu automobilul spre serviciul poştal din oraşul învecinat. Poşta germană ceru o sumă destul de frumuşică trimiţătorului!

James Headstone era în biroul secţiei administrative al societăţii „United Electric” din New-York, când sosiră două cablograme. Îşi dădu osteneala el însuşi să le descifreze. Headstone voia să ţină în strictă taină toate comunicările ce priveau uzina germană AE şi găsise pentru aceasta un mijloc rafinat. Privite superficial, telegramele păreau redactate în obicinuitul cod comercial american. În realitate, el compusese de mult un cod intermediar pentru agenţii săi. Numai cu acesta, care de obicei era încuiat în safe-ul lui Headstone, se putea descifra sensul telegramelor. Dacă vreun funcţionar curios de la „United Electric” ar fi încercat cu codul comercial, obicinuit, n-ar fi priceput nimic.

Codul secret era pe birou şi Headstone descifra cuvânt cu cuvânt raportul lui Tumer asupra bătrânului hoinar

din bărăgan. Când îl termină, îşi încreţi fruntea. Poate fi astfel, dar cine ştie? îi trecu prin cap, punând telegrama deoparte, arzând-o ca de obicei, într-un vas de marmoră.

Închise ochii, dus pe gânduri. Nu-i ieşea din cap numele lui Zacharias. I se părea că-l mai auzise odată undeva, dar încercă zadarnic să-şi amintească cu ce ocazie. Obosit de atâta frământare, luă a doua tele gramă şi o descifra cuvânt cu cuvânt, scriind textul în limba engleză, cu un interes crescând.

Anunţul asupra catodului rece, pe care-l trimetea profesorul Voucher, era poate ceva de valoare. Dar descifrând şi explicaţiile profesorului, care păreau că micşorează importanţa anunţului german, Headstone se întristă. Dacă Dr. Frank şi profesorul Livonius l-ar fi putut observa în acest moment, ar fi avut cu siguranţă o mare satisfacţie, căci anunţul pe care-l compuseseră de câteva săptămâni, era într-adevăr o capodoperă. Proteguia deplin invenţiunea, fără a-i trăda tainele. Supărat, lăsă un moment creionul jos. Restul telegramei se compunea oare tot din astfel de comentarii? Dar n-avea ce face. Trebuia s-o descifreze până la capăt. Continuă lucrul, rău dispus, şi se opri ilar după câteva rânduri. Acum începea altceva. Un raport al lui Turner asupra unui transformator uriaş pentru uzina germană AE. De data aceasta nu arse hârtia, după ce o descifră, ci luă telefonul şi chemă pe directorul Brooker.

„Este aşa de urgent?” întrebă Brooker, intrând îi birou, după câteva minute. „Am pe cineva în vizită, n-aş vrea să las omul să aştepte mult.”

„Foarte important, Brooker. Cine e la d-ta?”

„Mister Pellham, şeful secţiei noastre de brevete”. Headstone telefonă lui Pellham să vină la el peste cinci minute, unde-l va găsi şi pe Brooker. Apoi întinse

acestuia textul descifrat al telegramei lui Voucher. Directorul citi, clătinând din cap.

„Foarte bine, Headstone, că l-ai chemat imediat pe Pellham. În materie de brevete, el este omul cel mai priceput. Anunţul nostru trebuie să plece încă azi la Washington. Data poştei este hotărâtoare pent.ru prioritate.!

— Vorbi şi citi în acelaşi timp mai departe. Apoi lăsă telegrama şi privi ţintă pe Headstone, fără a scoate un cuvânt.

„Da, da, dragul meu Brooker, Germanii ne sunt iar cu mult înainte! Avem în postul nostru nouă mii şase sute de kilowaţi; transformatorul german trebuie să dea – scrise câteva cifre pe un carnet – o sută cincizeci de mii, până la două sute de mii de kilowaţi”.

Brooker îşi trecu amândouă mâinile prin păr. „De necrezut, Headstone!

— De douăzeci de ori cât producţia noastră!

— Imposibil! De neînchipuit!" Rosti ultimele cuvinte aproape strigând. Headstone dădu din cap. „Raportul vine din partea lui Turner, Mister Brooker. N-a îndeplinit totdeauna ceea ce i-am cerut, dar ce ne-a comunicat a fost adevărat."

Brooker puse mâinile pe masă. Părul era în dezordine, faţa-i era când palidă, când roşie.

„Găseşti vreo explicaţie?” întrebă el. Aproape gemând. Headstone arătă prima parte a telegramei. „Iată explicaţia, Brooker. Anunţul asupra catodului rece. Germanii au renunţat la colectorii de raze. Invenţia nouă măreşte de douăzeci de ori productivitatea uzinei AE”. Când termină ultimele cuvinte, se gâzi bătând la uşă. Mister Pellham intră.

În timp ce Brooker îl pofti să ia loc, Headstone: luă o foarfecă şi tăie din manuscris pasagiul referitor la uriaşele maşini germane. Restul, îl întinse lui Pellham.

„Citeşte, Mister Pellham. Cel mai târziu peste două *ore,* cu trenul de ora unu, anunţul nostru trebuie să plece la Washington.”

„Nu cu trenul de unu, angajează un avion!” întrerupse Brooker.

Între timp, Pellham ceti anunţul şi ajunse la explicaţiile lui Voucher.

„Ce ai de spus?” îl întrebă Headstone nerăbdător.

Pellham se întinse pe scaun, privind pe Headstone drept în faţă.

„N-are rost să ne ocupăm acum de explicaţiile lui Voucher. Ne trebuie zile întregi spre a le studia în întregime. S-ar pierde timp preţios. Principalul este prioritatea. Voi preface puţin anunţul german. Într-o oră, poate pleca cu avionul. Dacă ştampila ce marchează timpul de la serviciul de brevete din Washington e pusă numai cu cinci minute înainte decât pe anunţul german, am câştigat partida. Vom putea da ulterior în linişte lămuriri suplimentare.”

La ultimele cuvinte, Pellham se sculă. „Trebuie să ne grăbim, gentlemen”.

„E drept, Mister Pellham. Termină cât mai repede cu putinţă!” mai strigă Headstone după el.

Peste treizeci de ore, profesorul Voucher sosi cu avionul la New-York. O cablogramă urgentă din partea lui Headstone îl chemase înapoi. Avură loc conferinţe peste conferinţe. Mai întâi, o convorbire între Voucher şi Pellham, cu al cărei rezultat plecară la Washington şase suplimente de anunţuri. Apoi, o şedinţă a celor mai de

seamă specialişti de la „United Electric”, pe care o prezida Headstone.

În urma experienţelor ce au dat greş la „Aluminium Corporation”, se decise ca perfecţionarea invenţiei să lie făcută de „United Electric” prin unirea tuturor mijloacelor marelui concern electrotehnic american, pe baza indicaţiilor din anunţul german. Fără îndoială, Ideea în sine era bună, dar din cauza redactării confuze şi laconice a textului făcut de Dr. Frank şi profesorul Livonius, părerile membrilor şedinţei se adunară în ziua următoare.

Era evident că Germanii lucrau cu electroni care cădeau cu mare viteză, sau poate cu viteză enormă. Era de asemenea sigur că aveau nevoe de tuburi de fulgere de dimensiuni şi tensiuni încă necunoscute – dar oare de ce mărime trebuiau să fie? Cu ce tensiune lucrează ei? Cu ce iuţeală cad electronii pentru a schimba aliajele? Erau întrebări asupra cărora nu se putea cădea de acord. Cifrele anunţului german puteau fi interpretate diferit.

„Să începem cu un tub de cinci milioane de volţi”, propusese inginerul şef Longmans.

„Cred că e prea puţin”, spuse Fred Norton, specialistul în tuburi de fulgere. „Trebuie să avem neapărat zece milioane de volţi”.

„Nu va fi deajuns, gentlemen!” se amestecă Edward Harting care lucra în domeniul atomilor. „Luaţi un tub de treizeci de milioane de volţi şi veţi fi mai aproape de adevăr.”

Cei cari erau de altă părere îl contraziseră cu asprime. Contradicţiile, care semănau mai mult a ofensă, deveniră din ce în ce mai tari.

„Treizeci de milioane de volţi? Cum îţi imaginezi realizare acestei tensiuni?” strigă Carrington, specialist

în înaltă tensiune. „N-avem materie izolatoare pentru o astfel de tensiune. E o nebunie numai să te gândeşti la aşa eleva!”

Părerile se ciocniră cu brutalitate, până când Headstone reuşi să se facă ascultat.

„Ce părere aveţi, d-le profesor?” întrebă el privind pe Voucher. Profesorul îşi frecă bărbia gânditor.

„Aş dori să vă răspund la întrebare tot printr-o întrebare, Mr. Headstone. *T* îmi poate spune cineva ce tensiune e necesară pentru a arunca în aer un fulger de o lungime de trei sau patru kilometri?“

Veniră răspunsuri din toate părţile mesei, dar unul nu era la fel cu celălalt.

„Zece milioane de volţi!” strigă Norton.

„Treizeci de milioane de volţi!” strigă mai tare Harting.

„Nonsense!” mormăi Longmans. „Nu se poate răspunde la o astfel de întrebare. Totul depinde de gradul de încărcare electrică al atmosferei. Tensiunile cele mai diferite pot produce un fulger de această lungime.”

„Nu înţeleg rostul întrebării”, se adresă Headstone profesorului. „Ce legătură are cu celeilalte chestiuni cu care ne frământăm noi mintea?”

„Foarte mare, Mister Headstone. Am văzut ieşind un fulger dintr-o anumită clădire” – continuă privindu-l în ochi – „şi intrând în pământ la o depărtare de trei sau patru kilometri.”

Longmans, Norton şi ceilalţi electricieni strânşi în jurul mesei priviră pe profesor nedumeriţi. Numai James Headstone pricepu.

„Gentlemen”, se adresă el celorlalţi, „întrebarea d-lui Voucher e de mare însemnătate. Dacă ştim ce tensiune necesită un astfel de fulger, atunci cunoaştem, şi

tensiunea cu cane lucrează tuburile germane de fulgere.”

Headstone tăcu şi părerile contradictorii începură iar. Se telefonă la bibliotecă. Fură aduse cărţi cave să poată răspunde la întrebare; dar rezultatul nu era mulţumitor. În textele ştiinţifice, cifrele variau între zece şi o sută de milioane de volţi. Nu se ajunse la nicio înţelegere, până ce însfârşit Headstone bătu cu pumnul în masă,

„Deajuns cu aproximaţiile, gentlemen! „United Electric „va construi un tub de fulgere de treizeci de milioane de volţi. Secţia transformatoarelor va lucra şi ea în acest scop cât de repede posibil. Am spus cât de repede posibil, gentlemen; aceasta înseamnă: muncă neîntreruptă zi şi noapte. Trebuie să ajungem superioritatea germană. Puneţi totul la contribuţie, pentru a produce curând treizeci de milioane de volţi!”

Era în amurg, când Headstone luă această hotărâre. Închise şedinţa cu cuvintele: „Aştept rapoarte curente asupra progreselor d-voastră.”

*

Tumer voia la început să rămână numai câteva zile la cârciuma din bărăgan; locuia acolo de trei săptămâni şi nu se putu despărţi de cartierul său nici după plecarea lui Voucher, cu toate că simţea că situaţia! era mai critică.

Ceea ce-l reţinea, era birtul în care intenţionau să prânzească lucrătorii care instalaseră noile maşini ale uzinei AE. Putea sta frumos acolo în faţa unui pahar de bere, în dosul unui ziar cât mai mare şi să tragă cu urechea la părerile când de la o masă, când de la alta. Vorbele aruncate în discuţia lucrătorilor de la uzina germană păreau fără importanţă şi valoare, dar Turner,

cu spiritul vioi, le uni într-un mozaic care reda tabloul destul de just al lucrurilor petrecute la uzina AE.

Lucrurile aflate în acest mod, fără să bată la ochi, şi transmise imediat printre cablogramă cifrată din oraşul învecinat lui Headstone, se pot rezuma în: montarea maşinilor noi este pe sfârşite. Instalaţia va avea o pultere de două sute de mii de kilowaţi. Numai atât confirma telegrama sa, lucru ce Headstone îl ştia, sau îl putea deduce singur. Agentul mai află că reţeaua uzinei AE va trebui în curând lăsată jos, o observaţie pe care Tumer n-o poate pricepe, dar Headstone citise telegrama respectivă şi o puse în legătură cu catodul rece. Se auzeau în conversaţiile lucrătorilor de la mese, în ultimele zile, de mai multe ori vorbele, „cursă de şoareci.”

Zadarnic îşi ascuţi Turner urechile pentru a prinde ceva, spre a face o legătură; nu izbuti. Auzi cu această ocazie numai numele Bergmann şi Frank. Cugetă îndelung, dacă avea rost să telegrafieze lui Headstone ceva despre aceasta. Însfârşit, se hotărî, căci de multe ori informaţiuni cari i s-au părut lui neînsemnate, s-au dovedit mai târziu de multă valoare.

Telegrama expediată, produse lui Headstone un uşor acces de turbare. Mânios, o trânti pe biroul lui Brooker.

„Citeşte, Brooker!” strigă el enervat. „Acesta e ultimul atu ce-l joacă Germanii şi noi n-avem nici idee despre ce e vorba”.

Brooker era mai calm. „În definitiv, ştim că există consilierul Bergmann şi Dr. Frank”, spuse el după ce ceti telegrama. „Cuvântul „cursă de şoareci" – nonsense! — este poate o poreclă pentru o parte oarecare a aparatului. Am auzit că Germanilor le plac astfel de expresii. În tehnica lor, există jumătate din grădina

zoologică: lupi şi vulpi, pisici, urşi, ţapi şi mai ştiu eu ce. Tumer al nostru mi se pare că bate câmpii. Eu în locul lui, nici nu m-aş gândi la „cursele de şoareci."

„Dar eu mă gândesc, Brooker”, îl întrerupse tovarăşul său. „Să nu-mi mai spui pe nume, dacă în dosul acestor cuvinte nu se ascunde o nouă invenţie.”

Brooker dădu din umeri. „Ce ai de gând, să faci în cazul acesta?” întrebă el sceptic.

„Întâi am să-i dau la dracul pe idioţii pe cari i-am pus în sălile de lectură ale oficiului german de brevete!” izbucni Headstone. „Voi trimite alţi oameni mai buni!”

Mr. Headstone avea dreptate, directorul Brooker, nu. De câteva zile plecase o telegramă de la Dr. Frank spre consilierul Bergmann. O telegramă scurtă, modestă, de la care poşta germană încasă mult mai puţin decât de la cablogramele lungi ale lui Tumer. Conţinea puţine cuvinte. „Cursele de şoareci sunt gata”, telegrafie Dr. Frank consilierului Bergmann. „Sosesc poimâine”, răspunse acesta.

Dar ceea ce se ascundea în dosul acestor cuvinte inofensive, erau curse de fulgere, fabricate prin întrebuinţarea materiei grele la construirea condensatorilor. Montate la locul lor, înghiţeau şi reduceau orice fulger, orice descărcare electrică în plus, care putea oarecum ameninţa uzina AE. Dr. Frank îi dase acest nume curios, dintr-un capriciu. Lucrătorii l-au auzit. Nu i-a scăpat nici urechile ascuţite ale lui Tumer şi acum Mr. Headstone, la New-York, putea să-şi bată capul pentru a-i pricepe sensul.

În ziua fixată, consilierul Bergmann se găsea la Dr. Frank; nici Johannes Zacharias nu lipsea de la această adunare. Pentru moment, lăsară deoparte lucrările tehnice şi vorbiră de una şi de alta la o ceaşcă de cafea.

„Amicul Turner se ţine tare”, spuse Zacharias râzând lui Bergmann. „Mai stă încă ia cârciuma din bărăgan şi trage ou urechea Ri înţelepciunile spuse de lucrătorii tăi”.

„Să se trimeată odată peste graniţă acest străin indezirabil” adaogă Dr. Frank. „Celălalt Yankeu – îl cunoşti Zacharias – a plecat de bună voie.”

„Vorbeşti de profesorul Voucher”, spuse bătrânul. „Da, acela s-a săturat de cunoştinţa noastră de la prima experienţă şi s-a înapoiat în America. Dar de celălalt nu trebuie să ne supărăm. Nici nu-ţi închipui Dr. Frank, ce folositor ne e”.

Doctorul clătină capul dezaprobând. „Nu simt de aceeaşi părere., Zacharias. Un spion rămâne în ochii mei tot spion şi nu poate să ne aducă decât pagube.”

„Te înşeli, domnule doctor”, se amestecă Bergmann. „Câte odată mă întreb, dacă acest Tumer lucrează pentru noi, sau pentru Headstone”.

„Oricât aş vrea, nu pot pricepe, d-le consilier”, răspunse doctorul, fără a-şi ascunde indispoziţia, „în ce mod credeţi?”

„Îţi voi lămuri, doctorie”, spuse Zacharias. „Acest agent activ, fără să vrea, face pe Headstone să nu ne mai poată rezista.”

„Rapoartele care conţin lucruri false şi juste îl prăjesc pe îndelete pe foc, până ce îl vor determina să înceapă tratativele cu noi. De altfel”, – Zacharias schimbă tema, „ai veşti din America?”

„Au sosit rapoarte noi de la agenţii noştri”, răspunse Bergmann. „Amicul Headstone şi-a mutat reşedinţa de la New-York la uzina de înaltă tensiune United, la Detroit. S-a eliberat o întreagă aripă a uzinei pentru dezvoltarea noilor încercări. Se lucrează ziua şi noaptea cu echipe

care se schimbă de trei ori. Dar, din păcate, oamenii noştri n-au putut afla de ce lucrări se ocupă. Ne informează însă în mod sigur, că Mr. Headstone e prezent în noua secţiune, de dimineaţa până noaptea târziu, că l-ar fi însărcinat pe directorul Brooker cu toate îndatoririle sale, pentru a se consacra în întregime unei probleme noi”.

Dr. Frank ţinea buzele strânse şi ochii aproape închişi. Zacharias clătină capul cărunt într-o parte şi-n alta.

„Vrea să recâştige în câteva săptămâni ceea ce noi am izbutit muncind ani de-a rândul”, spuse el dus pe gânduri. „Dar va avea crude dezamăgiri”.

„Aşii” Exclamaţia venea depe buzele doctorului. „Nebunii!” începu el să vorbească pentru sine. „Vor să stăpânească treizeci de milioane de volţi, fără a poseda mijlocul. Nu au materia grea!”

„Poate tot ar fi posibil”, adăogă consilierul Bergmann. „Ar putea încerca cu vechile materii izolatoare; dar poate că atunci instalaţia ar trebui să fie mai mare decât întreaga secţie a tensiunii înalte.

James Headstone şi inginerii săi îşi vor da seama de aceasta – şi vor lucra în consecinţă?"

„Nebunie!” izbucni Dx. Frank,

„O nebunie care îi va duce la o catastrofă!” adăogă Zacharias.

„Societăţii „United Electric „îi vor trebui nu luni, ci ani pentru a ne ajunge”, spuse consilierul Bergmann. „Să sperăm că James Headstone. Va recunoaşte mai repede că e preferabil să lucreze cu noi”.

8

Mr. Tumer era din ce în ce mai neliniştit. De zile întregi nu mai primise veşti deda Headstone şi începu aproape să simtă lipsa obişnuitelor scrisori şi

cablograme ale stăpânului său, deşi rare cri conţineau veşti plăcute. El nu ştia însă nimic despre noile lucrări care îl ocupau atât de mult pe Headstone. De aceea se întreba cum ar putea să reda legăturile şi găsi curând singurul mijloc posibil. Trebuia să trimeată iar un raport. Se năştea o a doua întrebare: despre ce să raporteze?

Izvorul de noutăţi care curgea atât de abundent în ultimele săptămâni secase între timp, căci noile maşini erau gata de pus în funcţiune la uzina AE şi majoritatea lucrătorilor străini părăsise satul. Aşa dar, trebuia acum să spioneze ceva cu ochii, în locul urechilor, să pândească ceva nou. Se plimbă zile de-a rândul cu automobilul prin bărăgan, sondând terenul cum ar putea să se apropie de uzina AE, nevăzut şi fără pericol.

Erau mari greutăţi, căci un gard înalt de sârmă ghimpată înconjura terenul postului şi Tumer nu era de părere să treacă acest obstacol. Dar în călătoriile sale, descoperi un locşor plăcut, la depărtare numai de vreo sută de metri de acest nesuferit gard de sârmă, de unde avea posibilitatea să vadă o mare parte din terenul uzinei, printre luminişurile pomilor. Vedea chiar şi clădirea postului. Locul părea făcut parcă special pentru acest scop.

Chiar în ziua următoare, Tumer îl căută iar. Cu automobilul făcea o jumătate de oră. Un tufiş des îi oferi ocazia să-i ascundă maşina. Era la loc sigur în ascunzătoarea sa; numai de nu i-ar fi dat de urmă femeile sau copiii care culeg fructe. Se aşează pe o moviliţă, lângă un pin bătrân, scoase un suport şi înşuruba o lunetă.

Aşa! Era cu totul altceva decât observaţia cu ochii liberi. Postul, care se afla la depărtare de vreo nouă sute de metri de la locul de observaţie al agentului, fu

apropiat cu luneta puternică la vreo treizeci de metri. Mr. Tumer îndreptă luneta în toate părţile, privi şi se minuna. Baloanele erau aproape de pământ. Vreo doisprezece lucrători alergau pe reţea şi – lui Turner nu-i venea să-şi creadă ochilor – lucrau cu mult zel la deşurubarea colectorilor şi la scoaterea lor din reţea. Deci încă ceva nou. Germanii au iar colectori mai buni, îi trecu prin minte. Se gândi cum ar putea să-şi procure şi el un model, când altceva îi atrase atenţia. Îşi potrivi luneta mai bine, se uită mai atent; nu mai încăpea nicio îndoială: cu ajutorul unor cleşti mari, lucrătorii scoteau conductele de combustibil ale colectorilor de raze. Îi putea urmări bine cum strângeau tubuleţele desprinse şi le aruncau de-o parte.

Orele se scurgeau. Trecuse de mult timpul când trebuia să se întoarcă la cârciuma din bărăgan pentru masa de prânz, dar Tumer nici nu se gândea la aceasta. Urmărea fără întrerupere pe lucrătorii de partea cealaltă a gardului şi fiecare observaţie era pentru el o nouă enigmă. Târându-le, aduseră mici sfere pe care începură a le monta la reţea. Până acum lucrau după ordinele unui lucrător mai mare, apoi erau îndrumaţi de un tânăr, îmbrăcat civil, care; trebuie să fi fost vreun inginer. Mergea încoace şi încolo pe reţea, ţinând un plan şi un metru, arătând oamenilor locurile unde trebuiau montate misterioasele sfere.

Era aproape de apusul soarelui. Lui Tumer îi era foame; muşcă lacom dintr-o pâinişoară uscată, privind în acelaşi timp prin lunetă; uimit, făcu un pas înapoi dinaintea ocularului. Un alt bărbat ieşise din post şi venise lângă inginer. Un bătrân cu o barbă mare. Nu mai încăpea îndoială. Cel Care se afla pe terenul uzinei, atât

de bine închis pentru orice străin şi vorbea cu inginerul, era bătrânul hoinar din bărăgan.

Agentul se apucă cu mâinile de cap. Ideile i se ciocneau una cu alta, apoi un văl i se luă dinaintea ochilor. Tot ce-i povestise bătrânul a fost minciună şi înşelăciune; de la prima întâlnire, când i-a scos automobilul din şanţ, până ia ultima convorbire de la cârciumă, când povestise, fără a fi rugat viaţa sa ca fermier în America. Deci fals a fost şi raportul pe care Tumer îl telegrafiase imediat lui Headstone. Figura bătrânului era învăluită de o taină pe care agentul trebuia s-o descopere, dacă ţinea să-şi păstreze postul la Headstone şi la United.

Se îndreptă spre automobil, făcând tot feluri de planuri, scoase un mic aparat fotografic dei o formă specială şi-l înşuruba la ocularul lunetei. Urmărea cu un singur ochiu prin cealaltă lentilă întâmplările de pe întinsul uzinei. Din când în când apăsa cu mâna dreaptă pe butonul aparatului fotografic şi de fiecare dată realiza o imagine. Bătrânul şi inginerul, care nu era altul decât Dr. Frank, fură fotografiaţi de mai multe ori. Apoi şi o a treia persoană, care se apropiase de ei între timp.

Turner observă prin lunetă că inginerul trata pe acesta din urmă ca pe un superior, în timp ce bătrânul vorbea cu el prieteneşte, ca de la egal la egal. Agentul îndreptă apoi luneta asupra lucrătorilor şi obţinu imaginea lor în timp ce montau sferele de culoare închisă, la reţea. Voi să mai apese odată pe buton, dar filmul se sfârşise. Nu-i părea rău, căci şi lumina zilei slăbise simţitor, soarelei era aproape de orizont. Tumer deşurubă aparatele şi le duse înapoi în automobil.

Acum, încotro? Stomacul îl îndemna spre mâncarea de la birt, dar agentul rezistă cererii lui. Încercând să-şi

astâmpere foamea cu o ţigare, porni pe şosea spre Vest, spre oraşul învecinat, care era în legătură cu reţeaua aeronautică. Numai după ce trimise un pacheţel adresat lui James Headstone, consideră ziua de lucru sfârşită şi acordă stomacului drepturile sale.

*

Dacă Bergmann şi Zacharias ar fi putut privi în sala cea mare de cercetări a societăţii United din Detroit, ş. I-ar fi schimbat poate părerea despre Headstone. Era o minune ceea ce realizase aci în câteva săptămâni! Evident, timpul scurt nu permisese să se facă planuri şi să *se* construiască ceva nou în întregime. Chestiunea fu tratată în mod provizoriu, după dispoziţiile lui Headstone. Se montară în sala măreaţă zece transformatoare de vreo trei milioane de volţi, din cantitatea suficientă care se afla în uzina de înaltă tensiune. Se întrebuinţă cea mai bună materie izolatoare în cantitate foarte mare, pentru a izola agregatele unele de altele şi de pământ. În mijlocul sălii, se ridica un tub de fulger şi dimensiunile nu erau mai mici decât ale aceluia cu care Dr. Frank lucrase la invenţiile sale.

Se începea o altă zi de muncă după o noapte de lucru, când inginerii isprăviră ultimele legături între tub şi transformatoare. La aceasta fu întrebuinţat cablu înfăşurat în materie izolatoare groasă de un metru. Se nădăjduia că astfel se va putea forţa tensiunea enormă să rămână pe căile dorite. Şi conform calculelor şi experienţelor, ar fi trebuit să se izbutească pe această cale.

Ceasurile uzinei indicau ora şase dimineaţa, când James Headstone apăru: nedormit, cu o strălucire de febră în ochi, enervat şi obosit de munca istovitoare din săptămânile precedente.

„Instalaţia e gata!” îl anunţă inginerul şef Highfield. Printr-un semn scurt, Headstone îl lăsă să aştepte încă puţin şi se apropie de tubul colosal. Trebui să aplece capul pe spate, pentru a se uita la partea de sus a plăsmuirii strălucitoare de cristal, care dispărea într-o scufie gigantică izolatoare. Îşi îndreptă apoi încet privirea în jos, de-a lungul întregului drum pe care trebuia să-l facă electronii în tub, din ce în ce mai iute din cauza tensiunii enorme, ajungând aproape la iuţeala luminii.

Cu această nelimitată iuţeală electrică a atomilor, va ajunge oare la acelaşi rezultat la care a ajuns omul de partea cealaltă a Atlanticului? Va izbuti să transforme aliajele cunoscute în materii cu proprietăţi cu totul noi? James Headstone o dorea din tot sufletul. Îşi încleşta mâinile. Cum sta aşa, cu capul şi privirile în jos, cu mâinile împreunate, părea că imploră puterea cerească să-i îndeplinească dorinţa. După câteva minute când îşi înălţă capul pentru a da ordinul de a pune în circuit, eira palid şti! vocea de abia i se auzea.

Mâinile mişcară manivelele, roţile se învârtiră punând în funcţiune circuitul, un sgomot înăbuşit, o zuruiala a transformatorului care, din cauza tensiunii înalte, umplu sala, se auzi mai tare, mereu mai tare, apoi începu în tubul de scântei o mişcare şi o pâlpâire care arse întâi izolat, apoi într-o lumină palidă continuă... Era atât de mare zgomotul energiei stăpânite, încât inginerul Highfield trebuia să-i strige lui Headstone la ureche pentru a fi auzit.

El arătă indicele tensiunii care ajunsese la treizeci de milioane, apoi marele bloc de sare ce se afla sub tub şi care, atins de electroni, strălucea într-o lumină magică. Headstone confirmă dând din cap că vede şi aude totul,

dar gândurile nu-i erau la cele ce-i spunea inginerul. Ele se învârteau în jurul unui singur punct: „Am reuşit? Am! ajuns pe Germani?”

Privirea-i rătăcea prin sală, când la transformatoarele din fund, când la tubul de fulgere luminos, apoi spre un perete îngust. Acolo erau aliajele pe care le preparase tot în aceste săptămâni de luptă şi muncă, aliaje care sub bombardarea electronilor trebuiau să realizeze marea transformare – să devină materie nouă, sârme minunate, catozi reci şi poate... şi altceva... ceva, ce Germanii nu au încă...

Gândurile lui Headstone erau aiurea. El nu mai vedea cele dimprejur. Începu să viseze la era tehnicii viitoare cu noi materii de lucru, cu proprietăţi necunoscute, neauzite... cu productivitate mare. Cu pleoapele închise, i se desfăşurau înaintea ochilor, ca într-un film, anii şi deceniile viitoare.

Un sunet străin îl deşteptă din visare. Se auzi ca un scurt şuierat şi pocnet care-l făcu să deschidă ochii. Lumina tubului i se părea spălăcită, scânteierea strălucitoare a blocului de sare, mai slabă. Chiar zuruitul transformatoarelor răsuna altfel acum, mai puternic, ca şi când erau încărcate peste măsură şi ici-colo ieşea brusc din grămada de materie izolatoare ce le înconjura, câte un fulger scurt.

Headstone şedea ca o stană de piatră şi privea spectacolul schimbat. Fulgerele ieşeau din ce în ce mai mari, răzbind astfel izolaţia. În aer, se simţea un miros slab de sulf.

„Scoateţi din circuit!” răcni Highfield, trăgând pe Headstone cu forţă spre celălalt capăt al sălii. Lucrătorul se. Repezi la întrerupător, dar era prea târziu. Înainte de a-L apuca, izolaţia se nimici sub acţiunea tensiunii

uriaşe. Un singur fulger străbătu sala, de la un capăt la celălalt, cu un vuet îngrozitor. Cu o putere nemărginită, energia încătuşată timp îndelungat, îşi croi drum liber. Când Headstone, mai mult târât decât dus de Highfield, ajunse la uşă, sala părea că se schimbase într-o mare de flăcări. Venea spre ei ca o văpaie, se învârtea, se ridica la câţiva metri în aer, apoi cădea jos.

Zăceau la pământ, aproape ameţiţi, când auziră iar o bubuitură fără sfârşit. Întreaga sală se prăbuşi ca o casă de nisip. Toţi cei ce se aflau acolo fură îngropaţi de vii.

Venindu-şi în fire, Headstone deschise ochii, dibuind împrejur, încercând să recunoască locul unde se afla. Era într-un pat confortabil, camera aproape în întuneric. I se părea că recunoaşte locul şi că se află într-o cameră a uzinei.

Încercă să-şi adune gândurile. Îşi amintea vag, că de mult, de mult, se întâmplase ceva îngrozitor... incendiu... foc... prăbuşire. Făcu o mişcare spre a se scula, când un om, pe care nu-l observase până acum, veni la căpătâiul... halat alb... cruce, roşie... Personalul sanitar al uzinei, îi trecu lui Headstone prin minte ca un vis, în timp ce omul îl sprijini şi-i duse un pahar la gură. Headstone simţi o băutură răcoritoare, avea gustul aromat, amărui... un medicament.

Se întinse din nou, simţind puteri noi în vine. Se scurseră iar minute, fără a le număra. Apoi deodată, se ivi o întrebare pe buzele sale: „Cât e ora?”

„Aproape şase, Mister Headstone l” veni răspunsul îngrijitorului. Dintr-o mişcare, Headstone era în picioare. Ora şase seara... Venise la uzină înainte cu douăsprezece ore... ore scumpe, ce nu pot fi înlocuite... stătuse leşinat! Acum îşi aducea bine aminte de tot ce se întâmplase,

„Ridică perdelele!” spuse îngrijitorului. Lumina pătrunse înăuntru. Headstone se ridică, merse prin cameră la început clătinându-se, apoi mai sigur, în urma se aşează pe un scaun. Slăbiciunea dispărea cu. Încetul, privirea-i rătăcea prin cameră şi rămase aţintită asupra unui telefon.

„Dă-mi legătura cu directorul Brooker, New-York!” Rosti cuvintele clar şi energic. Cel ce dăduse acest ordin, era iar Headstone de altă dată, energicul industriaş!

*

Să fi fost orele zece dimineaţa, când Henry Tumer trecea încet pe uliţa principală a satului. Avea intenţia să se strecoare pa cât posibil neobservat spre bărăgan, pentru a pândi de la locul său cele ce se petreceau la uzina AE. Tocmai voia să cotească pe un. Drum lateral, care ducea spre şosea, când auzi că cineva îl strigă pe nume.

„Allo, Mister Tumer! încotro?”

Tumer siropă şi se întoarse spre cel care-l chema. Era bătrânul Zacharias, care-i făcea cu mâna, bucuros, apropiindu-se de maşină.

Turner înghiţi un „Cursed!” Bătrânul îi ieşise în. Cale la cel mai nepotrivit timp.

„Spre Neustadt!” răspunse el, arătând cu mâna spre Vest, crezând că va scăpa repede de Zacharias.

„Vrei să mă iei şi pe mine? Am şi eu treabă la Neustadt”, spuse bătrânul şi lui Tumer nu-i rămase alta de făcut decât să accepte. Se terminase pentru ziua de azi cu excursia pe bărăgan! Trebuie să ne folosim de ocazii, aşa cum se prezintă! gândea harnicul agent, în timp ce Zacharias lua loc lângă el. Poate că pe drum – erau vreo patruzeci de kilometri până la Neustadt – voi putea să-l trag de limbă!

Bine, c-a pus mâna iar pe el! se gândea Zacharias. Poate vor fi reuşi să-i spun azi ceea ce intenţionam de mult!

Când maşina ajunse pe şosea, Tumer voi să accelereze mersul.

„N-am putea merge mai încet?” întrebă Zacharias.. „Bărăganul vara e atât de frumos!”

„Cu plăcere, Mister Zacharias!” îi îndeplini Tumer dorinţa. Şi lui îi convenea să câştige timp.

„Te interesează tehnica?” începu vorba Turner, în timp ce automobilul înainta încet pe şosea.

„Desigur, Mister Turner! Noi fermierii bătrâni suntem pe jumătate electrotehnicieni”.

„Atunci te interesează şi noua uzină AE de aci din apropiere. Păcat că nu se poate vizita!” continuă Turner. „Ţi-ar fi făcut plăcere s-o vezi?”

„Am văzut-o, Mr. Turner. Am fost de curând în post”. Bătrânul exprimă cuvintele cu indiferenţă, ca şi cum era vorba de un lucru care se, înţelege de la sine.

„E cu putinţă?” îl întrebă Tumer mirat. „Ai văzut uzina, deşi intrarea e strict interzisă?!”

Zacharias dădu din umeri. „Printr-o întâmplare norocoasă, Mister Tumer. Unul dintre inginerii cari au fost aci de curând, e rudă cu mine. M-a luat pe seama sa şi m-a strecurat înăuntru. De fapt, nu e permis, dar sunt cunoscut aci de ani întregi şi se ştie că sunt un bătrân cum se cade...” Părerea lui Turner era din ce în ce mai nesigură. Aşa cum înfăţişa Zacharias vizita la uzină, pe care ei o observase prin lunetă, putea fi într-adevăr o ocazie cu totul nesuspectată. Bătrânul era rudă cu unul din ingineri?

— La gândul acesta, îi veni lui Tumer o altă idee.

„N-ar putea să mă ia şi pe mine odată acest inginer sub aripile sale proteguitoare?” întrebă el mai mult în glumă.

Zacharias dădu din cap. „Nu merge. Eşti American”.

„Ce legătură are una cu alta?” întrebă agentul cu o mirare prefăcută.

„Uiţi de Mister Headstone, dragul meu”.

Lui Tumer i se păru că primeşte o lovitură în cap.

„Cine este – cine este Mister Headstone?” încercă el să întrebe cât se poate de calm.

„O, nu-l cunoşti? Mister Headstone, creatorul postului AE american? Mă mir. Se spune că aleargă după tainele uzinei germane. Se vorbeşte chiar de agenţi cari sunt însărcinaţi să lucreze în Germania, din ordinul său. Între noi fie vorba, Mister Tumer, prietenul d-tale Voucher este bănuit că ar fi un agent al lui Headstone. Mai bine, pentru el că şi-a luat tălpăşiţa...”

Turner se simţea din ce în ce mai prost Se hotărî să răspundă atacului printr-un contra atac. „Mister Zacharias mai lipseşte acum să mă bănuiţi şi pe mine drept agent al acestui – Headstone l-aţi numit?!“

Zacharias făcu un gest de apărare cu mâna. „Nici de cum, Mr. Tumer, nimeni nu se gândeşte la asta I Dar înţelegi că nu se pot lăsa turişti americani în uzină, fie ei oricât de dezinteresată.”

„Păcat!” Lui Turner îi scăpă fără să vrea această exclamaţie. „Niciun American nu poate vedea uzina?!

— Bătrânul dădu iar din cap. „Sunt şi excepţii. Unuia i s-ar arăta uzina cu multă plăcere.”

„Unuia? Cine e fericitul?”

„Mister Headstone!”

„Headstone?” Tumer se uită zăpăcit la bătrân. „Nu înţeleg! Omul acela e; cel mai mare concurent – şi tocmai lui i s-ar arăta uzina?”

„Da, imediat. Mister Turner. Dacă se decide să vina aci.”

„Dar, de ce?”

„Headstone e un om priceput. El ar vedea repede ceea ce n-au văzut toţi agenţii săi”.

La ultimele vorbe ale bătrânului, Tumer simţi că-l fumică-n şira spinării.

„Interesant, Mister Zacharias! într-adevăr, foarte interesant!” murmură el. „Se poate şti cam ce ar putea el vedea?”

„Adevărul, adevărul curat, Mister Turner: că tehnica din Germania e superioară celei din uzinele United, că n-are niciun rost să încerce a ajunge acest progres prin mijloace neînsemnate şi obscure, că o împăcare serioasă ar fi pentru ambele părţi mai favorabilă”. Bătrânul urmă cu însufleţire. „Cel ce-i va comunica aceasta clar şi desluşit va fi demn de recunoştinţă din partea uzinelor United. Va trebui să fie un om care să-şi ia însărcinarea, un om în care Headstone are încredere – un om în adevăratul înţeles al cuvântului, Mister Tumer! Dar printre agenţii săi, cred că nu se găseşte. Mă tem că Headstone va mai bâjbâi mult în întunerec.”

Turner nu răspunse imediat. Mânui un timp volanul, fără un cuvânt, lăsând maşina să meargă mai încet ca până acum.

„Eu nu-l cunosc pe Mister Headstone”, începu el însfârşit. Zacharias ascultă minciuna, fără a clipi, – „dar după cele ce am auzit de la capii industriei noastre, un agent care ar cuteza să-i vorbească astfel, ar sbura imediat în stradă”.

„Asta o poţi şti d-ta mai bine ca mine. Mister Tumer!” Zacharias exprimă aceste cuvinte cu indiferenţă, în timp ce Turner îl privea dintr-o parte, pe furiş. Vorbele păreau

cu totul inofensive, dar puteau să aibă şi un dublu înţeles, periculos. Gândurile lui Tumer începură să se învârtească în jurul unui punct: oare îl bănuia Zacharias? Ştia că este agentul lui Headstone? Totul i se părea posibil din partea acestui bătrân ciudat.

Gândurile-i sburau mai departe. Să-i urmeze sfatul? Era sigur că-şi periclita astfel postul. Numai dacă evenimentele ulterioare i-ar da dreptate, ar fi iar onorat la United. Să apuce pe această cale? Să lucreze mai departe în felul de până acum? Cel mai bun lucru i se păru drumul mijlociu. Se decise să comunice lui Headstone convorbirea avută cu Zacharias.

Şi Zacharias era preocupat de gândurile sale proprii. Astfel că amândoi tăcură tot restul drumului până la Neustadt.

„Vrei să te întorci mai târziu iar cu mine?” întrebă – Turner la plecare. Pretextând că are treabă mai mult timp acolo, bătrânul respinse invitaţia.

Supărat şi neliniştit, agentul plecă singur mai departe.

„Ce să fac eu aici în localitatea asta mizerabilă? Ce fel de afaceri poate avea bătrânul aci?” mormăi el, cârmind maşina într-o uliţă laterală. Făcând un ocol, ajunse iar pe şosea şi luă drumul înapoi spre casă. Nu înaintase mult, când un alt automobil, care mergea cu o sută de kilometri pe oră, d-o luă înainte.

Înăuntru erau două persoane. Turner nu putu să le observe bine într-un timp aşa de scurt. Văzu că unul purta o barbă mare căruntă, întocmai cum poartă Zacharias. Celălalt – Tumer îşi frământă capul – nu semăna cu persoana pe care o văzuse la uzina AE, împreună cu Zacharias şi inginerul?

„Absurd! O închipuire, cu siguranţă l” îşi trecu mâna pe frunte, pentru a alunga gândurile rele.

„L-ai văzut pe omul nostru, Franz?” întrebă în acelaşi timp Zacharias, în maşina cu o sută de cai putere, pe consilierul Bergmann. „Cred că va înghiţi cu greu hapul ce i-am dat. Poate îl aduce pe calea cea bună”.

Bergmann clătină din cap. „Nu cred Johannes. Agentul rămâne tot agent – are teamă de stăpân. Va trebui să întreprindem noi din partea noastră ceva, pentru a îmblânzi pe Headstone.”

După o jumătate de oră, Bergmann şi Zacharias şedeau împreună cu Dr. Frank şi se sfătuiau asupra aceleiaşi teme, care-i preocupase şi în timpul întoarcerii de la Neustadt.,

„Profesorul Livonius ajunge azi la New-York”, spuse Bergmann. „Cred că va face treabă bună.”

Zacharias dădu din umeri: „Nu ştiu, Franz, dacă va izbuti. E drept, e un excelent expert pentru brevete”.

„Aşa este!” aprobă doctorul.

„Presupun”, continuă Bergmann, „că-l va supăra pe Headstone până la nebunie. Dar îl va aduce în stare să nu-i mai reziste? Pentru aceasta vor trebui mijloace mai puternice.”

Zacharias îşi mângâia barba, dus pe gânduri şi începu să vorbească, mai mult ca pentru sine decât pentru ceilalţi: „Primul atu în joc, prietenul Tumer – dar un atu slab; al doilea atu, profesorul Livonius – mai tare, dar nu îndeajuns. Al treilea atu – „Tăcu privind pe Dr. Frank.

„Vorbeşte mai departe, Zacharias!” spuse doctorul nerăbdător.

„Al treilea şi cel mai bun mijloc, doctore, vei fi d-ta!”

„Eu?” Dr. Frank se apără. „Nu vreau să am de a face cu Yankeii.”

„Va fi nevoe, domnule Dr. Frank, la momentul oportun.”

Zacharias rosti cuvintele ca o hotărâre ce nu admitea replică. Zadarnic încercă doctorul să se împotrivească încă odată.

În conversaţia ce urmă, se discută planul de atac şi cucerirea adversarului.

Şi la New-York avu loc o lungă convorbire cu subiect semnificativ, între Headstone şi Brooker, cu care ocazie directorul a exprimat multe lucruri puţin plăcute lui Headstone.

„Sala de înaltă tensiune din Detroit s-a prăbuşit prin experienţele d-tale! Pierderile trebuie înregistrate la contul de spese al postului AE”, lămuri Brooker.

Headstone dădu din cap fără a rosti un cuvânt.

„M-a costat mulţi bani ca să astup gura ziarelor”, urmă Brooker. „Le-ar fi plăcut mai mult să anunţe accidentul cu litere mari şi să înzecească numărul morţilor.”

„Mulţumesc lui Dumnezeu că le-ai redus la tăcere!” spuse James Headstone.

„Mai primejdios e că acum vor să continue cercetările la uzina de înaltă tensiune”, urmă Brooker.

„Numai zece milioane de volţi, Brooker!” îl întrerupse Headstone. „Vom înainta pas cu pas. A doua oară nu se va mai întâmpla niciun accident.”

„Nu văd rostul acestei încercări. Nu avem nevoie de aceste tensiuni pentru postul nostru AE. În definitiv, ce scop au?” întrebă Brooker.

În realitate Headstone ar fi trebuit să răspundă: „Ne trebuie. Se tensiunile înalte, pentru că le au şi Germanii!” Dar nu putea da un astfel de răspuns lui Brooker.

„Aceste tensiuni ne vor fi de mare trebuinţă la perfecţionarea posturilor AE”, răspunse el evaziv.

„Posturile AE...” obiectă Brooker. „Avem veşti rele despre postul nostru din Michigan. Tensiunea atmosferică e supusă la aşa de mari variaţiuni, încât nu s-a putut începe funcţionarea regulată. Acolo”, arată o scrisoare, „sunt rapoartele lui Fosdick şi Cowper. Până acum n-a fost posibil să se pună în circuit postul cu reţeaua electrică din ţinut.”

„De necrezut, Brooker! Postul cel vechi a lucrat totuşi cu reţeaua...”

„Dar cel nou, nu, Headstone! Variaţiunile tensiunii sunt prea mari. Am produce dezordine în firele electrice din întregul ţinut, dacă am încerca. Trebuie găsit un remediu şi aceasta cât mai curând. “

Brooker tăcu şi începu să umple cu cifre foaia unui carnet. Headstone se plecă puţin, încercând să citească ceea ce scria tovarăşul său. Cifre şi iar cifre. Citi sute de mii şi apoi milioane. Brooker trase o linie şi începu să adune.

„Optsprezece milioane de dolari, Headstone”, spuse el aruncând creionul pe bloc. „Niciodată nu s-a învestit un astfel de capital pentru dezvoltarea unei singure probleme, şi încă suntem departe de ţintă. Nu ştiu, Headstone, dacă am ales drumul cel bun.”

Headstone auzi, uluit, ultimele cuvinte de resemnare. Dacă Brooker pierdea gustul de a continua, atunci totul se sfârşea.

„Suntem pe drumul cel bun, Brooker! Peste câteva zile vom avea cele zece milioane de volţi, la Buffalo. Vom învinge variaţiunile tensiunii, vom egala superioritatea Germanilor...”

Headstone vorbea tot mai enervat, tot mai stăruitor, ca şi când ar fi vrut să-l hipnotizeze pe Brooker şi observă

că vorbele sale nu rămaseră fără efect. Brooker se hotărî.

„Ultimul meu cuvânt, Headstone: merg până la douăzeci de milioane de dolari! Produce postul nostru electricitate care să poată fi folosită de alte ţinuturi, bine, dacă nu...

„Dacă nu?" întrebă Headstone.

„Dacă nu, trebuie să ne învoim cu Germanii."

Pe biroul lui Headstotne se strânseseră o grămadă de scrisori, din timpul ultimei sale călătorii la Buffalo, li căzură în mâini mai întâi reproducerile fotografice ale lui Tumer, făcute la uzina germană. Erau developate şi mărite. Cu toate acestea, le privi cu o lupă tare, studiindu-le cu atenţie. „Germanii au colectori noi, fără conductă de combustibil. Lucrează cu catozi recii" Rezemându-se de spătarul fotoliului, rosti cuvintele aproape pe şoptite. „Vor lucra şi la noi... zece milioane de volţi... aliajul îl cunoaştem din brevetul german... încă vreo câteva zile şi-i vom ajunge!"

Privi fotografiile următoare, superficial. Reprezentau trei bărbaţi. Pe unul îl cunoştea, consilierul Bergmann; s-au întâlnit adesea în chestiuni privitoare la ocupaţiunea lor. Celălalt, un tânăr – vreun inginer necunoscut; al treilea, cu barba lungă – de asemenea necunoscut. Dădu fotografiile deoparte şi începu a citi rapoartele şi cablogramele lui Tumer.

Informaţiuni noi asupra bătrânului hoinar din bărăgan.

„Nonsense!" mormăi el şi aruncă foaia peste fotografii, luând pe cea următoare. Iar un raport al lui Turner, asupra călătoriei la Neustadt. Cu cât citea mai mult, cu atât dădea din cap mai des. Când termină lectura, în colţul gurii îi apăru un zâmbet bizar.

Vorbind încet ca pentru sine, încercă să-şi dea socoteala de cele citite.

„Germanii vor să se unească cu noi. Vor să facă afaceri cu noi. N-am ajuns încă până acolo, domnule consilier! N-avem nevoie de voi... ne bizuim pe propriile noastre forţe! Veţi veni voi spre a lua licenţele invenţiilor noastre!”

Pe figura sa se putea citi refuz şi dispreţ, în timp ce strânse hârtiile; le aruncă în vasul de marmoră şi le arse. Voia să se întoarcă la poşta rămasă, când sună telefonul. Fu anunţată o vizită: profesorul Livonius de la concernul Bergmann.

„Să intre”, spuse el şi puse receptorul la loc.

Acum, când se plimba prin cameră monologând, avea cu totul altă înfăţişare.

„Par a se grăbi iubiţii Germani! întâi, încercarea stângace cu Turner. Acum îmi trimit pe cap un profesor. Să vedem ce propune domnul!”

Nu trebui să aştepte mult. Peste câteva minut», Livonius fu condus în birou. Headstone îl salută cu o indiferenţă prefăcută.

„Mă bucur că vă văd, domnule profesor. Mi s-a spus că veniţi de la concernul Bergmann. Sunteţi de mult în America?”

Livonius înţelese că era bine, să arate acelaşi dezinteres.

„De abia de câteva zile”, răspunse el calm. „Am. Avut treabă la Washington”.

„A! Voiaţi să anunţaţi D-voastră brevetele, domnule profesor?” întrebă Headstone, fără să vrea, ceva mai. Însufleţit.

Profesorul făcu o mişcare, ca pentru a nega. „Pentru aceasta avem avocaţii noştri speciali la Washington.

Voiam numai să ajut oarecum. E destul timp ca anunţurile noastre să fie date publicităţii. *

Headstone schiţă un surâs. „Pentru Washington, trebuie să aveţi răbdare, domnule profesor. Pot dura luni, până ce se decide oficiul să publice brevetele importante."

Livonius răspunse cu acelaşi calm. „E într-adevăr vorba de brevete importante, fundamentale..."

„Va trebui deci să aveţi puţintică răbdare, dragă d-le profesor", îl întrerupse Headstone.

„Nu tocmai, Mister Headstone. Oficiul a hotărât ieri publicitatea. Am aflat cu această ocazie, neoficial, că s-au predat din partea concernului d-voastră anunţuri asemănătoare. Domeniile noastre de cercetări par a se întretăia."

„În astfel de cazuri, hotărăşte prioritatea, domnule profesor. Un minut mai devreme sau mai târziu, poate fi decisiv. Nădăjduesc că United să aibă acest minut în favoarea înregistrării sale."

Headstone exprimă aceste cuvinte cu convingere, deşi siguranţa îi cam şovăia în faţa figurii de nepătruns a profesorului.

„Anunţurile noastre vor fi publicate azi la Washington", spuse Livonius scurt.

Headstone tăcu, muşcându-şi buzele. Brevetele germane vor fi publicate. Aceasta nu însemna altceva, decât că United venise prea târziu cu anunţurile sale. Totuşi, nu consideră încă partida pierdută.

„Aveţi avocaţi buni, domnule profesor?" întrebă el.

„Concernul nostru a dobândit de partea sa pe cei mai buni avocaţi din America, Mister Headstone."

Headstone nu exprimă gândurile ce-i treceau prin cap. „Avocaţii de la United sunt cei mai iscusiţi din America,

dragă d-le profesor! —, se gândea el. „Va fi o luptă aprigă. Nu veţi scăpa aşa de uşor. În cel mai rău caz, licenţa ni se va elibera în baza folosirii anterioare. Poate că oamenii noştri vor obţine mai mult.

„Vom vedea, d-le profesor”, continuă el tare. „Trebuie să vă aşteptaţi la proteste din partea noastră.”

„Evident, Mister Headstone. Vor veni şi alţii cu pretenţii. Aşa merg lucrurile. Ar fi ciudat să fie altfel.”

„Aşa dar, să ne pregătim pentru lupta de brevete, d-le profesor…” Headstone dădu a înţelege că voia să încheie discuţia, dar profesorul părea a nu pricepe. El dădu conversaţiei o altă întorsătură.

„Aţi avut de curând un accident la uzina din Detroit, Mister Headstone. De treizeci de milioane de volţi am auzit.”

Headstone făcu o mişcare bruscă. „Svonuri exagerate, d-le profesor. S-a sfărâmat un transformator de înaltă tensiune. Aceasta se întâmplă în orice uzină de tensiune înaltă. Chiar şi la concernul Bergmann”.

Cuvintele lui Headstone trădau nerăbdare de abia stăpânită. Voia să scape de vizitatorul său, pentru a discuta cu Pellham chestiunea brevetelor, dar profesorul Livonius nu-l slăbea.

„Între anunţurile noastre”, urmă el cu o linişte de neînvins, „se află şi un brevet pentru o nouă materie izolatoare, care rezistă în mod sigur la treizeci de milioane de volţi.”

Headstone făcu ochii mari. „Aşa? Despre aceasta nu ştiu nimic!” Îi scăpaseră vorbele, fără să vrea. În clipa următoare îi păru rău că se dăduse de gol. Profesorul Livonius se făcu însă că n-aude replica.

„Este al treilea mare brevet de bază”, continuă el, ca şi cum vorbea de pe catedră, „care numai împreună cu

celelalte două face pasibilă perfecţionarea uzinei AE. Sunt trei lucruri. Mister Headstone: sârma de susţinere, catodul rece şi condensatorii contra supratensiunilor.”

„Supratensiuni!” La acest cuvânt, Headstone îşi aduse aminte de neplăcerile ce avea cu postul din Michigan. Condensatori de apărare! Acesta era ai treilea atu al Germanilor, de care auzise vag?

„Vorbiţi despre cursele de şoareci, d-le profesor?” Rosti aceste cuvinte mai mult în glumă, voind să-şi ascundă disperarea.

Livonius îl privi mirat. „Curios, Mister Headstone; cunoaşteţi expresia! De fapt, este o capcană de fulgere, în care prindem supratensiunile dăunătoare, ca pe şoareci.”

„Frumoasă invenţie, d-le profesor. Cred că noi nu vom avea nevoie de ea în America. Realizăm aceeaşi apărare prin distanţă de amorsare”.

Headstone dădu acest răspuns pentru a spune ceva, îşi da seama însă din ce în ce mai mult că partida era pierdută pentru el.

„Distanţă de amorsare? Şi noi ne-am servit de acest procedeu înainte de a fi cunoscut altul mai bun”, continuă Livonius. „Apărarea nu e sigură în acest mod şi se pierde multă energie în pământ. Cursa de şoareci e mai bună, credeţi-mă. Mister Headstone!”

James Headstone era în dilemă. Ba voia să-l trimeată pe profesor la dracu, era curios să-l mai asculte.

Dar acesta părea că-şi terminase comunicările.

„Am venit aci, nădăjduind că ar fi cu putinţă o unire a concernelor noastre”, spuse el şi voi să se scoale. „D-voastră vreţi însă întâi o luptă pentru brevete; faceţi ce voiţi!”

Livonius se ridică. Deschise servieta şi scoase un carton mic. La prima vedere, Headstone îl luă drept o carte de vizită. Livonius apucă bucata mică de carton cu amândouă mâinile şi o puse, cu o mişcare cam silită, pe birou.

„Vă las o probă din noua noastră materie izolatoare”, spuse el întinzând mâna lui Headstone şi luându-şi rămas bun. Încercaţi-o în uzina d-voastră de înaltă tensiune. Materia prezintă oarecum interes."

Livonius plecase. Headstone sta singur la birou şi privea ţintă înaintea lui. În cap i se învârteau toate noutăţile aflate. Privirea-i rătăci în toate părţile, până ce se opri asupra cartonului pe care-l lăsase profesorul. Avea o strălucire specifică, cu nuanţe schimbătoare. Acum, părea de culoare închisă, aproape neagră. Headstone se miră că o confundase, în grabă cu o carte de vizită; totuşi, privită dintr-o parte părea iar de culoare deschisă lucitoare, aproape albă. Mostra era de mărimea unei foiţe de ţigare, şi părea cam tot atât de groasă. Headstone întinse mâna, spre a o ridica. Osteneala îi fu zadarnică. Ea rămase pironită pe placa de mahon a biroului. Nerăbdător, luă un briceag. Cu multă greutate, izbuti să bage lama sub ea.

Ţinu într-o mână foiţa subţire, dar curând trebui s-o ia în ajutor şi pe a doua. Mostra de materie nouă putea cântări vreo zece kilograme – o nouă surpriză, o nouă enigmă. Trase mâinile înapoi, voind să lase foiţa pe birou. Ea căzu cu mare sgomot.

Headstone nu mai avea plăcere să discute cu Pellham. Era mai important să cerceteze materia enigmatică. Treizeci de milioane de volţi, spusese profesorul german; Buffalo, zece milioane de volţi – peste câteva zile îi va avea. Era convins că vor izbuti să descompună materia

curioasă în atomi. Voia ca apoi să dovedească repede de cealaltă parte a Atlanticului că invenţiunea lor era un fleac. Se decise repede, – luă telefonul.

„Pilotul meu să se pregătească. Peste o jumătate oră plec la Buffalo.”

9

„Două pahare de whisky” comandă inginerul Cowper, într-o zi însorită de toamnă, la barul din Blanctown, un orăşel din apropierea postului AE. Stejarii şi arţarii de afară străluceau: în toate tonurile de vară, de la stacojiul viu până la galbenul aurului vechi. Genul, de un albastru deschis, râdea deasupra culorilor splendide, dar dispoziţia lui Cowper era tot atât de întunecată ca aceea a lui Fosdick pentru care comandase al doilea whisky.

Cowper goli paharul dintr-o înghiţitură. „îmi caut un alt Job, Fosdick”, spuse el.

„Joe, încă un rând!” comandă Fosdick uitându-se în jurul său. Afară de cei doi ingineri, mai era un singur client în bar. Acela sta destul de departe de ei într-un colţ de la fereastră, cufundat în lectura unui ziar şi din când în când gusta din paharul de bere.

„E uşor de spus, dar greu de înfăptuit!” răspunse Fosdick dus pe gânduri. „E greu să găseşti azi un Job bun. Ai să te mai gândeşti!”

Cowper bău până la fund al doilea pahar. „N-am de ce să mă gândesc mult”, spuse el apoi. „Ce-am avut în ultimele săptămâni afară de necaz şi mizerie, nopţi nedormite şi zile pline de jale... „Fiind necăjit, vorbea mai tare, fără a lua în seamă pe străin. „A intrat dracul în noul post! Nu putem obţine nicio clipă tensiunea trebuincioasă. De abia o căpătăm, şi când să punem în circuit postul cu ţinutul, iar fulgeră în linia de apărare de scântei, tensiunea creşte şi nu putem pune în circuit. Nu,

Fosdick!” Bătu cu pumnul în masă. „Nu mai pot! Headstone să-şi mai caute alt prost!”

„... Ei, Joe”, strigă el, văzând paharul gol, „încă un rând!”

„Nu bea aşa de repede!” îl preveni Fosdick.

„Ei, lasă!” rosti Cowper. „îmi sună şi acum în urechi veşnicirile trosnete ale liniei de scântei. Azi e Sâmbătă! însfârşit, o seară liberă după atâtea necazuri blestemate! În sănătatea d-tale!”

După obiceiul american, trebuia să golească şi Fosdick paharul şi să mai comande un rând. Între timp, discuţia continua cu acelaşi subiect. Cowper avea multe pe inimă împotriva lui Headstone şi acum îşi dădea drumul la tot necazul.

Şi Fosdick deveni vorbăreţ sub influenţa alcoolului.

A treia persoană lăsă jurnalul şi urmări cu interes convorbirea, aprobând câte o observaţie de la masa inginerilor, sau dând din cap la alta. Fosdick băgă de seamă şi-l făcu atent pe colegul său. Cowper se întoarse către străin, ridicând paharul. Acesta bău în sănătatea lui; o vorbă aduse alta şi peste puţin, primi invitaţia la masa celor doi ingineri.

Petrecerea urmă acum în trei. Cu toate că străinul vorbea bine limba engleză, Fosdick şi Cowper recunoscură după accent că e German. Nu observară însă, în buna lor dispoziţie, că ştia; şi rostul posturilor AE de minime. Le scăpă şi faptul că la fiecare rând de băutură el vărsa cea mai mare parte. Băgară de seamă numai că străinul era un băiat minunat, cu care se putea vorbi liber tot ce le sta pe inimă.

Razele soarelui cădeau oblic, curând amurgul de toamnă învălui încăperea. Stăpânul barului făcu lumină

şi aruncă o privire plină de grijă asupra lui Fosdick şi Cowper.

De la Blanctown până la postul AE, era un drum lung şi greu. Restauratorul se gândea dacă cei doi vor ajunge teferi acasă cu maşina lor. „Curios cât poate suporta Germanul”! bombăni el şi se întoarse iar la tejghea.

Între timp şi străinul, care se recomandă Dr. Frank, aduse vorba cu precauţiune de întoarcerea acasă. Întâi, Fosdick şi Cowper nici nu voiră să audă. Începură iar să vorbească de post, de grijile şi durerile lor personale.

„Dar nu e nimic mai simplu, gentlemen,” spuse doctorul. „Se pune un condensator paralel cu linia de scântei.”

„Condensator!” spuse Cowper cu ochii sticloşi, punând degetul într-o pală de whisky şi scriind pe masă „condensator”.

„Aşa de deştepţi suntem şi noi, doctore!” răspunse Fosdick. „Am fi făcut-o de mult, dacă ar exista un condensator dare să reziste!”

„Există, Mister Fosdick!” replică doctorul scurt. Fosdick negă. Doctorul îşi susţinu părerea. Cowper se amestecă şi el şi propuse un rămăşag.

„All right, doctore! Pariem pe – pe o mie de dolari” propuse Fosdick.

„Să spunem o mie din partea mea, contra o sută din partea d-tale!” spuse doctorul.

Patronul veni iar la masă. Voia să scape de clienţi şi nu ştia cum să înceapă.

„îmi voi conduce prietenii cu maşina mea”, îi spuse Dr. Frank. „Automobilul lor poate rămâne aci până mâine”.

„De sigur, sir!” răspunse patronul uşurat. „Voi trimite maşina mâine dimineaţă la post.”

Restauratorul sta în faţa casei şi privea pe cei care plecau. „Au luat cam mult la măsea tinerii, dar osiile nu se vor rupe”, râse el când vehiculul dispăru în depărtare. Era o maşină specială aceea cu care porni Germanul pe şosea. Fără îndoială, uni automobil de persoane, dar construit aşa de puternic şi masiv, ca pentru a suporta multe tone.

Fosdick şi Cowper se aşezară confortabil în fund, iar doctorul mânui volanul cu siguranţă. Aerul rece al nopţii lie făcu bine, potolind efectul alcoolului.

„Minunat băiat doctorul! “ spuse Fosdick.

„Condensator!” şopti Cowpel întinzându-se comod în colţul său, pentru a trage un pui de somn.

„Iar a băut prea mult”, se gândea Fosdick.

Automobilul opri în faţa postului AE. Ieşi un păzitor şi întrebă ce dorea şoferul necunoscut.

„Aduc pe prietenii mei Fosdick şi Cowper”, spuse Dr. Frank arătând pe cei din fund. „Ajută-le puţin să coboare!”

Păzitorul deschise uşa maşinii. „Allo Jaky!” îl salută Fosdick şi coborî. Mai greu merse cu Cowper. Paznicul avu mult de furcă până îl trezi. În sfârşit, sta şi el în picioare. Dr. Frank se prepara să-şi ia rămas bun; dar Fosdick nu primi.

„Pariul, doctore. Vino înăuntru să discutăm.”

„E prea târziu, gentlemen”, încercă Dr. Frank să se opună.

„Mâine e Duminecă, putem dormi!” insistă Fosdick.

„Mâine e Duminecă!” îl secundă Cowper, pe care somnul îl trezise din beţie.

Dr. Frank nu se lăsă rugat şi primi invitaţia. Fosdick îl conduse printr-un gang, într-o cameră cu mobilă

confortabilă de club. Cowper îl urmă şi se trânti pe un scaun.

„În sfârşit, e linişte odată în şandramaua blestemată!” spuse el suspinând. Fosdick se duse în camera alăturată şi se întoarse peste puţin cu o tavă pe care totul era pregătit pentru o gustare rece. „Serveşte-te, sir!” spuse el oferind doctorului farfurie şi tacâm.

„Are dreptate Cowper!” urmă el în timpul mesei, „însfârşit e linişte”.

„Aţi coborât reţeaua? Ar fi lucrul cel mai cuminte pe care l-aţi putea face!” spuse Dr. Frank.

„Până Luni suntem liberi. Apoi începe iar plaga”, se amestecă Cowper.

„Fulgere permanente de zece mii de kilowaţi şi mai mult.

„Îţi vine să înnebuneşti”, complectă Fosdick observaţia colegului său.

„Dacă nu se adaogă un condensator”, spuse doctorul.

„întâi să-l avem şi apoi să-l punem”, strigă Cowper deznădăjduit.

„Da, pariul!” reluă Fosdick firul. „Cum stăm cu el?

„Când ni-l aduci doctore?”

„Când?” întrebă Cowper.

Dr. Frank sorbea liniştit o limonada de lămâie, de la ghiaţă.

„Când, gentlemen?” spuse el, punând jos paharul.

„Când vreţi. Am condensatorul în automobil.”

Furculiţele şi cuţitele căzură zăngănind pe farfurie, două perechi de ochi îl priviră încremeniţi. „Ai condensatorul aci?!” întrebă Fosdick.

„Atunci putem vedea cine a câştigat pariul, chiar acum!” adăugă Cowper.

Dr. Frank admise. „Dacă voiţi, chiar imediat.”

Fosdick ezită un moment. Să lase un străin în post – mai ales un German? Era contra tuturor regulelor.

Îi veni în minte răspunderea sa şi la ce ar putea sa spună eventual Headstone de aceasta. Se sculă şi se duse în camera sa de lucru, pentru a cumpăni. Trebuia să rişte.

— Ce s-ar putea întâmpla, în cazul cel mai rău?

Nimic! fu rezultatul la care ajunse. Va fi distrus şi acesta în câteva secunde, din cauza tensiunii uriaşe, ca toate celelalte condensatoare pe care le-au încercat. Apoi linia de străbatere a scânteilor va face un scurt circuit şi el va putea încasa o mie de dolari pentru pariu.

Nehotărât, se uită în jur şi văzu pe birou o telegramă, o luă şi o deschise. O nouă poruncă din partea lui Headstone, de a face ordine în post. Mai mult o ameninţare decât un ordin. Mototoli telegrama. Orice încercare era îndreptăţită. Să ia dracul toate aceste dispoziţii şi instrucţiuni!

Cowper refuză să-i însoţească în sala de maşini. „Azi e sărbătoare!” spuse el categoric şi nu se mişcă de pe loc.

„Băiatul e extenuat”, şopti Fosdick doctorului.

Amândoi intrară în sala de maşini şi Dr. Frank îşi aruncă repede privirea asupra instalaţiei. În afară de mărime, nu se deosebea la exterior de cele din uzina germană. Ca şi acolo, un transformator şi un întrerupător cu vid care divizează curentul continuu din atmosferă, pentru a-l face accesibil transformatorului.

Fosdick învârti întrerupătorul. Apoi înlătură scurtul circuit al liniei de străbatere a scânteilor. Într-o clipă, indicele tensiunii începu să se urce, ajunse la un milion, se urcă la 1,6 milioane de volţi. Transformatorul zbârnâi înăbuşit când ajunse la această tensiune. Fosdick şi Di. Frank tăceau. Privirea amândurora era îndreptată spre

indicele tensiunii. Acesta oscila încet, în sus şi în jos. Tensiunea atmosferei varia în jurul câtorva sute de mii de volţi.

„Aveţi condiţiuni foarte nefavorabile, Mister Fosdick”, spuse Dr. Frank, când indicele ajunse la două milioane de volţi. „În Germania, variaţiunile sunt”

Restul cuvintelor se pierdură într-un tunet zgomotos. Supratensiunea ieşise din linia de scântei, afară, ca un fulger enorm şi se scurse în pământ.

Apoi se făcu tăcere, o tăcere ce părea aproape nenaturală. Ameţiţi încă de tunet, de abia mai auzeau zuruitul transformatorului. Se obicinuiră încet cu liniştea, când indicele începu iar să se urce, atingând încet al doilea milion şi apoi un al doilea tunet tot atât de puternic…

Uşa fu deschisă brusc. Cowper sta în prag speriat şi gesticula ca un nebun.

„Scoate din circuit, Fosdick! — scoate! Azi e sărbătoare!” răcni el până nu mai putu.

La un semn al doctorului, Fosdick întrerupse linia de scântei. Plivi întrebător pe doctor, care păstra un calm neclintit.

„împrejurările sunt mai nefavorabile decât în Germania. Cu toate acestea – poate să izbutim.”

Scoase un carnet, ceru lui Fosdick diferite valori electrice şi magnetice ale transformatorului şi făcu un calcul scurt.

„Merge, Mister Fosdick”, spuse el închizând carnetul. „Putem monta condensatorul”. Privi în jurul său. „Aveţi iaci o macara – de zece tone? E suficient. Ar trebui să viu cu automobilul înăuntru. E posibil?”

Fosdick apăsă, pe un întrerupător. Electromotorul începu să funcţioneze. O uşă lată de fier se deschise pentru a lăsa loc liber vehiculului.

Peste două minute, Dr. Frank intră cu automobilul în sala de maşini. Deschise capacul din partea dinapoi a maşinii. Fosdick se uită curios înăuntru. Văzu o ladă dintr-un metal închis, strălucitor, de mărimea unui geamantan mijlociu.

„Apropie macaraua. Mister Fosdick”, spuse Dr. Frank. Fosdick o apropie dând din cap nedumerit. Nu pricepea de ce se pune în mişcareo macara de zece tone, pentru o ladă aşa de mică. Clama macaralei coborî încet. Dr. Frank o băgă în mânerul puternic al lăzii, pe care Fosdick îl observă de-abia acum.

„Ridică!” spuse, doctorul. Lanţul macaralei se ridică scârţâind şi huruind pe roţi. După sgomot, Fosdick îşi dădu seama că atârna de macara o greutate enormă, îndeplinea ordinele doctorului fără a spune nimic, până ce curioasa ladă fu pusă la locul dorit.

Fosdick duse macaraua înapoi la locul ei, iar Dr, Frank se pregătea să scoată automobilul afară.

„Lasă-l aici” spuse Fosdick. „Dacă se va strica: transformatorul, va trebui totuşi să-l iei înapoi.”

„Cred că va rezista!”

Fie din cauza tonului puţinelor cuvinte ce exprima, fie a privirii pe care l-o aruncă Germanul – Fosdick se găsea într-o stare sufletească cu totul deosebită. Aşteptarea, teama de cele ce vor urma? N-ar fi putut spune. Aşteptă răbdător până ce se întoarse doctorul. Uşile de fier se închiseră la loc.

De la misterioasa ladă porneau două fire lungi. Ele păreau a fi din acelaşi metal închis, strălucitor; numai la capete se putea observa că înăuntru erau de cupru, iar

metalul închis forma un strat pe deasupra. Dr. Frank legă repede firul cu pământul, ceru o scară pentru a duce celălalt fir în partea de sus a izolatorului cu care se termina transformatorul.

„Ajută-mi, mister Fosdick”, îl rugă el când se urcă pe prima treaptă a scării, trăgând firul după el. Fosdick apucă firul şi se minună. Sârma subţire avea greutatea unui cablu de plumb greu. Trebui să tragă Cu putere pentru a o sui sus. Scara tremura sub paşii săi.

După ce isprăvi, Fosdick luă iscata de o parte, şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Nu pricepea nimic. Pe pământ se afla un fir subţire, puţin mai bine izolat decât un fir obicinuit de sonerie, şi prin el trebuia să treacă o tensiune de peste două milioane de volţi, de Îndată ce se îndepărtează scurtul circuit de linia de scântei.

„Deschide scurtul circuit”, rosti Dr. Frank. Fosdick se uită la el cu spaimă şi ezită. Vedea Înaintea ochilor cum energia dezlănţuită izbucneşte în sală. Vedea venind după ea moartea şi ruina...

Apoi minunea se înfăptui. Dr. Frank mişcă singur întrerupătorul îndepărtând scurt circuitul. Indicele tensiunii se ridică, oprindu-se la 1,6 milioane. Oscila încet în jurul acestui număr, dar variaţiunile erau acum neînsemnate, din cauza lăzii vrăjite pe care doctorul o pusese acolo. Niciun fulger, niciun tunet. Condensatorul înghiţea plusul de electroni şi-i reda de îndată ce scădea tensiunea atmosferică. Dr. Frank se aşează pe scaun şi se uită la ceas. Fosdick sta rezemat de perete, cu capul în mâini.

„*De* necrezut, doctore!”

„Vom aştepta un sfert de oră. Apoi telefonezi la centrala din Detroit, că punem postul în legătură cu întreg ţinutul.”

Fosdick voi să spună ceva. Simţi că i se lipise limba de cerul gurii. „încă un sfert de oră...” rosti el încet şi se duse în cameră. Dr. Frank îl urmă. Cowper îi văzu venind.

„În sfârşit, iar linişte!” spuse el cu o privire înfuriată spre doctor. „Linişte până Luni – Luni nu voi mai fi aci.”

„De ce, Mister Cowper?” întrebă Dr. Frank foarte liniştit.

„Pentru că nimeni nu poate suporta asta!” strigă Cowper. „Sunt distrus! Headstone, imbecilul, mă are pe conştiinţă. Mai bine pietrar, decât aici inginer...”

Dr. Frank luă un pahar şi sili pe Cowper să bea câteva înghiţituri de apă de la ghiaţă. Fosdick luă şi el un alt pahar, îl bău dintr-o înghiţitură şi se trânti pe un scaun. Privirea-i căzu pe ceasul din perete.

„încă zece minute, doctore”.

„încă zece minute, Mister Fosdick. Apoi...”

„Apoi?! Ce este apoi...?” strigă Cowper.

„Apoi punem în circuit postul nostru cu reţeaua electrică a ţinutului, dragă Cowper.”

„Nu!” urmă acesta. „Fug îndată de aci dacă deschideţi linia de scântei.”

Voi să se ridice, dar Dr. Frank îl sili să stea pe scaun.

„Nicio teamă. Mister Cowper. Postul lucrează şi acum, linia de scântei e deschisă.” Deznădăjduit, Cowper îşi astupă urechile cu mâinile, ca şi când se temea în fiecare clipă de un alt fulger, de alt sgomot. Dr. Frank îi privea surâzând.

„Nu-ţi fie teamă, Mister Cowper, am pus o cursă de şoareci, care prinde toate fulgerele. Poţi dormi liniştit.”

„Să dorm liniştit...” şopti Cowper pentru sine. Se simţi deodată Istovit şi aţipi...

„E timpul, Mister Fosdick”, spuse Dr. Frank uitându-se la ceas: „telefonează la Detroit!”

Fosdick ceru legătura. Schimbă câteva cuvinte. Puse receptorul la loc şi se duse iar în sala de maşini cu Dr. Frank. O manevrare scurtă a întrerupătoarelor, lămpile de faze se stinseră. Electricitatea atmosferică dominată, era distribuită în ţinuturi depărtate de sute de kilometri unde era întrebuinţată spre binele şi folosul omenirii.

Ceasul uzinei bătu miezul nopţii, când Dr. Frank se ridică de pe scaun. „Trebuie să plec, gentlemen. Puteţi dormi liniştit toată noaptea, postului nu-i trebuie supraveghere”.

„Imposibil, domnule doctor! Nu puteţi pleca aşa de simplu. Trebuie să raportăm la New-York. Trebuie să ne socotim…”

„A, adevărat, Mister Fosdick”, râse doctorul. „Eu am câştigat pariul şi cer cei o sută de dolari.”

„Bine înţeles, d-le doctor!” Fosdick scotoci în portofel, scoase o sută de dolari şi-i dădu doctorului.

„Mă bucur mai mult decât dacă aş fi căpătat eu o mie de la d-ta. Dar condensatorul? Cât costa?

„Nimic, Mister Fosdick.”

„Nimic?! Cum?”

Germanul surâse. „O mică atenţie pentru Mr. Headstene. Spune-i complimente din partea mea, dacă-L vezi.”

„II cunoşti pe Headstone?”

„încă nu, personal. Mister Fosdick; dar cred că mă voi întâlni curând cu el.”

Dr. Frank era gata de plecare.

„Cel puţin adresa d-tale, domnule doctor!” ceru Fosdick stăruitor.

„Poftim!” Dr. Frank ţi dădu cartea de vizită şi se îndreptă spre automobil.

Lui Fosdick i se părea că visează. Gândurile i se amestecau sălbatec. Intră în cameră şi văzu pe Cowper dormind. Se aşeză şi el pe scaun suspinând adânc. Curând, suspinul se schimbă în căscat şi adormi şi el.

*

James Headstone se afla de câteva zile la Buffalo. Noua instalaţie de cercetări de zece milioane de volţi se făcuse sub supravegherea lui în secţiunea de înaltă tensiune a uzinei United. Supraveghea pas cu pas construirea şi se interesa de fiecare amănunt. Dacă n-ar fi purtat guler, cravată şi pălărie, ar putea fi luat drept unul dintre inginerii sau lucrătorii care purtau halate albe.

Încă o noapte de lucru, şi instalaţia va fi gata. Lucrătorii părăsiră secţiunea pentru o scurtă odihnă; James Headstone rămase singur. Înaintea ochilor i se înfăţişa un tablou asemănător cu cel din Detroit, acum câteva săptămâni. Şi aci, transformatoare şi un tub mare de fulgere. Pe perete, întrerupătoare şi instrumente de măsurat. Ar fi deajuns o mişcare a întrerupătoarelor, pentru a da drumul la zece milioane de volţi în tubul de fulgere. Va rezista instalaţia de astă dată...? Headstone închise ochii. Şi cu pleoapele închise, vedea imaginea dezastrului... o mare de flăcări... energie dezlănţuită... incendiu şi prăbuşire... Se va întâmpla şi aci ca şi în Detroit...?

„Mister Headstone!” Chemarea îi întrerupse gândurile. În faţa lui se afla poştaşul care-i înmâna o, telegramă. Headstone o deschise şi o citi: Postul AE lucrează bine de douăzeci şi patru de ore cu reţeaua electrică a ţinutului. Fosdick."

...Postul lucrează... bine... James Headstone simţi că i se uşurase apăsarea sub care trăia de săptămâni întregi. Postul lucrează! Aceasta înseamnă că Brooker va rămâne de partea lui... că munca de atâtea săptămâni nu a fost zadarnică. Acum, trebuia numai să afle fainele Germanilor... trebuia să ştie cu ce mijloace tratează ei aliajele, pentru a căpăta astfel de minuni, ca sârma de susţinere, catozii reci şi altele.

Headstone era în bună dispoziţie acum, după primirea telegramei lui Fosdick. Azi e ziua norocului, când trebuiau să mai reuşească şi altele! Cu paşi repezi, se îndreaptă spre perete şi întoarse un întrerupător. Tubul cel mare strălucea de o lumină magică, piatra de sub el sclipea în toate culorile. Zuruitul adânc, înăbuşit şi regulat al transformatoarelor umplu încăperea.

Când primii ingineri şi lucrători se întoarseră, Headstone sta pe gânduri în faţa tubului scânteietor. Văzând instalaţia în funcţiune, şoptiră fel de fel de păreri. Headstone nu le luă în seamă. Împărţi ordinele mai mult prin semne decât prin vorbe. Fură aduse firele de metal pregătite şi puse pe piatra sclipitoare.

Unde trebuiau să cadă cu mare viteză electronii din tub. Headstone sta nemişcat ca o statuie. Numai privirea şi-o îndrepta încoace şi-ncolo între firele metalice şi arătătorul ceasornicului. Îi veni în minte jertfa de sânge din timpurile foarte îndepărtate. Piatra luminoasă din faţa lui nu era şi ea o jertfă? Nu păreau, sârmele de pe ea că se sucesc şi se mişcă, sub bombardarea electronilor, ca prizonierii de altădată încătuşaţi, sub cuţit?

O privire asupra ceasului, îl readuse la realitate.. „În maşina de rupere!” ordonă el scurt şi aspru. Inginerii întinseră în maşină bucata iradiată de liţă. Prin forţa

hidraulică, falţurile maşinii de rupere se depărtară una de alta întinzând liţa. Headstone urmărea ţinându-şi respiraţia, indicele aparatului de rezistenţă; îl vedea ridicându-se şi iar ridicându-se, ajungând la cincizeci la sută... şaptezeci la sută... optzeci la sută din tăria sârmei germane – apoi liţa se rupse.

Optzeci la sută!... Mult, mai mult decât au obţinut cei de la „Aluminium Corporation”... dar încă nu egala producţia germană. Headstone era hărţuit de fel defel de gânduri; credea totuşi că e pe calea cea bună. Inginerii vor repeta această încercare în o mie de variaţiuni, până ce vor atinge recordul german... sau poate îl vor întrece.

Îşi aminti şi de alt lucru: de acea foiţă metalică cu greutatea enigmatică, pe care i-o dăduse profesorul german. Ceru să fie adusă, o băgă ca pe o ferestruică într-o bucată de materie izolatoare şi dădu apoi ordin să se dea drumul la zece milioane de volţi, pe foaia subţire. Inginerii executau nedumeriţi cele ce spunea Headstone şi rămaseră împietriţi văzând cele ce urmară. Albastră, ca focul sfântului Elm, veni tensiunea de milioane de volţi asupra foiţei – dar nu o putu zdrobi. Se îndreptă mai departe spre placa izolatoare până ce ajunse la margine şi ieşi în atmosferă sub formă de fulger şi tunet.

„O nouă minune!” bâlbâi Headstone, când instalaţia nu mai funcţiona. El puse să se scoată foiţa. Inginerii o priviră cu mirare, în care se amesteca un fel de teamă superstiţioasă.

Această materie vrăjită va trebui cercetată pe cale chimică. E rol principal, după părerea lui Headstone. Se puse bucata pe nicovală, pentru a se scoate cu dalta şi ciocanul o făşie subţire pentru laborator. Un lucrător puse pe foiţă dalta cea mai ascuţită şi tare pe care o aveau, un altul lovi întâi cu un ciocan obicinuit, apoi cu

ciocane din ce în ce mai mari. Foiţa rămase neatinsă. Dalta se îndoi ca şi când era făcută din plumb moale, nu din oţelul cel mai dur.

Headstone şi inginerii săi erau în faţa unei enigme noi. Minuscula foiţă părea că-şi bate joc de toate încercările ce întreprinseră, de toate sforţările ce făcură. Rupse cel ma mare tăiş al foarfecii, sfărâmă o stampă grea.

„Ar trebui s-o topim!, spuse cineva. Headstone îi ascultă sfatul. Se aduse un vas de platină, foiţa căzu la fund, cu zgomot. Se aprinseră lămpi de gaz oxhidric. Limbile flăcărilor albastre şi fierbinţi se întindeau în jurul vasului. Se înroşiră şi curând străluci o văpaie albă. Trebuia să se bage de seamă să nu se topească platina la acea căldură. Flăcările erau îndreptate numai asupra foiţei. Va rezista oare şi la temperatura de patru mii de grade?

Foiţa începu încet să se strâmbe şi să se îndoiască. Mişcarea moleculelor încălzite era prea puternică. Cătuşele în care strânsese Dr. Frank atomii aliajului său când a fabricat materia grea, începură să se rupă. În vas se produse o mişcare de fierbere, ce dură o clipă. Foiţa de metal dispăru. În câteva secunde îşi mări volumul de douăzeci de mii de ori. Un lichid roşu arzând ieşi peste marginea vasului, curse pe podeaua de piatră şi arse cu flacără mai departe. Tot ce mai rămase era puţin abur şi fum... Pe cât de repede şi neaşteptat căzuse în mâinile lui Headstone prăjită materie grea, tot aşa dispăruse iar. Nu se mai putea cerceta. Numai despre proprietăţile ei fabuloase, de minunile pe care le văzuseră aţâţi ochi în acele minute vor putea vorbi, dacă nu...

...Dacă nu izbutim să aducem din Germania mostre noi. Această idee era limpede în capul lui Headstone, când se pregătea să iasă din încăpere. Acolo nu mai avea nimic

de făcut pentru moment. Inginerii şi laboranţii vor lucra zile şi săptămâni, pentru a stabili taina sârmei de susţinere germană.

Mostră nouă de materie grea... Care era omul indicat s-o procure? Headstone alese în minte şi respinse. Mereu revenea la Tumer. Numai de ar mai izbuti! În aceeaşi zi plecară spre Germania alte ordine şi instrucţiuni, cifrate de însuşi Headstone.

*

Johannes Zacharias era în grădină, lângă gard, în apropierea porţii. Jochen Dannewald îi ţinea scara pe care era urcat. Zacharias se ocupa de un prunişor. În mâna stângă ţinea o sticluţă cu un lichid de culoare închisă, în dreapta o pensulă pe care o muia mereu în sticluţă pentru a stropi ultimul fruct singuratec ce se mai afla în pom.

„N-am făcut bine, Jochen, că am sădit pomul aşa de aproape de gard”, spuse el ajutorului său. „Ştrengarii mi-au şi furat patru prune. Dar cine o şterpeleşte pe a cincea, poate să se şteargă pe bot!”

În sticluţă era tinctură de iod obicinuită. Bătrânul ştia că nu va putea salva nici ultima prună, de băieţii satului, dar mai ştia că iodul e rău, foarte rău la gust; de aceea pensula fructul. Clopoţelul porţii îl întrerupse. El dete lui Jochen sticluţa şi pensula şi se duse ia poartă. Era poştaşul.

„O scrisoare din America, pentru d-voastră, domnule Zacharias.”

Bătrânul recunoscu după adresă scrisul doctorului Frank. Luă repede scrisoarea şi aruncă o privire în geanta poştaşului.

„Mai ai încă o scrisoare din America.”

„Este pentru Americanul de la: cârciuma din bărăgan”, răspunse funcţionarul.

„Aşa! mai este încă aci…” spuse Zacharias.

„Pare că vrea să se stabilească aci”, adăogă poştaşul râzând şi salută. Zacharias se aşează pe banca din grădină şi citi scrisoarea.

„Headstone e încăpăţânat ca un măgar”, scria Dr. Frank. „Are ideea fixă să repete invenţiile noastre”.

Are puţine şanse, se gândi bătrânul.

„Brooker e mai înţelegător” urma în scrisoare… Are spirit comercial şi înţelege că e mai avantajos să cumperi o invenţie, decât să cauţi a o imita. Deocamdată, e condus de Headstone. Trebuie să aşteptăm rezultatul brevetelor, apoi vom putea face un pas înainte."

Nerăbdător, Zacharias citi mai departe. Ardea să afle ceva despre soarta condensatorului făcut din materia grea, pe care doctorul îl luase în America. În sfârşit, ajunse şi la acest pasagiu. Zacharias citi şi zâmbi mulţumit.

„Minunat!” murmură el. I-a găsit pe amândoi băieţii la sfârşitul săptămânii… cucul a ouat în cuib străin… aş vrea să văd ce mutră va face Headstone, când va veni la post!"

Tumer îşi studia scrisoarea în acelaşi tâmp la birtul din bărăgan, dar era mai puţin mulţumit decât Zacharias. Headstone scria de o materie grea fabuloasă.. Absolut necesar să procure o mostră, să încerce prin orice mijloc…

Turner strânse scrisoarea suspinând şi aruncă o privire afonă, la ziua luminoasă de toamnă. În adâncul său, blestema ora în care se angajase la Headstone… se gândea că ar fi cu totul altfel dacă ar avea acum un Job

cumsecade în America, în loc să alerge în Germania după afaceri dubioase.

Să procure o mostră din noua materie...? Bine înţeles că afurisita materie a fost fabricată în sinistra clădire cu care Voucher făcuse o experienţă atât de tristă. Tumer se îngrozea numai la gândul de a întreprinde ceva. Profesorul Livonius îi dăduse lui Headstone o mostră. Materialul era adus de la locul unde se producea la uzinele Bergmann, probabil pentru a fi prelucrat.

Tumer îşi urmă firul gândurilor. Materialul trebuie să fie transportat în autocamioane. De aci până la uzinele Bergmann, & drum lung. Numai în timpul transportului s-ar putea încerca... să cauţi o astfel de maşină... să te împrieteneşti cu şoferii. N-ar fi uşor... poate să-l îmbeţi pe vreunul... nu e aşa de simplu. Poate în. Alt fel...? Mintea lui Turner se întoarse la lădiţa cu medicamente din automobilul său, care alături de altele mai conţinea şi câteva somnifere. Era o posibilitate, dar o posibilitate disperată, în care îşi putea pierde şi capul dacă nu izbutea. Dar zadarnic se gândea el la o altă cale. Nu-i venea în minte niciun mijloc potrivit. Cu capul rezemat în mâini, privea ţintă înaintea lui, necăjit, când uşa se deschise.

Tumer îşi ridică privirea şi în acelaşi timp simţi o mână pe umărul său. Lângă el sta bătrânul Zacharias.

„Bună ziua, Mister Turner! îmi permiţi?“ Se aşează la masa lui Tumer. „Dispoziţie rea, azi? Pari aşa de supărat. Ai veşti rele din U. S. A.?”

Turner se gândi la scrisoarea din buzunar. „Nu merge aşa cum ar trebui, sir.”

„Se va schimba curând, dragul meu Tumer. Am primit şi eu azi o scrisoare din America.”

„Şi d-ta?” întrebă Tumer mirat.

„Da, Mister Turner. Cu această ocazie am văzut, că poştaşul avea în geantă una şi pentru d-ta.”

Turner se gândi la o scăpare. „Ai văzut bine, Mister Zacharias. Era o scrisoare de la rudele mele din Osvego.”

„Nepriceput şarlatan!” se gândi bătrânul, care văzuse bine pe scrisoarea destinată lui Turner ştampila poştei „Buffalo”.

„Îţi mai aduci aminte de plimbarea noastră la Neustadt, Mr. Tumer?”

Agentul făcu o mişcare, în semn de afirmare. Îi veni iar în minte discuţia din timpul călătoriei. Raportase lui Headstone toate acestea, dar nu-i răspunsese nimic.

„Mi-aţi vorbit atunci de un oarecare Mister, Mister Headstone”, spuse Tumer ezitând, ca şi cum ar fi trebuit să-şi amintească numele.

„Ai dreptate, de James Headstone. Ar fi timpul să i se deschidă ochii. Peste câteva zile, poate ar fi prea târziu.”

Tumer îl privi întrebător pe bătrân. „Nu înţeleg absolut nimic; la ce faci aluzie. Mister Zacharias?”

Bătrânul urmă fără şovăire: „Headstone se interesează acum de o materie grea, nouă, fabricată în Germania. Cere agenţilor să-i procure mostre...”

Turner se făcu roşu, apoi alb ca varul. Bătrânul care l-a pus în faţa atâtor enigme, făcuse pact cu diavolul? Putea el citi prin stofa hainei, ce ena în scrisoarea lui Headstone? Instinctiv, duse mâna la portofelul din buzunar şi simţi fâşâitul slab al hârtiei.

„Headstone n-ar trebui să-şi mai obosească agenţii cu astfel de însărcinări”, continuă Zacharias calm, „dacă ar şti că are tone din materia nouă în postul său AE. Dar nu ştie. Ar trebui să vină cineva... un om fără teamă, Mister Tumer, şi să i-o spună. Acest om ar putea să fie fericit...”

Tumer sta cu gura căscată, şi se uita stăruitor la bătrân, ca la o arătare. „Atunci i-am...”; i-am raportat convorbirea noastră, voia să strige el, dar în ultima clipă îşi strânse buzele.

„Nu se va mai găsi materia în Germania”, spuse Zacharias. „Câtă există, se află în uzinele Bergmann încuiată dublu şi triplu. Nici cel mai meşter agent n-ar putea ajunge la ea.”

Turner tăcea. Planul ce şi-l stabilise de curând, îl vedea spulberat...

„De ce-mi spui toate acestea mie?” Chinuit, Turner rosti aceste cuvinte; şedea cu ochii întredeschişi şi nu îndrăznea să privească în faţa pe interlocutorul său; astfel că nu văzu surâsul curios din jurul buzelor acestuia.

„Credeam că ar putea să te intereseze. Mister Turner. Ţi-am spus că am primit şi eu azi o scrisoare de dincolo. Am început negocierile între concernul german şi United. Inventatorul materiei grele se află de câtva timp în America. Cu directorul Brooker a şi vorbit. Cu Headstone se va întâlni curând. Atunci, Mister Turner, va fi prea târziu pentru omul din Germania, să rostească cuvântul decisiv...”

Tumer primi fiecare cuvânt ca pe o lovitură, Se reculese şi se adresă cu violenţă:

„Cine eşti d-ta, Mister Zacharias?” Bătrânul îşi păstra calmul. „Cunoşti povestea mea, Mister Turner. Sunt un bătrân fermier, care îşi petrece ultimele zile ale vieţii aci în bărăgan”.

„Nu, nu eşti ceea ce vrei să pari. Altfel, n-ai putea cunoaşte toate aceste lucruri!” Vocea agentului tremura de supărare. Bătrânul Zacharias nu-şi pierdu liniştea.

. Permite-mi şi mie o întrebare. Mister Turner: cine eşti d-ta?"

Contra lovitura veni pe neaşteptate. Tumer răspunse fără convingere.

„Sunt turist american. Mister Zacharias”.

Bătrânul râse. „Să rămână aşa, Mister Turner. Eu sunt fermier, ăştia turişti. La revedere, pe altă dată! Mă duc să trimit o scrisoare prietenilor din America!”

Turner rămase singur la masă şi i se părea că-i fuge podeaua de sub picioare... Niciodată bătrânul n-a fost ceea ce voia să pară. Prea cunoştea miluţe relaţii dintre United şi concernul german. Agentul vedea acum limpede. Îi ghicise şi lui gândurile bătrânul ce se ascundea sub masca unui ţăran sau hoinar. Prea lămurit era dublul sens al ultimelor sale cuvinte. Ele sunau ca un avertisment de a părăsi jocul nefolositor din Germania şi de a apuca pe altă cale, înainte de a fi prea târziu... prea târziu, când ceilalţi nu-l vor mai privi cu mâinile în sân... ci vor pune mâna pe el şi-l vor închide.

Turner se sculă, hotărât să părăsească funcţia din Germania.

*

James Headstone se întoarse cu avionul de la Buffalo la New-York, foarte deprimat. Încercările făcute la uzina de înaltă tensiune nu înaintaseră cu niciun pas. Au rămas la aceleaşi valori pe care le atinseseră la prima încercare, adică la douăzeci la sută sub producţia germană. Headstone îşi frământa capul să găsească mijlocul salvator şi mereu revenea asupra aceleiaşi păreri: să producă o tensiune mai mare de treizeci de (milioane de volţi, să ia tuburi de fulgere mal mari, mai rezistente... Cu siguranţă că şi germanii au făcut la fel, când au fabricat sârma minunată.

În timp ce automobilul îl ducea de la aeroport spre United, se gândea la alte chestiuni. Expunerea brevetelor germane la Washington însemna o lovitură grea. Ce e drept, United protestase imediat contra anunţurilor şi cine citea expunerile avocaţilor lor, rămânea cu impresia că Germanii făcuseră o mare nedreptate concernului american. Dar Headstone nu-şi mai făcea nicio iluzie, după ce văzuse datate de primire ale anunţurilor germane... şi ultima mare invenţie, minunata materie grea, despre care nu se ştie nimic la United până la vizita lui Livonius. Ei au anunţat apoi în grabă câteva pretenţiuni foarte vagi... Numai dacă izbutesc s-o fabrice şi cei din Buffalo, ar fi singura speranţă de a căpăta brevetul.

Headstone intră în camera de lucru cu gândul la materia grea. Pe birou se afla o telegramă din Germania. O desfăcu şi se pregăti s-o descifreze.

A înnebunit Tumer? Ce telegrafiază? „Mai multe tone din noua materie grea se află la Michigan în postul A. E.”. Headstone îşi luă pălăria şi ieşi din cameră. Un automobil îl duse înapoi la aerodrom.

„Michigan, aerodromul Blanctown!” spuse el pilotului. Zuruit de motor, vâjâit de elice, avionul decolă.

Inginerii Fosdick şi Cowper aveau în faţa lor un şah şi jucau liniştiţi o partidă.

„Păzeşte-ţi regina, Cowper” spuse Fosdick când, deodată zgomotul produs de un automobil ce se apropia, întrerupse liniştea paşnică a zilei de toamnă.

„Primim o vizită”, spuse Cowper şi se îndreptă spre fereastră. „Un automobil. Dacă nu mă înşel, maşina restauratorului din Blanctown. Bătrânul vânzător de otrăvuri ne face o vizită?”

Se sculă şi Fosdick şi privi spre şosea, dar deodată tresări şi-l bătu pe umăr pe colegul său

„Sfinte Dumnezeule, ajută-ne! Headstone e cel ce coboară din maşină!”

Dintr-o săritură Cowper fu înapoi şi făcu să dispară şahul şi figurile într-un dulap, luă o perie şi-şi şterse puţin haina, apoi i-o dădu şi celuilalt.

„Curaj, Fosdick! Şeful e acil Fuga e imposibilă! Trebuie să înfruntăm nenorocirea”.

Headstone era aproape de post, când Fosdick şi Cowper ieşiră spre a-l întâmpina cu un salut politicos. Se întoarseră împreună în casă şi Fosdick începu să-i raporteze.

„Postul lucrează ca şi înainte, bine, Mister Headstone. De la centrala din Detroit nu mai sunt...”

„Ştiu, Fosdick!” îl întrerupse scurt Headstone. „De aceea n-am venit.”

Fosdick tăcu. Observă surprins cum Headstone priveşte în toate părţile, ca şi cum ar căuta ceva.

Dar ce era bătrânul? se gândea Cowper, în timp ce treceau prin coridor Ce se uită aşa de mirat după colţurile dulapului? Iar o aiureală a şefului.

Prin coridor şi anticameră, ajunseră în sala de maşini, dar nici aci ochii lui Headstone nu statură pe loc, o clipă. Se uită superficial la instrumentele de măsurat, apoi rămase cu ochii pironiţi la o ladă de metal de culoare \’7bânchisă, strălucitoare ce se afla lângă transformator.

„Ce este aceasta, Fosdick?”

„Un condensator, Mister Headstone, cu care regulăm variaţiile tensiunii”.

„De unde-l aveţi? L-a furnizat United?”

Fosdick îşi muşcă buzele. „Nu, Mister Headstone. L-am primit din altă parte”, spuse Cowper.

„Hm! Lucrează bine?” Headstone de abia auzi răspunsul lui Cowper şi merse mai departe. Se vedea bine că el căuta ceva. Deschise fiecare dulap şi fiecare sertar din sala de maşini, scotoci îndelung în resturile căzute de la pilirea metalelor.

Când se ridică, trăsăturile feţii trădau mânia de care era cuprins. Se uită încă odată de jur-împrejurul sălii, examinând. Nu găsea blestematul metal greu german. Îşi aduse aminte că văzuse afară o grămadă de alice de fier. Să fie între acestea? îşi dădu pălăria pe ceafă şi se pregăti să meargă spre uşă, când călcă peste un fir subţire. Voi să-l dea deoparte cu piciorul şi era gata să cadă, dacă Fosdick nu l-ar fi susţinut.

„Ce e asta, Fosdick?”

Headstone se aplecă şi apucă firul. Nu era mai gros decât o sfoară obicinuită, dar când îl ridică, rămase uimit de greutatea lui.

„Ce e asta?” întrebă el pentru a doua oară.

„Firul de legătură dintre condensator şi transformator, Mr. Headstone”.

Headstone apucă firul cu amândouă mâinile, îl ridică cu greu şi-l urmă, ca un vânător prada, până ce ajunse în faţa lăzii negre. Această curioasă strălucire metalică întunecată... foiţa de metal, ce i-o dăduse Livonius nu era asemănătoare?

Pipăi suprafaţa netedă a condensatorului şi trecu peste mânerul greu al macaralei. James Headstone înţelese că a găsit ceea ce căuta.

„De unde aveţi condensatorul?” Văzu că Fosdick păleşte, iar Cowper se uita încurcat în pământ.

„Veniţi cu mine!” Headstone o luă înainte spre casă; amândoi inginerii îl urmară tăcuţi.

„Luaţi loc!” Se aşeză şi el pe scaun. Şovăind, Fosdick şi Cowper îi urmară exemplul.

„Vă cer absolută sinceritate”, începu Headstone. „La primul neadevăr, vă treziţi în stradă! Insă dacă spuneţi adevărul, lucrurile se pot întoarce în favoarea d-voastră. Întreb încă odată: de unde aveţi condensatorul?”

Fosdick nu era în stare să rostească un cuvânt. Cowper se gândise adesea să plece el singur, aşa că ameninţarea lui Headstone nu-l speriase.

„De la Dr. Frank, Mister Headstone”, răspunse el la întrebare.

Headstone fluieră printre dinţi. Un doctor Frank de la concernul german fusese la Brooker... Dr. Frank? Nu erau anunţate la Washington şi brevetele germane sub acelaşi nume? Headstone făcu o legătură de idei încă destul de vagă; noua veste îi oprise inima în loc... Dr. Frank, inventatorul german...? Posesorul brevetelor...? Dr. Frank?, aci în postul lui, fără ca el, Headstone, să ştie ceva şi nici acum n-ar fi avut habar, fără cablograma lui Turner. În clipa aceasta, îi părea rău că fusese adesea aspru cu agentul său.

El urmă interogatoriul: „Cum aţi cunoscut pe Dr. Frank?” Răspunsurile veniră şovăielnice şi fragmentate.

„într-o Sâmbătă seara, la Blanctown”, spuse Cowper, dar nu adăugă şi cât au băut atunci.

„Aşa dar, o cunoştinţă la un pahar de vin?” obiectă

Headstone. „Şi aţi luat omul aci la post, fără nicio precauţiune?”

„Automobilul nostru era în pană”, minţi Cowper. „Dr. Frank ne-a condus cu maşina sa. A ascultat necazurile noastre. Părea că se pricepe puţin la uzinele AE...”.

Headstone mormăi ceva printre dinţi. „Idioţilor” i se păru lui Cowper că aude.

„Dr. Frank este specialist, înţelegeţi, primul specialist al uzinelor germane AE” izbucni Headstone. „Pe acest om l-aţi lăsat aci în postul nostru! De necrezut, Fosdick – unde ţi-era capul? Erai beat?”

Fosdick nu ştia ce să răspundă. Nu putea suporta privirea pătrunzătoare a lui Headstone şi întoarse capul. Cowper se hotărî să joace ultima carte.

„De ce să mint. Mister Headstone? Am băut câteva pahare de whisky la sfârşitul săptămânii. A fost destul de frumos din partea doctorului că ne-a condus acasă. Mai frumos că ne-a lăsat transformatorul aci. A fost un noroc, căci altfel am fi rămas mereu pe loc. A fost un noroc, Mr. Headstone, cum numai cei beţi pot avea”.

Aşa, bătrân scârbos, se gândea Cowper când terminase, acum dă-mă afară – ţi-am spus ce am avut pe inimă!

Tăcut, Headstone clătina din cap.

Cowper îşi luă pălăria. „Să plec, Mister Headstone, să-mi caut un alt Job?”

„O prostie, Sir!” Headstone îi aruncă o privire care intimidă şi pe Cowper, cel decis să înfrunte orice.

„Rămâi aci şi d-ta şi Fosdick. Vă veţi urma lucrul mai departe... dar să nu scoateţi o şoaptă faţă de cine va despre condensator sau Dr. Frank. Luaţi bine aminte. Şi acum veniţi!”

Se înapoiară în sala de maşini. Headstone cercetă încă odată firul. Era destul de lung. S-ar putea tăia o bucată din el şi restul ar fi suficient pentru legătura cu transformatorul.

După ordinul său, inginerii întrerupseră funcţionarea postului şi se pregătiră să taie o bucată din fir.

Încercarea rămase fără succes, dalta sfărâmată, cleştele rupt; ca şi când ar fi încercat să taie oţel cu un cuţit de os.

Stăteau descurajaţi între sfărâmăturile uneltelor.

Cowper se juca cu un cleşte rupt, trecându-l dintr-o mână în alta; pipăia cu degetele partea care apucă şi exprima cuvintele:

„Oţelul cel mai bun, mai tare... tocit ca plumbul... de neînchipuit...”.

„Nu filosofa! Lucrează Cowper!” îi porunci Headstone supărat.

Oowper dădu drumul bucăţii. „Ce voiţi să facem, Mr. Headstone?”

Acesta scrâşni din dinţi de necaz, „Aduceţi lampa de sudat, vom topi bucata”.

Fosdick şi Cowper îndepliniră ordinul. Flăcările gazului oxihidric şuera că, îndreptându-se spre acea parte a firului, care rezistase celui mai bun oţel.

Oricare alt metal s-ar fi topit la dogoreala aceea de iad, dar minunata materie grea a doctorului Frank rămase intactă. La un moment dat, mişcarea moleculară produsă de temperatură, deveni prea puternică. Firul se umflă în partea încălzită şi în clipa următoare arse cu o flacără luminoasă.

„La o parte cu flacăra!” strigă Headstone.

Fosdick şi Colwper săriră înapoi, stinseră lampa de sudat şi rămaseră cu ochii aţintiţi asupra spectacolului înspăimântător ce se desfăşura.

Flacăra cuprinse firul mai departe. Metalul topit curgea pe podea, aruncând scântei, răspândind o lumină orbitoare. Focul se întindea ca flacăra unui fitil aprins.

Firul electric frumos se schimbă într-o clipă într-un şarpe dogoritor uriaş ce se întindea spre condensator ca o limbă de foc.

Inginerii şi Headstone se retraseră spre perete pentru a se feri de flacăra dogoritoare. Fiind şi aci ameninţaţi de focul care înainta spre condensator, fugiră la uşă şi o deschiseră brusc. Se va opri aci? Aşa se părea o clipă... dar numai o clipă. Părea că flacăra se stinge. Ea ardea însă în interiorul condensatorului. Se observa cum lada se cutremura uşor. La început fu un cutremur lent, apoi mai violent, – apoi – aveau impresia că o arătare răzbunătoare fii amăgeşte ziua -n amiaza mare! Lada se mărea din ce în ce... creştea în înălţime şi în lăţime... se făcu un cub enorm... se întinse mai departe, fără încetare, ajunse la partea de sus a transformatorului, se apropie mai mult de el... străluci deodată lumii nos, se topi în întregime şi curse în lături, împrăştiind în sală râuri de flăcări fără sfârşit.

Headstone aproape nici nu simţise când inginerii îl luară cu forţa amară. Nu simţise că haina îi era pârlită de văpaia focului şi ca începuse să ardă ici şi colo.

El sta cu cehii închişi. Gândurile-i fugeau sălbatec, oprindu-se la o altă scenă. Atunci era numai o foaie subţirică ce se topise sub flacăra albastră. Acum, cantitatea materiei enigmatice dezlănţuită prin încercarea sa nechibzuită era de o mie de ori mai mare. De o mie de ori mai mari fură şi flăcările şi dezastrul ce-i urmă.

Ar fi trebuit să-şi dea seama... singur a pricinuit nenorocirea.

Ameţit, deschise iar ochii – văzu geamurile postului spărgându-se cu sgomot, iar în dosul lor foc orbitor.

Clădirea era făcută de la temelie până sus, din beton armat. Nu putea arde, rezista flăcărilor, dor tot ce se găsea în ea, se prefăcu în cenuşe. Resturi carbonizate, instrumente topite, un transformator distrus, – aceasta era tot ce a mai rămas. Şi al doilea post AE, american, căzuse jertfă forţelor naturii dezlănţuite... pentru că un curios cutezase să cerceteze o materie pe care n-a ştiut s-o stăpânească.

James Headstone se aşează pe un trunchiu de pom. Sta copleşit, cu mâinile la ochi şi visa... O voce îl rechemă la lealitate, vocea lui Cowper.

„Ce facem noi acum. Mister Headstone?" întrebă inginerul. Trebui să repete întrebarea a doua şi a treia oară, până ce pricepu Headstone.

„Aveţi concediu, Colwper, d-ta şi Fosdick..."

Va fi un concediu pentru totdeauna, se gândi Cowper.

„Duceţi-vă deocamdată la Blanctown", spuse Headstone. „Aşteptaţi acolo până ce sosesc maşinile cele nai..."

Ţeapăn, mişcându-se automat, Headstone se îndreptă spre automobil.

„Aerodromul Blanctown", strigă el şoferului.

De abia dispăruse maşina, şi Cowper sări în sus de bucurie. „Concediu nelimitat!" strigă el lui Fosdick, bătându-l pe umăr.

„Concediu plătit în întregime, Cowper", spuse Fosdick.

„Slavă Domnului că şeful însuşi a ruinat postul! Dumnezeule – dacă am fi făcut noii asta?! Îngrozitoare idee! Cred că bătrânul ne-ar fi înghiţit cu piele şi păr cu tot."

„Sunt curios să ştiu ce hotărâre va lua Brooker?" spuse Fosdick gânditor. „Va mai pune la dispoziţie bani pentru a treia încercare?"

„Desigur, trebuie!” strigă Cowper cu deplină încredere. „Noroc că n-a ars şi automobilul nostru. Acum mergem în concediu la Blanctown, Fosdick!”

*

„Unde, Sir?” întrebă pilotul din Blanctown.

James Headstone şovăi să răspundă. Voia să spună „la New-York”, dar nu exprimă cuvintele. Să se ducă la New-York? Să anunţe lui Brooker şi celorlalţi de la postul AE, vestea rea? Se sfii. Ar fi o explicaţie supărătoare. Va trebui să sufere reproşuri grele, ca şi atunci după catastrofa din Detroit. Brooker va vorbi cu siguranţă iar de greşeli mari care n-ar fi trebuit să se întâmple.

Vedea scena înaintea ochilor. Un tribunal de zece oameni bogaţi al căror Dumnezeu e dolarul. El, Headstone, fiind silit ca acuzat, să răspundă oamenilor al căror gând îl ghicea şi-i dispreţuia... Să înlăture mersul evenimentelor crude, să câştige cel puţin un termen de graţie...

„Unde, Sir?” întrebă pilotul a doua oară.

„La Buffalo” răspunse Headstone. Se agăţă de speranţa că poate au izbutit ceva inginerii de acolo, lucru ce i-ar îmbunătăţi situaţia faţă de magnaţii banilor. Dacă ar putea să prezinte la New-York sârmă de susţinere asemănătoare cu cea germană, ar câştiga mult. Dacă cei din Buffalo ar izbuti şi cu materia pentru catodul rece,. Atunci ar putea privi fără teamă inevitabila explicaţie de la New York.

Headstone îşi dădu seama că-şi făcea iluzii fără rost. Îi trebuiau fapte concrete şi cu voia lui Dumnezeu, le va găsi la Buffalo.

Avionul lui Headstone luă drumul de la Sud-Est spre Est, deasupra apelor albastre ale fluviului Huron; în

acelaşi timp, un altul trecea pe deasupra lui Rocky Mountains.

Era un avion mare, de care se servea United Electric pentru transporturile urgente de materiale grele la uzinele din New York, Detroit şi Buffalo. La exterior, se asemăna cu cele mai grele avioane de bombardament, deşi era construit pentru scopurile cele mai pacifice. Între aripi, în trunchiul lui enorm, se afla un loc de bagaje; partea dinapoi era prevăzută cu o despărţitură mică pentru persoane. Înăuntru, se aflau doi bărbaţi: directorul Brooker şi Dr. Frank.

„Aş dori să fie prezent şi Mister Headsone la discuţiunile noastre următoare” spuse Brooker. „Păcat că e întreruptă legătura telefonică cu postul din Michigan. Am încercat în zadar să-l vorbesc.”

„Ajungem la Buffalo pe la orele unsprezece, d-le director. Pregătirile vor dura o ora. Poate încercaţi acolo încă odată.”

„Această întrerupere mă neliniştеşte”. Brooker vorbi mai mult pentru el însuşi decât pentru însoţitorul său.

Dr. Frank râse. „Vă felicit d-le director, dacă n-aveţi de griji. O întrerupere a liniei telefonice – se întâmplă în fiecare zi de o sută de ori.”

„Aveţi dreptate, domnule doctor, dar... Contrariu obiceiului său, Brooker îşi destăinui gândurile, ca şi când ar fi putut scăpa de apăsarea lor. „Tot astfel a fost şi atunci la Detroit. Nu puteam obţine legătura cu Mister Headstone, pentru că aparatul se găsea sub ruinele produse de înalta tensiune.”

„Şi acum vă temeţi de ceva asemănător, Mister Brooker? Cred că sunteţi nervos”.

„Poţi deveni cu Headstone”, suspină Brooker. „Mă tem totdeauna când pleacă în expediţii tehnice.”

Doctorul răspunse cu un aer de seriozitate. „De fapt, temerile vă sunt întemeiate. V-am explicat motivele la New York, Mister Brooker. E vorba de propriile d-voastră interese.”

„Ştiu ce volţi să spuneţi, d-le doctor”, îl întrerupse Brooker. „United să cumpere fabricaţiunile perfecţionate de concernul d-voastră şi să părăsească toate experienţele îndrăzneţe”.

Dr. Frank dădu din cap. „M-aţi înţeles pe jumătate, d-le director. Să preluaţi pe cele efectuate, dar evident, trebuie lucrat mai departe cu multă insistenţă. Nu-l mustrez pe Mister Headstone pentru că riscă, ci fiindcă riscă fără folos. Fără folos şi fără rost, d-le Brooker, căci chiar de ar izbuti să realizeze în săptămâni ceea ce noi am făcut în ani, îi vor sta în drum drepturile noastre de utilizare anterioară.”

„Va fi greu să-l convingem pe Mister Headstone de acest lucru”, răspunse Brooker. „Nu se lasă condus şi-şi pune viaţa în joc. Ce să fac cu acest om?”

„Nimic, d-le director. Omul e bun aşa cum e. Timpul nu stă pe loc. Avem nevoie de pionieri dornici de întreprinderi îndrăzneţe, pentru a continua opera. Mister Headstone va găsi un câmp de activitate fertil, dar să lucreze mai departe pe bazele oferite de noi.”

„Greu, foarte greu, d-le doctor” suspină Brooker. „Mă tem că se va opune. Vom suferi multe pagube şi catastrofe până ce se va hotărî să primească propunerile d-voastră.”

Dr. Frank privea fix înainte, ca şi cum ar fi urmărit ceva în depărtare.

„Vor mai fi pagube şi catastrofe”, spuse el încet, apăsând pe fiecare cuvânt, „dacă Mister Headstone va continua să lucreze ca până acum.”

Pilotul lui Headstone ajunse pe aerodromul din Buffalo, dar spre mirarea acestuia, nu începu să coboare, ci ocoli locul în viraje mari.

„De ce nu aterizezi?” întrebă Headstone. Pilotul arătă în direcţia elicei. James Headstone văzu un avion colosal coborând în sbor planat.

„Trebuie să-l lăsăm întâi pe celălalt să aterizeze, strigă pilotul pentru a fi auzit. Headstone de abia înţelese. Privirea îi era îndreptată spre celălalt aeroplan.

Un avion de transport de la noi? Ce caută la Buffalo? îi trecu lui prin cap.

Curând aterizã numai la cincizeci de metri depărtare de celălalt.

„La ora şase seara aici”, strigă el pilotului, coborî şi se duse spre avionul cel mare. Era aproape de el, când uşa se deschise. Headstone se opri brusc. În cadrul uşii apăru Brooker, directorul Brooker, pe care-l credea la New York, a cărui prezenţă nu-i era tocmai plăcută.

Brooker se găsea în altă situaţie. De abia-l zări pe Headstone şi-i făcu semn cu mâna, voios.

„Minunat, că te afli aci, Headstone! Am încercat zadarnic să te chem la post. Linia era deranjată?”

„Da, Brooker, linia nu era în ordine” spuse Headstone, pentru a răspunde ceva. În gând, blestema întâmplarea care îi scosese în cale pe Brooker;

„îmi daţi voie să vă prezint?” urmă Brooker. „Domnul Dr. Frank de la Concernul Bergmann – Mister Headstone... după nume cred că vă cunoaşteţi.”

Headstone întinse mâna doctorului, în timp ce prin cap îi vâjâiau o mie de întrebări pentru ca în fine să se oprească la acestea. Ce are de tratat Germanul cu Brooker? Ce căuta în Buffalo?

Ca răspuns la întrebările nerostite, veniră cuvintele lui Brooker: „Vom face aci nişte experienţe importante. Bine că poţi fi şi d-ta de faţă.”

„Experienţe!?

„Ce intenţiune aveţi?” întrebă Headstone bănuitor.

„Vrem să producem treizeci de milioane de volţi, Headstone!”

„Treizeci de milioane de volţi, Brooker?! încă n-am ajuns aşa de departe. Nu ţi-a ajuns nenorocirea din Detroit?”

„Domnul Dr. Frank a adus aparatele necesare”, spuse Brooker arătând avionul cel mare. „De data aceasta va merge fără nenorocire, dragă Headstone!”

Pe când acesta căuta o replică, trecu maşina cu o macara de la United spre avion, urmată de un autocamion. Tot ceea ce comandase telefonic Brooker la New-York, sosise prompt. Headstone văzu macaraua lucrând, văzu coborând din avion o ladă negricioasă strălucitoare, care nu se deosebea de aceea care ieri mai lucra la Michigan, până când o experienţă neraţională o schimbase într-un vulcan. De la ladă, îşi schimbă privirea asupra doctorului şi se întâlni cu a acestuia.

„Veniţi de la postul AE, Mister Headstone?” întrebă Germanul.

James Headstone se mulţumi să afirme dând din cap.

„Instalaţia lucrează bine acum?” întrebă mai departe doctorul.

Iar o clătinare din cap din partea lui Headstone. Dr. Frank era intrigat. Nu pricepea purtarea lui Headstone. Se aşteptase la oarecare obiecţiuni, chiar la o izbucnire mânioasă pentru că îi încălcase postul. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Nu putea să priceapă cauza. Headstone ştia că el era acela care instalase

condensatorul în postul lui. De ce nu spunea niciun cuvânt?

Probabil că prezenţa lui Brooker îl împiedeca. Deci să nu amintească nimic. Cu această hotărâre, Dr. Frank urmă pe Headstone şi pe Brooker.

Va dura o oră până ce totul va fi instalat după planurile doctorului, pe care Brooker le predase unui inginer şef din uzină. În acest timp, ei luară o gustare. Mâncară tăcuţi. Brooker se gândea cum ar putea să-l înduplece pe Headstone. Gândurile acestuia erau la ruinele carbonizate ale postului AE. Răspundea la întrebările doctorului Frank numai cu un da sau un nu setirt, până ce se decise şi acesta să tacă. În sfârşit, după ce fu strânsă masa, se înfiripă o convorbire.

„Aşa dar, avea treizeci de milioane de volţi, dragă Headstone”, spuse Brooker.

; Dispunem numai de zece milioane în uzină. Nu. Putem merge mai departe, " replică Headstone.

„Se va putea cu bateria mea de condensatoare, Mr. Headstone”, se amestecă Dr. Frank. „Luăm cele zece milioane de volţi în circuit paralel, apoi în serie şi obţinem tensiunea dorită”.

Headstone refuză propunerea. „Se va produce un fulger lung de câţiva kilometri, domnule doctor. Cum veţi stăpâni tensiunea uriaşă?”

„O stăpânesc condensatoarele mele. Mister Headstone”, rosti doctorul cu convingere.

James Headstone făcu alte obiecţiuni. El vorbi de reacţiunile dăunătoare pe care le-ar putea avea aparatul doctorului asupra instalaţiei şi la răspunsurile seci ale acestuia, se înfurie mai rău.

„Eu nu-mi iau nicio răspundere”, se apără în sfârşit; „te priveşte Brooker, dacă se întâmplă vreo catastrofă!”

Asupra lui Brooker părea că se transmisese ceva din calmul neclintit al doctorului.

„N-are niciun rost să comentăm mai mult”, spuse el. „îmi iau răspunderea, Headstone. Să mergem în uzină.

„Lada e încă afară?” se miră Headstone când ajunseră în faţa secţiunii de înaltă tensiune. Doctorul surâde a ironic.

„V-am adus un fulger din Europa, Mister Headstone.”

„Cum? Ce?”

„Da, un fulger de nouăzeci de milioane de volţi, ca să vedeţi ce rezistenţă ou condensatoarele mele!”

„E adevărat, d-le doctor? Aţi adus aparatul încărcat?” se amestecă Brooker. Headstone încercă o nouă împotrivire.

„E de necrezut domnule doctor. Aţi părăsit Europa de două săptămâni. Încărcătura trebuie să se fi împrăştiat de mult.”

„Vă înşelaţi, Mister Headstone. Condensatoarele mele reţin electricitatea pe care au acumulat-o. Materia grea nu lasă să se piardă niciun electron...”

Headstone aruncă o privire neîncrezătoare curioasei lăzi atât de strălucitoare, ca şi când avea în faţa o cutie cu dinamită. Instinctiv, făcu câţiva paşi înapoi.

„Nicio frica, Mister Headstone!” îl încurajă Dr. Frank, „cele treizeci de milioane de volţi sunt bine strânse în ladă”.

„Vorbeaţi de nouăzeci de milioane”, spuse Brooker.

„Dacă punem circuitul în serie. Mister Brooker. Deocamdată, fiecare din cele trei condensatoare sunt încărcate cu treizeci.. Să punem mai întâi în contact.”

În faţa uzinei de înalta tensiune se aflau doi stâlpi, la depărtare de o jumătate de kilometru unul de altul, înalţi de mai bine de o sută de metri. Fiecare fu prevăzut cu

câte o sferă metalică în vârf. De la fiecare sfera, pleca în jos un fir subţire, până la transformator.

Dr. Frank apucă unul, se aplecă spre lada vrăjită şi găsi un loc anumit unde apăsa capătul firului. Acesta pătrunse înăuntru şi se înţepeni tare. Legă apoi şi capătul celălalt.

„Acum sunt treizeci de milioane de volţi, între amândouă sferele," spuse Dr. Frank arătând cu mâna către stâlpi. Acum – nouăzeci!"

El apăsă pe un punct din circuit. Se produse o mişcare bruscă. Înainte de a închide ochii în faţa luminii orbitoare, se auzi un tunet care făcu pe Headstone şi pe Brooker să se clatine şi să nu mai audă nimic câteva minute.

James Headstone şedea pe un trunchiu de arbore şi-şi ştergea fruntea cu batista. Dr. Frank sta alături şi râdea.

„Ce, Mister Headstone? Vă e cald?"

„Nouăzeci de milioane de volţi?! " bâlbâi Brooker încă palid din cauza evenimentului. „Puteţi repeta?" întrebă el zăpăcit.

„Din păcate nu e posibil, domnule director. În uzina d-voastră avem numai zece milioane de volţi. De trei ori zece fac, după Adam Riese, treizeci. Pot repeta numai dacă încărcăm din nou condensatorul din instalaţia d-voastră."

„Să punem în circuit", spuse Brooker. „Treizeci milioane de volţi nu străbat distanţa dintre cele două sfere," ripostă Dr. Frank. „Aţi văzut mai înainte. Trebuie să scurtăm linia de scântei, să tăiem imul dintre fire şi să-l tragem mai aproape."

Să se taie firul... Vorba avu răsunet în urechile lui Headstone. Îşi aduse iar aminte de întreaga nenorocire de la postul ae, de care uitase puţin în faţa atâtor noutăţi

minunate. Cum va tăia doctorul această sârmă îndrăcită care a rezistat oţelului şi care la temperatura flăcării de gaz oxihidric se prefăcuse într-un foc ce nu se mai putea stinge? sări în sus şi urmă pe German. Acesta merse vreo suta de metri de-a lungul firului, se opri, băgă mâna în buzunar şi scoase un cleşte mic. Părea un cleşte de oţel obişnuit. Se aplecă, ridică puţin firul şi puse cleştele. Apăsă cu mâna... Headstone holbă ochii... cleştele tăie cu uşurinţă.

„Ce e asta? Cum aţi procedat, d-le doctor? Cu ce aţi tăiat?" Headstone se pripea să pună întrebări.

„Diamantul se taie cu un alt diamant, Mister Headstone."

Dr. Frank îi întinse cleştele. El îl apucă cu grabă. Era greu, mult mai greu decât un cleşte de oţel de aceeaşi mărime, deşi era făcut – Headstone putea să se convingă – tot din oţel. Numai la tăişuri avea o dungă îngustă mai negricioasă. James Headstone bănui că misterioasa materie grea, îngrămădită sau întărită cumva, este aceea care-i da puterea supranaturală de a tăia sârma.

Dr. Frank apucă de capătul firului şi-l trase după el. „Ajutaţi-mi, Mister Headstone" îl rugă el. „Firul e greu". II târâră împreună până la condensator şi încă o sută de metri spre celălalt stâlp.

„Acum putem pune în cercuit", spuse Dr. Frank şi se îndreptă spre uzină, urmat de Brooker şi Headstone. Acolo erau pregătite alte fire izolate cu materie grea. Se făcură legăturile. Cele zece milioane ale lui United fură dezlănţuite.

Headstone aruncă o privire uimită asupra indicelui curentului.

„Condensatorul meu lucrează bine", spuse Dr. Frank.

„La această tensiune, acumulează cincizeci de coulombi... Aşa, acum e complet încărcat. Putem desface legăturile.”

„Cincizeci de culombi, d-le doctor?” Cuvintele lui Headstone trădau îndoială şi mirare.

„Nu e prea mult. Mister Headstone, trebuie să fim mulţumiţi. Cu cele zece milioane ale d-voastră, nu putem obţine mai mult. Totuşi e îndeajuns. Cu câteva miliarde tone de materie grea, vom izbuti şi cu această încărcătură”.

Headstone tăcea. Vorbele doctorului îi dădeau de gândit. Cât de subţiri trebuie să fie straturile izolatoare, în lada cea vrăjită Cât de aproape sunt electricităţile contrarii? Ce enormă trebuie să fie atracţia, pentru a produce o astfel de tensiune uriaşă!. Ce rezistenţă incomparabilă trebuie să aibă materia grea, pentru a rezista la o astfel de apăsare I

Ca un somnambul, urmă pe Brooker şi pe doctor, afară.

„Atenţie l” strigă Dr. Frank, mişcând ceva în ladă. De la unul din stâlpi ieşi un fulger şi se scurse în pământ la capătul liber al firului. Pământul păru că se cutremură; urmă bubuitul tunetului.

Şi de data aceasta trecu timp până ce toţi se liniştiră, până ce mintea li se limpezi.

„Un fulger frumos, dar de trei ori mai slab decât primul”, spuse Dr. Frank. „Să repetăm experienţa?”

Brooker refuză. „Destul, d-le doctor. Am văzut ce puteţi. Acum poftiţi la birou pentru a începe tratativele.”

10

Fosdick şi Cowper se aflau la restaurantul unui mic hotel din Blanctown. Era acel hotel căruia îi aparţinea şi barul unde de obicei îşi băuseră grijile.

Cowper era ocupat să-şi taie şunca cu ouă din farfurie, iar Fosdick mânca cu lingura, dintr-un castronaş plin cu orez. După pofta ce aveau amândoi, se vedea bine că le priiseră primele douăzeci şi patru de ore de concediu. Fosdick îşi turnă ceai cald. Amesteca îngândurat în ceaşcă şi privea cum se topeau încet bucăţile de zahăr.

„Frumoasă dimineaţă! Am putea face o mică plimbare cu automobilul”, rosti Cowper între două îmbucături.

„Să facem, Cowper!”

„Unde?”

„La post!”

Cowper se împotrivi. „Iar ţi-e dor de maghernița aceea trosnitoare, Fosdick? Eu simt – mulţumit că avem în sfârşit concediu.”

„Am plecat ieri prea în grabă, Cowper; literalmente, fără cămaşă de noapte şi perie de dinţi. Asta nu merge. Trebuie să ne ducem să vedem dacă putem salva ceva din lucruri.”

Cowper, care tocmai înghiţea ceaiul, făcu o mutră de parcă ar fi băut otravă.

„Putem cumpăra şi în Blanctown cămăşi şi perii de dinţi” încercă el să înlăture propunerea, dar Fosdick rămase nestrămutat.

„Atunci fie, Fosdick, dar cel mult pentru un sfert de oră, mai mult nu pot rezista.”

*

Se apropiau voioşi de postul AE. Din depărtare, părea că nimic nu se schimbase.

Reţeaua plana, susţinută de baloane. Numai din apropiere, recunoscură urmele focului. Pe clădirea de beton, se vedeau pete negre de funingine, locurile ferestrelor erou goale. Sârma mijlocie, care conducea curentul atmosferic spre uzină, era distrusă de foc în

partea de jos. Capătul liber oscila în vântul de toamnă, la vreo douăzeci de metri deasupra postului.

Fosdick cârmi maşina de pe şosea pe drumul pietruit ce ducea la post când, deodată, din capătul sârmei ieşi un fulger. Cowper tresări şi-şi duse mâinile la urechi.

„Opreşte, Fosdick! Nu merg mai departe! Blestematul post mai funcţionează, cu toate că a ars!”

„Absurditate, Cowper! Conductele de combustibil sunt distruse, colectorii de raze nu mai ard. Poţi fi fără teamă...”

„Totuşi, ai văzut!” îl întrerupse Cowper.

„Da, dragul meu. Cu timpul se strânge electricitate şi în reţeaua simplă şi atunci fulgeră din când în când.”

Fosdick nu se mai sinchisi de obiecţiunile lui Cowper şi înaintă până la post. Cercetarea întreprinsă fu mai rodnică decât se aşteptau. Garderoba inginerilor fusese cruţată de foc. Când se pregătiră să plece înapoi, automobilul era plin până sus cu geamantane şi îmbrăcăminte.

Fosdick voia tocmai să pună maşina în mişcare, când văzură o motocicletă ce venea pe drum îndreptându-se spre ei.

„Ce caută aci?” întrebă Cowper. Fosdick îşi puse mâna deasupra ochilor, pentru a vedea mai bine.

„Pare a fi un poştaş”, spuse el.

Motocicleta opri lângă automobil. „O telegramă pentru Mister Fosdick!”

„Eu sunt.” Fosdick o luă şi o desfăcu. „Stai o clipă,

Sir! Aşteaptă!" strigă el poştaşului, care voia să şi pornească înapoi. „Poţi lua răspunsul – chiar acum... Pricepi ceva Cowper?" se adresă colegului său dându-i telegrama. Acesta o ceti:

„Ce s-a întâmplat la post? Telefonul în continuu deranjat. Telegrafiază! Brooker.”

Cowper înapoie telegrama dând din cap. „Hm, Fosdick. Pare că directorul Brooker nu ştie nimic de mizeria de aci. Îi voi telegrafia cele întâmplate.”

întoarse telegrama, scrise răspunsul pe verso şi o înapoie poştaşului, punându-i în mână un dolar.

„Restul, pentru d-ta, Mister. Trimite-o cât de curând.”

Factorul plecă. Automobilul îl urmă mai încet. Postul mai fulgeră odată, ca şi cum ar fi vrut să facă cunoscut că se mai află acolo.

Tratativele cu reprezentanţii concernului german nu înaintară aşa de repede cum dorea Brooker. Livonius găsi în Mister Pellham un adversar, care apăra cu tenacitate pretenţiunile uzinei United asupra brevetelor. El era susţinut de Headstone, care opunea aceeaşi rezistenţă tuturor argumentelor doctorului Frank, pentru ca producţiunile societăţii United să nu rămână mai prejos. Brooker încerca zadarnic să mijlocească o împăcare. Headstone şi Pellham ţineau cu încăpăţânare la punctul lor de vedere.

„Aţi anunţat cu trei luni mai târziu”, spuse Livonius, pentru a zecea oară.

„Pretindem dreptul, în baza întrebuinţării anterioare. Am fabricat materii! a în acelaşi timp cu d-voastră”, repetă Pellham obiecţiunea auzită de atâtea ori.

„N-aţi fabricat nimic”, întrerupse Dr. Frank.

Headstone îl privi mânios. „Nimic, spuneţi, d-le doctor? Am făcut un post AE, care lucrează ireproşabil. Aceasta e nimic?”

„Cu sârme de susţinere cumpărate din Germania” adăogă profesorul Livonius.

„Cu colectori de raze pe oare noi i-am dat deoparte de luni întregii” îl secundă doctorul.

„Ne-am fabricat noi singuri colectoriil” strigă Headstone. Puse amândoi pumnii pe masă. „Postul nostru lucrează fără cusur. Este un activ pe care trebuie să-l ia în consideraţie concernul d-voastră. Un activ foarte important, domnilor”.

„Postul d-voastră lucrează numai de când se află acolo un condensator puternic”, spuse Dr. Frank, privind aspru în ochi pe Headstone.

„Aveţi dreptate, d-le doctor. Pretindem dreptul de întrebuinţare anterioară şi asupra condensatorului”.

Doctorul rămase înmărmurit. Era disperare sau obrăznicie din partea lui Headstone, pentru a răspunde astfel?! Nu ştia ce să-i spună. Îşi reproşa singur felul cum procedase au condensatorul. Dacă United învârtea astfel lucrurile, era posibil să capete Americanii brevetul pentru materia grea. Cine ar putea dovedi serviciului de brevete din Washington că el, Dr. Frank, a adus condensatorul din Germania şi l-a instalat în postul lui Headstone? Mărturia celor doi ingineri care se aflau acolo?... I-ar fi uşor societăţii United să-i înfunde undeva, într-un colţ îndepărtat al Americii. Mărturia lui proprie? îşi da seama că istorisirea sa, fără confirmarea unei a treia persoane, nu prea era demnă de crezut...

„Ei! Nu-mi daţi niciun răspuns, d-le doctor”, întrebă Headstone ironic. „Vom vedea ce spune servi ciul de brevete din Washington, când vom prezenta condensatorul”.

„Va trebui să întăriţi prin jurământ, Mister Headstone, că într-adevăr e condensatorul d-voastră”.

Headstone deschise gura spre a rosti ceva, dar cineva bătu la uşă. Intră servitorul.

„O telegramă pentru Mister Brooker”.

Acesta o citi şi se făcu roşu, apoi alb.

„Scuzaţi, domnilor, câteva minute”.

Apucă pe Headstone de mânecă şi-l trase în camera alăturată.

„Ce înseamnă asta, Headstone?” Îi întinse telegrama: „Telefonul a ars ieri, când s-a distrus postul AE. Noua adresă: European-Hotel, Blanctown. Fosdick”

James Headstone respiră adânc. „Aşa este, Brooker. Blestemata materie grea nu rezistă la căldura lămpii de sudat. A luat foc, când am încercat să topim un fir al condensatorului. Postul a ars”.

„Aiurezi, Headstone?” Brooker privi speriat şi îndoielnic pe asociatul său. „Ce înseamnă asta: condensator... materie grea... un condensator de materie grea în postul nostru...?”

„Era acolo, Brooker”.

„Ce dracu, Headstone! Doar n-a căzut din ceri Cum a ajuns acolo?”

„E o lovitură îndrăzneaţă din partea doctorului german. A cunoscut pe Fosdick şi Cowper la un bar din Blanctown, bine înţeles la un pahar de whisky. Presupun că nu şi-au mal dat bine seama de faptele lor, când l-au luat pe străin în post...”

„Ne mai auzit!” Izbucni Brooker. Concurenţa în postul nostru... îşi instalează în voie aparatul... şi eu aud de abia acum de toate astea, Headstone! E cu putinţă?"

„Am aflat şi eu de abia ieri dimineaţă, când am ajuns la post... şi am văzut lada vrăjită...”

„Şi imediat ai ars şi ai pustiit totul. Eşti o piază rea, Headstone! Sunt disperat!... Neamţul ţi-a pus lada acolo şi d-ta ai distrus-o, împreună cu întreaga uzină...”

Brooker tăcu. Începu să se gândească la acelaşi lucru la care reflectase Dr. Frank, puţin mai înainte: Presa încă nu aflase de distrugerea postului. Se putea deci folosi condensatorul ca mijloc de constrângere, în tratativele cu concernul Bergmann.

„Ascultă Headstone! Să nu spui niciun cuvânt Germanilor de această nouă catastrofă. Ne vom întoarce în sală, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Lasă pe seama mea continuarea tratativelor. Dar, te rog, să nu-mi faci mutra asta acră! Închipuieşte-ţi că şezi la masa de poker şi joci cu cărţi proaste”.

„S-a aranjat, gentlemen”, spuse Brooker, luând iar loc lângă Pellham şi băgând liniştit telegrama în buzunar.

„Ceva important?” îi şopti Pellham.

„îmbucurător. Mister Pellham. O veste de la post. Primele încercări cu materia pentru catozi sunt promiţătoare”, răspunse Brooker, destul de tare pentru a fi auzit de Dr. Frank şi profesorul Livonius.

„United pretinde şi dreptul de folosire anterioară a catodului rece, căci noi am...” începu iar dezbaterile Pellham.

„Stop, Pellham! îl întrerupse Brooker. „Aşa nu mai înaintăm. Vă propun o învoială", se adresă el direct celor doi Germani. „Să unim cele două concerne şi să lucrăm mai departe cu forţe duble".

„Noi posedăm mai multe invenţiuni decât United”, obiectă Dr. Frank.

Pellham voi să răspundă ceva. Brooker îi făcu semn să tacă.

„Aveţi mai multe, d-le doctor. Pentru aceste multe vom lua licenţe de la d-voastră, dacă condiţiunile sunt acceptabile”.

„În sfârşit, o propunere cu care putem înainta”, spuse profesorul Livonius.

„Condiţiile noastre sunt acceptabile”, adăogă doctorul. „Am pregătit un concept pentru contract”. Scoase din buzunar un manuscris şi-l întinse lui Brooker.

Acesta începu să-l citească şi după figura lui se vedea că e mulţumit. „Propunerile sunt de primit, d-le doctor. Cred că ne vom învoi”. Brooker citi mai departe: „... schimb curent de experienţe şi licenţe... legătură permanentă între laboratoarele celor două concerne... ca intermediar în Germania, Mister Henry Turner...”. Se opri, lăsând să-i cadă hârtia din mână. „Cum aţi ajuns la această propunere, d-le doctor? Henry Tumer... II cunoaşteţi?

„Tumer!?”

Headstone rosti numele, fără să vrea. Strânse apoi buzele ca şi cum ar fi spus prea mult cu acest singur cuvânt.

„II cunosc”, răspunse doctorul la întrebarea lui Brooker. „Se pricepe puţin la tehnica uzinelor AE, înţelege uşor, e activ şi tăcut, când trebuie. Cred că facem o alegere bună”.

„Este inginer?” întrebă Brooker.

„După câte ştiu eu, da”, răspunse Dr. Frank. Am auzit că a studiat între altele şi la Charlottenburg. Afară de aceasta, vorbeşte curent limba germana. Dr. Frank continuă, privind drept în ochi pe Headstone: „Am impresia că funcţiunea actuală nu-l prea mulţumeşte pe Mister Turner. Cred că ar primi cu amândouă mâinile, dacă l-am oferi altceva”.

„Voiţi să-l angajaţi, d-le doctor?” spuse brusc Headstone.

„Sunt de părere să-l luăm împreună”, răspunse Dr. Frank. „Să lucreze egal pentru ambele concerne”.

Pe Headstone îl punea pe gânduri mai mult expresia figurii doctorului, decât vorbele sale. I se părea aproape sinistru acest om, care părea că ştie mai multe decât spune.

„Se aprobă, domnule doctor”, urmă Brooker tratativele şi continuă citirea.

„Cred că totul e clar”, spuse el după ce isprăvi ultima pagină. „Dacă vă convine, voi da juriştilor noştri să facă contractul după conceptul d-voastră. II vom trimite apoi spre a fi semnat în Germania...”.

„Nu e necesar, d-le directori” Dr. Frank secase un alt act şi-l puse în faţa lui Brooker. „Poftiţi procura. Am dreptul să semnez pentru concernul nostru. Luaţi seama oa juriştii să lucreze după concept, apoi voi iscăli”

*

Henry Tumer îşi lua masa de prânz la locul său obicinuit de la birtul din bărăgan. Klas Horn, birtaşul, îi arăta tot felul de mâncăruri, care. De care mai gustoase.

„Ei, d-le Turner, când plecaţi?” întrebă el pe client, aducându-i un pahar de bere spumoasă.

Tumer făcu o mişcare nehotărâtă. „Poate, mâine, poate de abia peste opt zile”.

Birtaşul se întoarse la tejghea şi-şi turnă un biter. Să rămână Americanul, care plăteşte aşa bine, încă o săptămână... la perspectiva aceasta plăcută îşi încuviinţă un şnaps.

Mister Turner părea mai puţin mulţumit. De abia se atinse de mâncare şi începu iar să se gândească. Care va fi răspunsul lui Headstone? îi scrisese că-şi consideră misiunea din Germania terminată şi aşteaptă instrucţiuni noi.

James Headstone trebuie să fi primit scrisoarea de mult. Răspunsul însă nu sosea şi neliniştea lui Turner creştea din zi în zi. Nu ştia dacă întârzierea lui Headstone însemna ceva bun sau rău pentru el.

Zgomotele de afară îi întrerupseră frământarea: pufăit de motociclete şi voci. Uşa se deschise, intrară doi bărbaţi. Nerăbdător, Turner privi pe poştaş cu presimţiri nedefinite, se uită apoi la jandarmul rural care se duse la tejghea şi începu să vorbească cu Klas Hom, în dialectul ţinutului, din care nu pricepea un cuvânt. Deschise telegrama, o citi şi o lăsă jos, descurajat.

„Rămâi acolo! Aşteaptă instrucţiuni, J. H.”.

Acelaşi cântec – să aştepte şi iar să aştepte, cu toate că-i ardea podeaua sub picioare. Văzu că jandarmul îşi aruncă privirea spre el. Îi era teamă. Erau lucrurile atât de departe, încât voiau să-l aresteze pe loc? Headstone întârzia fără rost, punându-l în perie oii

Tumer puse paharul la gură şi bău mult. Văzu apoi pe Horn râzând cu jandarmul şi se mai linişti. Vădit, birtaşul glumea; nu discutau despre el.

Uşa se deschise iar, intră Jochen Donnewald, se uită împrejur şi se îndreptă spre masa lui Turner.

„O scrisoare pentru d-voastră, Mister”. Tumer întrebă: „De la cine?”

„De la domnul Zacharias. Aştept răspuns”.

Agentul citi. O politicoasă invitaţie la acest misterios bătrân pentru după amiază, la orele trei şi jumătate, la o ceaşcă de cafea. Un scris curat, aproape caligrafic, care se părea a fi tot atât de puţin al unui hoinar, ca şi al imul fermier.

Turner căzu iar pe gânduri. Invitaţia putea fi o cursă.

— Prostiei Dacă ar vrea să-l aresteze, ar putea s-o facă aci pe loc.

„Ce să-i spun?” întrebă Jochen.

„Spune-i d-lui Zacharias că viu cu plăcere”.

„Bine, Mister”. Lochen plecă.

La orele trei şi jumătate, Tumer sta în faţa porţii pe care o deschisese odată cu cârligul. De astă dată, preferă să apese pe buton şi să aştepte.

Apăru Jochen Donnelwald, deschise şi făcu semn lui Tumer să-l urmeze.

Drumul spre casă ducea printre boschetele de trandafiri. Tumer zări din depărtare stupina ce-i redeştepta amintiri dureroase. Intră apoi sub umbrar, unde se afla o masă preparată pentru cafea. La masă şedea un domn tânăr, care se scula spre a-l întâmpina.

Turner îl recunoscu de la prima privire. Era omul pe care il văzuse prin lunetă la uzina AE, împreună cu Zacharias. Deci inginerul, ruda bătrânului, care-l luase cu el la uzină, îi trecu prin cap lui Turner. De ar putea profita şi el de această cunoştinţă!...

„Am onoarea să vorbesc cu Mister Tumer?” întrebă inginerul.

„Numele meu e Tumer”.

„Doctor Frank”, se. Prezentă celălalt. „Luaţi loc. Vă rog, d-le Turner. D-nul Zacharias e dus în casă, Trebuie să vină. Serviţi-vă, vă rog”.

„Nu aşteptăm până se întoarce d-nul Zacharias?”

„Nu e nevoie, Sir. Iată-l că vine”.

Turner îşi întoarse capul şi privi spre casă. Într-adevăr, venea cineva – dar era bătrânul? Se frecă la ochi, i se părea că nu vede bine. Zacharias trebuie să fie. Barba lungă şi căruntă era mărturie. Dar cât de schimbată îi era îmbrăcămintea! Nu mai purta acele haine verzi cenuşii, cu care Tumer îi întâlnise adesea pe bărăgan. Avea costum modern şi un gulei alb strălucitor, care îi

dădea cu totul altă înfăţişare. Când se apropie, agentul observă o perlă mare în cravata de mătase şi observă de asemenea că barba şi părul bătrânului fuseseră îngrijite de un artist în arta capilară.

Înainte părea un bădăran – azi avea înfăţişarea imul director general! îi trecu prin cap lui Turner, când îl salută Zacharias.

„Bună ziua, Mister Tumer! Foarte amabil că aţi primit invitaţia. Nu vă deranjaţi. Aţi făcut cunoştinţă cu Dr. Frank?”

„D-nul doctor e inginer, d-le Zacharias?”

„Da, Mister Turner”, spuse Zacharias, turnând cafeaua şi oferind, musafirilor prăjituri. În timp ce se servea, Turner cumpănea cum să intre în vorbă cu inginerul

Doctorul i-o luă înainte.

„Lucrez la uzina AE, Mister Turner. Am auzit că vă interesează şi pe d-voastră tehnica nouă”.

Turner dădu din cap. Nu ştia ce să răspundă.

Dr. Frank continuă: „Şi la d-voastră, dincolo, se preocupă lumea de acest lucru. Postul nou din Michigan n-a lucrat rău...”

Turner cunoştea modul de funcţionare al postului. „Cred că va lucra bine şi de acum înainte, d-le doc tor”, spuse el.

„Celălalt, poate, Mister Turner”, spuse Zacharias. „Postul din Michigan a căzut, din păcate, pradă focului”.

Turner se sperie. Nu ştia nimic despre aceasta.

Iar o catastrofă? Aceasta era poate explicaţia ezitării îndelungate a lui Headstone, înainte de a-i răspunde la scrisoare

„Ah, e regretabil! E cu putinţă?” Turner exprimă aceste cuvinte pentru a spune ceva. Gândurile îi erau departe, la James Headstone. Cum a suportat noua

lovitură? îi mai pune la dispoziţie United mijloace pentru continuarea întreprinderii? „A fost poate un act de sabotaj?” urmă el, pentru a nu lăsa o pauză în convorbire.

„Nu se ştie”, spuse Dr. Frank.

„Cred că vom afla azi lucruri precise”, adăugă Zacharias. „Aştept un prieten vechi din America. El ne va putea spune ceva sigur despre accident”.

„Întâi s-a prăbuşit postul din Colorado – apoi s-a distrus al doilea, din Michigan! Ce atitudine va lua United?” Turner vorbea mai mult cu el însuşi, decât cu ceilalţi,

Zacharias profită de întrebarea agentului: „United va fonda al treilea post şi a treia oară va avea succes”.

Turner nu împărtăşea speranţa bătrânului.

„Voi crede numai când voi vedea”, urmă el. „De ce merge totul atât de bine la d-voastră? De ce trebuie ca noi în America să azvârlim atâţia bani?”

„Headstone ar îi putut să-i economisească”, adăogă doctorul, „încăpăţânarea lui e de vină”.

Turner voia să răspundă, când Jochen Dannewald intră şi şopti ceva lui Zacharias.

„Scuzaţi-mă, vă rog”, spuse bătrânul, care se sculă şi urmă pe îngrijitorul său.

De abia l-am recunoscut pe Mister Zacharias", se adresă Turner doctorului. „Azi are cu totul altă înfăţişare. Îmbrăcămintea – barba —"

Dr. Frank râse. „S-a făcut frumos pentru vizita din America. Pentru noi n-ar fi făcut-o – ar fi rămas cu vechea haină verde”.

Conversaţia ameninţa să se termine, când Turner aduse un nou subiect.

„Cunoaşteţi bine uzina germană AE, d-le doctor?”

„Bine înţeles, am contribuit la fondarea ei”.

„Păcat că nu se poate intra înăuntrul” suspină Turner, aruncând o privire piezişe doctorului, pentru a vedea ce atitudine ia; Va refuza cu asprime? Va izbuti la sfârşit, totuşi, să-l înduplece?

„Dacă ţineţi atât de mult, ne puteţi însoţi”, spuse Dr. Frank. „Bănuiesc că şi prietenul nostru din America va dori să vadă uzina. Cred că vom merge mai târziu”.

Turner deschise gura, dar şi-o închise fără să spună nimic. Gândurile îl alergau sălbatec prin cap. Acest inginer, acest doctor, îi va îndeplini dorinţa, îl va lua la uzină. Minunaţi Va scrie apoi un raport. Ce vă spune Headstone? Ce impresie va face acest raport asupra lui, acum când a făcut imposibilul, posibil...?

Dar doctorul va arăta uzina şi altuia, unui străin din America... Cum se potrivea aceasta cu preceptele dinainte ale Germanilor? Nu-i spusese odată bătrânul Zacharias – îşi amintea de discuţia din timpul călătoriei spre Neustadt – nu-i spusese acesta că ar arăta uzina unui singur American: Mr. James Headstone? Cum se potrivea aceasta cu intenţiunile de azi? Multe întrebări, la care Henry Turner nu găsea răspuns.

„Bună ziua, dragă Johannes!” spuse consilierul Bergmann, când Zacharias intră în vestibul şi-i întinse mâna. „Iată pe Mister Headstone. Cred că-l cunoşti?”

„Sigur, Franz”. Zacharias se apropie de Headstone şi-i întinse mâna. „Bine aţi sosit în Germania, Mister Headstone! Mă bucur din toată inima de a vă revedea după timp atât de îndelungat!”

Headstone îi întinse mâna uimit. I se părea oarecum cunoscut bătrânul, dar nu ştia de unde să-l ia. Văzuse prea multe figuri în viaţa sa, pentru a putea reţine pe fiecare.

Zacharias observă şi-i veni în ajutor. „Aduceţi-vă aminte de acum treizeci de ani. Mister Headstone. Vă aduceţi aminte de Barkley Brothers din Detroit? Era acolo un inginer – Joe Zack îl numeau oamenii de la uzină; acestuia, îi aduse într-o zi Mister Miller, preşedintele concernului, pe nepotul său, un băieţel, pentru a-i da lecţii...” În timp ce bătrânul vorbea de timpurile de demult, lui Headstone îi apărură imaginile uitate. Un văi i se luă dinaintea ochilor.

„Joe!... Joe Zack... sunteţi primul meu profesor din Detroit? Acum treizeci de ani... barba vă era blondă... Aveaţi altă înfăţişare!”

„Şi d-ta!” râse bătrânul. „Aveai un obraz tânăr ca de lapte; azi eşti un bărbat în toată firea, la United. Amândoi ne am trăit viaţa, unul într-un fel, celălalt în altul”.

Headstone voia să afle cât mai multe despre bătrânul care acum trei decenii îi dase primele noţiuni de electrotehnică. Funcţionarii de la United nu şi-ar fi recunoscut şeful sever, totdeauna gata de observaţii, în bărbatul ce vorbea aci atât de deschis şi bucuros.

Consilierul Bergmann şedea deoparte tăcut. Îi lăsă timp îndelungat să vorbească nestingheriţi, să-şi depene amintirile.

„Aşa am ajuns eu director la United”, spuse Headstone.

„Cu cincisprezece ani mai înainte, bătrânul Zack fusese directorul general al concernului Bergmann” rosti încet consilierul.

Headstone auzi: „Cum, nu sunteţi d-voastră?” întrebă el.

„Sunt urmaşul său. El a fost înaintea mea”.

„De ce aţi părăsit postul?” voi Headstone să ştie.

„Pentru că am lucrat destul şi am câştigat destul, Mister Headstone. Dar, bine înţeles, aceasta nu puteţi pricepe voi Americanii”, spuse Zacharias şi privirea lui Headstone îi confirmă că într-adevăr nu pricepea.

Jochen intră sub umbrar şi începu să strângă de la masă.

„Nu mai aşteptaţi oaspeţi?” întrebă Turner.

„Timpul pentru cafea a trecut”, răspunse doctorul privind ia ceas. „Cei ce vin mai târziu vor fi trataţi cu altceva. Despre ce vorbeam mai înainte? A, da, vă spuneam că uzina AE este o creaţiune a păcii. Acesta îmi pare lucrul cel mai de seamă. Mister Turner. Este prima oară în istoria veche de mii de ani a tehnicii, când avem de a face cu o invenţiune care e nefolositoare pentru scopurile războinice Noile uzine vor servi la buna stare a popoarelor şi a progresului în general, în domeniul electricităţii. Nu văd, mulţumesc lui Dumnezeu, nicio posibilitate de a abuza de această invenţie pentru scopuri distructive, după cum s-a întâmplat cu fiecare din cele precedente. Gândiţi-vă la vechea dorinţă a oamenilor de a sbura liberi în aer, ca păsările! De abia au izbutit şi aeroplanele fură transformate în infernale maşini de război. Lucrul stă altfel cu uzinele ae. Cu ele nu se poate nici împuşca, nici arunca în aer, cu ele nu se poate nici…”

Dr. Frank se întrerupse, deoarece Jochen se întorsese. El puse pe masă pahare şi între ele un castron cu punş de la ghiaţă.

„Vin ceilalţi domni?” întrebă doctorul.

„Da, numaidecât”, răspunse Jochen şi plecă.

Henry Tumer se uită după el, îl văzu dispărând după casă şi zări trei persoane apropiindu-se. Îşi holbă ochii.

„Ce, ce e asta, d-le doctor? Cine vine?”

„D-nul consilier Bergmann, directorul general al concernului Bergmann...”

„Nu, d-le doctor, celălalt... care merge la mijloc, este —”

„James Headstone, Mister Tumer!” Headstone de la United".

„Headstone de la United?! Cum, e în Germania? Ce caută aci?”

„Vrea să vadă uzina noastră AE şi noi voim să i o arătăm”.

„Arătaţi uzina concurenţei...?”

„S-a încheiat pace între United şi noi” mai putu să adauge Dr. Frank, căci Headstone ajunse în faţa mesei.

„Bună ziua, domnule doctor!” salută el pe Dr. Frank; privi întrebător pe Tumer ca şi când nu l-ar fi văzut niciodată în viaţa sa.

„îmi daţi voie să vă prezint?” spuse Zacharias. „Mister Tumer, Mister Headstone. Domnii sunt compatrioţi”.

„A, domnul pe care l-aţi recomandat, d-le doctor, ca să zicem aşa, ca ofiţer de legătură între concernele noastre?”

„Exact, Mister Headstone” răspunse consilierul Bergmann. „După spusele doctorului Frank, Mister Turner este foarte potrivit pentru o astfel de funcţiune. N-am avut încă ocazia să facem această propunere d-lui Turner”

Di. Frank luă lingura de servit şi umplu paharele. „Putem propune acum”, spuse el, „ne vom învoi mai repede la un pahar de punş. În sănătatea d-voastră. Mister Tumer!”

Henry Tumer ridică paharul şi bău în sănătatea doctorului; se uită la ceilalţi şi nu mai ştia unde-i e capul.

„Your health, old Jack!” spuse Headstone.

„Your health, James” răspunse acesta.

„În sănătatea uzinei Barckley Brothers din Detroit!”, spuse Headstone.

„În sănătatea uzinei Barckley Brothers!”, ridică bătrânul paharul şi-l goli dintr-o înghiţitură.

Tumer avea impresia că se află într-un cerc vrăjit. Bătrânul hoinar din bărăgan... elegant... întinerit... Headstone, şeful său, vecinie morocănos... vesel. Aproape zburdalnic... bătrânul îi spusese pe nume.. Acesta îi dăduse o poreclă americană – Zacharias devenea mai misterios! Trebuie să existe între el şi Headstone legături vechi, de care n-avea idee până acum...

Ridică paharul, pe care Dr. Frank i-l umpluse iar. „În sănătatea d-voastră, Sir!” se adresă lui Headstone. Sunt curios ce va face, îşi zicea în sine.

„În sănătatea d-voastră, Sir!” spuse Headstone şi goli paharul. „Sunteţi ales pentru ambele concerne”, continuă el. „United Aprood”. Veţi fi omul de încredere al celor două trusturi. Ce părere aveţi?”

Numai Dr. Frank văzu şi înţelese privirea ce aruncă Headstotne lui Fumer. Prin acea privire rece, pătrunzătoare, Headstone cerea supunere absolută dispoziţiunilor sale. Ea avu o influenţă hipnotizatoare asupra lui Turner.

„Sunt gata să preiau postul, Mister Headstone!”

Consilierul Bergmann ridică paharul în sănătatea lui Tumer.

„Muncă norocoasă în noua sferă de activitate. Mister Tumer! Veţi raporta societăţii United ceea ce vă arătăm noi aici... şi concernului nostru, tot ceea ce veţi afla cu ocazia vizitelor făcute în America. Aşteptăm mult de la activitatea d-vcastră, Mister Turner!”.

Dr. Frank se uita gânditor în pahar; dacă Turner ar fi cunoscut ideile ce-l preocupau, ar fi căzut şi el pe gânduri.

Turner este în fond un băiat cumsecade, se gândea Dr. Frank, însă se află prea mult sub influenţa lui Headstone. Va trebui să-l dăscălim noi bine aci în Germania şi vom scoate din el ceea ce ne trebuie.

Se înserase. Dr. Frank voi să facă lumină.

„Lasă, doctore”, refuză Zacharias. „Doar plecăm îndată. Nu e aşa, Franz?”

Consilierul aprobă. „Bine înţeles Johannes, pentru ca Mister Headstone să viziteze uzina”.

Până acum se vorbise în limba engleză, ţinând seamă de Headstone. Ultimele fraze, ce le schimbă *Zacharias* cu Bergmann, fură rostite în germană.

Ce înseamnă aceasta? se întrebă Tumer. Bătrânul şi directorul general se tutuiesc? Miraculoasă lume Se adresă doctorului Frank şi răspunsul acestuia îl înmărmuri. Bătrânul fusese înaintea consilierului, mulţi ani, director general al concernului german... Bătrânul, omul care mergea prin sat cu haina ruptă, pe care-l luase drept un cioban... Henry Tumer nu mai pricepea nimic, absolut nimic.

„Plecăm, domnii mei?” întrebă consilierul Bergmann.

„Castronul e gol”, spuse Dr. Frank, laconic.

„Atunci să mergem!.” se hotărî Zacharias.

Automobilul cel mare de şase locuri, în care venise Bergmann şi Headstone, înaintă pe drumul satului şi coti pe şosea.

Amurgul roşietic începu a păli. Contururile pinilor şi mesteacănilor singurateci se înălţau spre orizont, desluşite, în timp ce ici-colo apărea câte o stea pe firmament.

Apoi deodată, se văzură multe stele. Ele străluceau într-o lumină roşie. Erau rânduite în linii lungi, drepte, ce formau un exagon, ca şi cum ar fi fost înşirate pe un fir; lumina lor nu era asemănătoare cu a altor stele, ci licărea într-un ritm neregulat, stingându-se şi aprinzându-se iar. Un cunoscător al alfabetului Morse ar fi putut citi litere şi fraze din aceste luminiţe.

„Acolo e uzina noastră, Mister Headstone”, spuse «consilierul Bergmann, indicând direcţia stelelor roşii.

„Al uzina, d-le consilier?”

„Mai simt cincisprezece kilometri, Mister Headstone. Luminile noastre de neon se văd de la depărtare de multe mile, pentru ca aviatorii să se ferească de reţea”.

Automobilul se apropia repede de acel loc. Lanţul stelelor roşii se urca tot mai sus. Acum se afla aproape vertical deasupra automobilului, care coti din şosea pe un drum lateral, îndreptându-se spre clădirea cea mare. Un scurt scârţâit al frânelor – automobilul stepă în faţa unui portal

Întâi coborâră Headstone şi Bergmann, apoi urmară ceilalţi. Consilierul privi cercetător spre Nord-Vest unde fulgera.

„Furtună în apropiere, Mister Headstone. Poate să aveţi ocazie să vedeţi azi cum lucrează cursele noastre de fulgere”.

„Vorbiţi de cursele de şoareci?” începu Headstone să glumească, cu toate că nu-i prea ardea de glumă. Fără să vrea scoase pălăria, când intrară în marea sală a maşinilor.

Se opri tăcut în faţa transformatorului uriaş; fălcile i se mişcau, buzele! se strângeau într-o strâmbătură nervoasă.

Abia după câteva minute îşi căpătă din nou graiul: „Două sute de mii ide kilowaţi?!... Un sfert de milion de cai-putere! Oare aşa să fie, d-le consilier?”

Consilierul Bergmann îşi strecură braţul subt acela al lui Headstone şi-l conduse spre un alt perete, unde se aflau instrumentele de măsură. Arătând spre unul aceste instrumente, spuse:

„Puteţi vedea aci cât este puterea Uzinei. În această clipă, Uzina dă conductei de transport la mare distanţă o putere de o sută nouăzeci şi opt de mii de kilowaţi.”

Privirile lui Headstone rătăciră prin încăpere: de la un voltmetru, care stătea la două milioane de volţi, la un ampermetru al cărui arătător oscila în jurul cifrei ci sută. Privirile lui se opriră în sfârşit asupra unui şir de cutii metalice, de culoare închisă. Îşi aduse aminte de o altă staţiune care se prăpădise în foc şi flăcări.

„Şi... O să avem şi noi toate astea, domnule consilier?” întrebă el, arătând spre condensatorii de protecţie al D-rului Frank.

„Veţi avea tot ce avem şi noi Mister Headstone”, spuse Bergmann. „Dat fiind că acum s-a încheiat contractul între noi, nu mai există taine între United şi Concernul! nostru. Veţi construi în ţara dv. Staţiuni...”

„De două sute de mii de kilowaţi, domnule consilier?”

„De milioane de kilowaţi!” se auzi vocea bătrânului Zacharias.

„Milioane de kilowaţi, old Zack?” spuse Headstone, întorcându-se spre bătrân.

„Multe milioane de kilowaţi, James – poate chiar miliarde. Statele Unite sunt o ţară mare...”

„Au nevoie de multă forţă”, se amestecă Bergmann.

„Şi o vor lua în viitor din cer!” încheie Dr. Frank.

SFÂRŞIT

[1] îndeletnicire, treabă.